

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

மாயூர ஸ்தல மான்மியம்

தூத

மாயூரம் முனிசிபல் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப் பண்டிதர்

வீ. சுப்பிராணிய ஐயர் அவர்களால்,

பதிவுசெய்யப்பட்டது

சென்னை

திருவல்லிக்கேணி

புதி “வாணியூஷணம்” அச்சுக்கூடத்தின்

சொந்தக்காரர்:

ஆர். வைத்தனாதையர் அவர்களால்.

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

1912

Copy right Registered.

PRINTED AT
THE "VANEE BHOOSHANAM" PRESS,
Triplicane, MADRAS.

செய்யுண் முதற் குறிப் பகராதி

—o—o—o—

பாயிரம்

பா நெ. பக்கம்

4.	3	இசசையறிவறு
12.	5	உயிரதினையற்றி
19.	6	எண்ணிமாலயன்
11.	5	ஒருகுசொற்படை
9.	4	கா முணறுமடியி
3.	3	நீ ஐந்திதவிமையா
22.	6	தகைமபறு முண்மை
17.	6	தமரொடுவள்ள
15.	5	நகுகுதழ் கத்பகி
13.	5	நெடுவரைவிறையவன்
6.	4	பரந்தமலாககருங்
20.	6	பரபனைப புராதழி
5.	3	பசவு பிறரபயவரதம
21.	6	பாதக வாகுற்கொண்
1.	3	பூமேவு தன்னடியார்
18.	6	பெறுமணி நிறத்தமை
16.	5	மயிலை நிகரஞ்சாயன்
2.	3	மன்னியபேருரு
8.	4	மாடுவானகையோ
10.	4	மான்மலரவன்
14.	5	வண்ணம பொலியு
7.	4	வான்பொலி பிரமவன்

செய்யுண் முதற் குறிப் பகராதி

	பக்கம்		பக்கம்
அடியனேனறிவிலாம	104	சராசரமானும் போற்றி	107
அடைப்பது மத்தவனனுகி	77	செய்யவான் பொதிந்த	80
அத்தா வெனிலவர்	71	செறிதருமடியார்செய்	104
அம்மையொரு பறவை	77	திருமுடி விசுமபுபோழ	25
அரியயன் முதலிய	77	திருவளா கணைக்கால்	80
அரியயன் முதலியாக்	78	தீங்கோயு மவுணர்குல	83
அருவாயுருவாய்	35	தீமதிய மைந்ததியற்கை	21
அல்லாற் கண்டத்தற்	36	நந்தானை முகற்கினைய	81
* அன்னதின் யாகசாலை	21	நினைபவா தமையெப்போ	104
அனனோ வெனிலவர்	71	* பல்வோடு கோங்குவேங்	9
அழனகைக் குளிரு	80	பல்லுயிரை மயக்கிவினை	78
இத்தலத்து வசிப்பதனாக்	110	பார்வூத்த மாயுரநகர்	133
இந்து சூழினை	79	பூமிமணவாளனு	81
உரியவஞ்செழுத்தெட்	44	போற்றி சங்கர பொங்கர	17
எண்ணில் கூற்றெ	78	மண்ணவராதிபார்	76
எத்திக்குர் தன்னரை	76	மண்மகண் மார்பினு	7
எழுகடற் புனலு முண்கோ	25	மதனிமிலுமை சொருபம்	106
ஏதங்கடந்து வினைகடந்து	36	மறைமுடிய மர்வான்	46
ஐயனே போற்றியழலவி	33	மறைமுடி வினடமாடு	97
ஒரு முவகைய தத்துவமு	36	மறை முதலெவையு	78
ஒலிகொண்ட	78	மாசீமவு முகில்தவமு	76
ஒன்றாயருவாயுருவா	35	முந்தனுயிர்க் குயிராய	81
ஒருமயாழ்த்தண்டி	80	மேயியமையும் பருவ	36
கடியேறுமலரோனை	81	யாவரும் வழுத்து	79
கருமுகில் விளர்ப்ப	79	யோகவித்தமனே	78
காவலான் முதற்றேவர்	81	வாசவன் மாமலரோ	76
காவாயெனிலவர்தன்	71	வாருமொள் வடமும் புனை	80
கூற்றவர்க்கண்டு சங்கர	70	விறல்கெழுமேரு	79
சத்தறியின்ப ரூபத்தனி	107		

முகவுரை.

ஸ்ரீமரணத்தினால் முக்தி தாத்தக்க கேஷத்திரம் அருணாசலம். தரிசனத்தினால் மோக்ஷமளிக்கும் ஸ்தலம் சிதாநாசமாகிய சிதம்பரம். கேஷத்திரத்தில் பிறப்பதனாலேயே முக்தி தருவது திருவாதூர். கேஷத்திரம் சென்று மரணமடைதலினாலேயே முக்திக்குக் காரணமாயிருப்பது ஸ்ரீகாசி கேஷத்திரம். இவ்வற்றி கமலையிற் பிறக்க முத்தி, காசியிலிறக்க முத்தி எனவும், தேசமர் தில்லையில் திரு நடங் காண, எனவும், அருணையை நனைக்க முத்தி எனவும் வாக்யங்கள் எழுந்தன போலும்.

இவ்விதமான பல கேஷத்திரங்களில், ஸ்ரீகோரி மாயூரம் ஸ்நாக கட்டத்திற்குப் பெயர் வாய்ந்தது. அம்பிகையே மயிலுருவமெடுத்து எம்பெருமானைப் பூசனை புரிந்த இச் சீரிப கேஷத்திரத்தில், துலா மாஸத்தில் ஈசுவரனே பஞ்ச பஞ்ச உஷத்தகாலத்தில் ஸ்நாகம் செய்து, ப்ராதஹி கால ஸ்நாகத்தின் பெருமையைப் புலப்படுத்தத் தாமே உதாரணமாய் நிற்குறார். இத்தகைய கேஷத்திரத்தில், அநேக உயிர்கள் விருஷப் தீர்த்தத்தில் சூழ்கி முக்தி பெற்றிருப்பதாகப் புராணமும் கூறுகிறது. இந்த மாயூர கேஷத்திர மஹாத்மியம் வடமொழியில் இயன்றிருப்பது வடமொழி வல்லுநரே அறியக் கூடியதாயிருப்பதனாலும், தென்மொழியில் பாவலர் திலகரான மஹா விதவான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் செய்யுட்களாலியற்றிய மாயூர ஸ்தலப் புராணம் செந்தமிழ் வல்லுநர்க்கே விளங்கக்கூடியதாயிருத்தலாலும், இந்த கேஷத்திரத்தின் மஹிமை ஸாதாரண ஜனங்கள் எவராலும் நன்றாக அறிந்துகொள்ளக் கூடாததாயிருக்கின்றது.

பல நண்பர்களும் இவ்வரிய செய்யுள் நூலினை வசனமாகச் செய்யத் துண்டினைமையினாலும், இந்த கேஷத்திரத்தில் எனக்குள்ள விசேஷமான அபிமானத்தாலும், ஸ்ரீபிள்ளையவர்கள் செய்த புராணத்தை முதலாலாக வைத்துக்கொண்டு இதனை எளிய வசன

நடையில் எழுதினேன். அவர் தமது செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தி
னிகிசைக்குஞ் சீரிய கூரிய தீஞ்சொலானியன்ற செய்யுட்களிற்
சிலவற்றை இடையிடையே யாவரும் படித்தாந் திக்குமாறு பதிப்
பித்திருக்கிறேன். அவரியற்றிய பபிரதகின் கண்ணமைந்த அநு
மைத திருச் செய்யுட்களை நான் முகப்பிற் சேர்த்துள்ளேன்.

இரங்குமுந் மின் மினி யாடுவதுபோல் ஸ்ரீ பிள்ளையவர்கள்
இயற்றிய நூலினை வசன நூலாக வரையப் புதுத்த இதன் கண்
பிழைகள் பல மலிந்திருத்தலும் கூடும். ஆகவின் செந்தமிழ் வல்ல
சான்றோர்கள் அவற்றினைப் பொருட்படுத்தாது எம்மைப் பொறு
த்து அருள்புரிய வேண்டுகின்றனென்.

இவ்வரிய நூலினை வரைதலிடையே நேரிட்ட இடையூறுக
ளைக் களைந்து தோன்றாத் துணைபாய் சின்று கடைபோகுமட்டும்
அருள்புரிந்த ஸ்ரீ அபயப் பிரதாம்பிகா ஸமேத மாயூர னாதேச்வரரை
மனமொழி மெய்களாற் றொழுக்கின்றனன்

முனிஸிபல் ஹைஸ்கூல்
மாயூரம். 30-8-12

} வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.
தமிழ்ப் பண்டிதர்

மாயூர ஸ்தல புராண வசனத்தைப் பற்றிய
அபிப்பிராயங்கள்.

கடலூர்க் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ ந. பலராமைய
ரவர்கள் எழுதுகிறார்.

அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழிசெய்த அநந்தவத்தானே
அவதரித்த பாவலாளராகிய ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள்
செய்த மாயூர ஸ்தல புராணம் பண்டிதர்களே கண்டு களிகூருமாறு
அமைந்திருத்தலின், அதனைச் சாமானியரும் உணருமாறு எண்கு
றண்பரும் மாயூரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய பிரமஸ்ரீ,
V. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் எளிய வசன நடையில் இயற்றி யுள்
ளார். மாயூர ஸ்தல மகாத்மியத்தில் ஈடுபட்ட நண்பர்கள் பலரும்
இதனை வாசித்துச் சந்தோஷமடைவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமே
யில்லை.

கடலூர்க் கலாசாலை.
(31-8-12)

}

ந பலராமையர்.
தமிழ்ப் பண்டிதர்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீமீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் இயற்றிய
மாயூர ஸ்தல புராணத்தின் பாயிரச் செய்யுட்கள்.

கடவுள் வாழ்த்து

அகத்திய விநாயகக் கடவுள்

பூமேவு தன்னடியார் தமைவிளக்கி முந்திருக்கை புணர்த்தல்வல்ல
தேபேவு பெருங்கருணையாள னென்றெரிப்பமறைத் திருநாமங்கள்
பாமேவு பலநிருக்க அசத்தியமால் களிநெனும் டேர்பரித்து நானு
மாமேவு பயிலாடு துறைத்தளிவாழ் பெருபாணை வணக்கஞ்செய்
[வரம் (1)]

பெரிய விநாயகக் கடவுள்

மன்னிய பேருருவாய்ந்த மதாசலமாழுடி மேச்சுபறுத நாமே
துன்னிய பேருருவாய்ந்த பூதத்திடை சிழக்குந் தோய்தற் கேற்ப
மின்னிய பேருருவாய்ந்து பெரிய வாரணமெனும் பேர்விளங்கப்
[பூண்டு
பன்னிய பேருருவாய்ந்த மாடியிலை தனியமரும் பரன்றன் போற்றி
வதானியேச்வரர்.

சீர் பூத்த விமைபாரும் அமையாருந் தோட்ச்சிசேர் செல்வவேந்தும்
பார் பூத்த திருவானும் பெருவானும் புகழ் புரவு பண்ணுவானும்
கூர் பூத்த வேளோருந் தேளோருடலர் இறைப்பக் குறித்தநல்கி
யோர் பூத்த யயிலாடு துறையமரும் வள்ளலா நிருதாளபோற்றி (3)

சூதவனேசர்

இச்சை யறிவுறு தொழிலாய்ப் பரையாதி யாதியா யெண்ணிலாத
விச்சை செயராணி முதலாய்ச் சத்தி விந்து வாதியாய் வேரூயின்னு
மச்சையினிதோம் பிடுவானளவாத கருணையிற் பல்லண்ட மீனும்
பச்சையயில் போற்றெடுக்க மாவடி வீற்றிருப்பாரைப் பரவி வாழ்
[வரம். (4)]

அபயப் பிரதாம்பிகை

பாவுபிற அபயவாதம் புனைந்தும் பாகுணையாம் படியானுண
வாவு மிகுமவை மலர்க்கை யமைத்தமைத்தபடி வாகில வுயிர்க்கு
[மாற்றிக்
காவு தவிர் தாலையை வுடயமே திருப்பெயராய்க் கதிர்ப்பப்பூணுற்
றாவுமதி புனைவார் டாலமஞ்சனையகி தாளடைந்து வாழ்வாம் (5)]

பரந்தமலர்க் கருங்குழலும் செவ்வாயும் வெண்ணகையும் பசுவேய்த்
[தோளுஞ்
சுரந்தவருள் பொழியு மிருவிழியு மெழில்வழி முகமுந்துணைப்
[பொற்றோடுங்
சுரந்த திருவிடையுமொண் செம்பட் டெடையுமங்கலப் பொற்கழுத்து
[நாளு
மிறந்த வருக்கரு ளஞ்சனாயந் தாபுர்ப்புதழ மிறைஞ்சிவாழ்வாம். (6)

மயிலம்மை

வாசிபொனி பிரமவன மாபூரமெனு மொருபேர் மருவியொங்கத்
துவியன முணராத முடிச் சரப மொருமயிலாத் தோன்றியாங்கு
மேவியமர் தருவிடப் பரங்கமா நடம்புரிய விழைந்து நோக்கி
யோவியெலாம் முனமகிழ் பூத்தமர்ந்து தொழும் பசுமயிலையுன்னி
[வாழ்வாம். (7)

சபா நாயகர்

மாடுவான கைநோக்க நாடுவானவர் பலரும் வணங்கி வாழ்த்த
லுடுவான் பொழிவதெனப் பாடுவான் புலவர்துதி யுரைப்ப யாழு
நீடுவான் முதலியவையோடு வான்வனி பொருவல் நீத்தானந்தங்
கடுவானம் பலத்துளாடுவான் குஞ்சித்தத்தார் குறித்து வாழ்வாம். (8)

சிவ காமி யம்மை

காமுன்று மடியிரண்டுஞ் சிருஷ்டமுதலைத் தொழிலுங் கதிர்ப்ப
[வாற்றச்
சிரமுன்று நான்குமுளார் சேவிப்ப வெண்முறுவல் செவ்வாய்த்
[தொற்றிப்
புரமுன்று மெரித்தார் செய் நடங்காண்டல் அதுவலிக்கப் போதல்
(ஆய
திரமுன்று மிரண்டனுக்கும் வினை முதலாம் பாபரைதாள் சேர்ந்து
[வாழ்வாம். (9)

தசுக்ஷிண முர்த்திக் கடவுள்

மான்மலாவன் முன்ஃனார் தொன்முதலென வழத்தற் கேற்பச்
சூன்மலர் கருணையாலோர் தொன்முதல் அமர்ந்தான் மாக்கள்
கான்மல ரடங்குமுண்மை கைமலர்க் காட்சியாலே
தான்மலர் தாத்தெரிக்குந் தம்பிரான் சாணஞ் சார்வாம். (10)

வயிரவக் கடவுள்

ஒங்கு சொற்படை முன்னஞ்சு மொள்ளுகிர்ப் படையுந்தேசு
வீங்கு சக்கர முன்னுன் வெம்படை யஞ்சுமஞ்சந்
தாங்கு சூற்படையுங் கொண்டீடார் தலைக்கலை நெய்த்தோரேற்ற
பாங்குசேர் வடுகப்புத்தேள் பதமலர்க் கன்புசெய்வாம். (11)

அகத்திய விநாயகக் கடவுள்

உயர்திணையு மஹிணையு மாயவொரு திருவுருவமுற்று மேவும்
பெயர்வில கருணைக்கணங்க வவ்விரண்டு திணையுபிரும் பேணித்
[தாங்க
லயர் வுலகந் தெரிப்ப விளமதியு முதுவாவு முடியலங்கத் தாங்கி
மயர்வுதப வீற்றிருக்கு மகத்திய வாரணத் தடிகள வணக்கஞ்
[செய்வாம் (12)

குமாரக் கடவுள்

நெடுவரை விற்பவன் கொளிபடு வரைபைக் கூறுசெய்து நிலவுமண்
[டத்
தொடுவரைவிலுயிர்க்கு முடன்முதலியதன் கூறுசெயு மொருவேல்
[கொண்டோர்
கொடுவரையைக் கூறுசெய்து 'கடன்மாவும் கூறுசெய்து கொடும்
[பக்கஞ்சார்ந்
தடுவரையிற் பொலிமயின்மேற் பொலிதரு சேவகன் மலர்ததாள
[டுத்து வாழ்வாம். (13)

நந்தி தேவர்

வண்ணம் பொலியுமேரு மால்வரையை மேவு நசையினர் சீர்
விண்ணம் பொலியு மிளாவிரத மேவலென மான்மறிபிறைநி
தண்ணம் பொலியுங் கைப்பரமற் சாரும் விருப்பறிவுடைபோ
ரெண்ணம் பொலியுந்தனைச் சாரவிருக்கு மொருவன் பதம்பணிவாம்.

இடப தீர்த்தம்.

நசிந்தமு நதிபதியுநப் புனலுமற்று முளாரம் யாவும் [போயும்
துதிசெழுவப் படிந்தாடித் தாமீட்டும் பாவமெலாந் தொலைத்துப்
கதியருணின் மலமாகி யுயிரோப்புத வேரணருள் கன்னித் தீர்த்த
'மதிசெய்துலாத் தீர்த்தமெனுமிய தீர்த்தத்தினையாம் வணக்கஞ்
[செய்வாம். (15)

தமிழாசிரியர்

மயிலை நிகரஞ்சாயன் மங்கையொடு மருள்பாப்பி வானோர்குழக்
கயிலையம் பெருமானிலு லோபா முத்திரையெனும் பேர்க்கற்பு
[வாய்த்த

சூயலைடு பொழியொடுஞ் செந்தமிழ் பரப்புமுனிவர் குழாங்
[சூலவிர சூழ
வெயலைடு பணிப்பொதியத் தமருமொரு முனிவான்றான் மேனி

திரு ஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் [வாழ்வாம். (16)

தமரொடுவள்ள நீந்தத்தவ முயன்றெழு நாளாற்றி
யமர் கொடுங்கணை பென்றுய்த்து வருந்து மாலவன் போலாது
தமரொடுவ நீந்தநூள்ளவாய்க் கட்டவிழ்த்துத் தாவா
தமரொரு பதிகஞ் செவ்வாய் மலந்தவர்க் கடிமைசெய்வாம். (17)

திரு நாவுக்கரசு நாயனார்

பெறுபணி நிறத்தமைத்தும் பிறங்கு பொன்னுடம்பிற் றோர்த்து
முறுபெருங் காவல்பூண்டோர்த்துறங்கு பாயவன் போலாது
பெருமணி பொன்னெலங்கைப் பேருழவாரததாற்சேர
வுறுபுறம் விட்டானந்த வுறக்கஞ் செய்பவா தூளுள்ளாம். (18)

சுந்தர மூர்த்தி நாயனார்.

எண்ணி மாலவன் முன்னோர் குற்றேவல் செய்பெரும்பேறென்று
நண்ணிநா முய்வோமென்று நானும் காத்திருக்கவுள்ள
புண்ணிய முதல்வன்றானே போனது குற்றேவல் செய்ய
வண்ணிய தோழமைப் பாலமைந்தவர்க் கன்புசெய்வாரா. (19)

மாணிக்க வாசக சுவாமிகள்

பாபனைப் புறந்தழிஇ முன்பாற் சுவடுறுத்தாள்போலா
தூவகநதழிஇ யான்னான் மண்சுமநதுழ ன்றடியொனதேறறுக்
காவின்மேல் கீழ்பினென்னைக் கரைதருமொரு முப்பா லூந்
திரமுதுசுவடு கொண்டார் திசுழ்நதவாக கீன்புசெய்வாரா. (20)

தண்டிசு நாயனார்

பாதக வரக்கற்கொன்று படுபழி யலைக்கப்பட்டு
நோதக வடைநது தீர்ந்த நோனசிலையிராமனான
மேதக வந்தனாள் னாருயிர் வியமாய்தது
மாதக வையுமுததி மருவினார் சாணஞ் சார்வாம். (21)

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்

தகைபெறு முண்மை வாய்ந்ததஞ் சரித்திரமேயாய
தொகைவிரியோர முன்றுந் தொழுபெரியோர்க்குஞ் சொற்ற
பகைதவீர்க் ஞாவனுவான் படர்ச்சடைப்பிரானேயேக
ககை கொணுமறுபான் மூவர் நறுமலர்ப் பாதம்போற்றி. (22)

சூசி பத்திரம்

சருக்கம்	பக்கம்
1 திருநாட்டுச் சருக்கம்	1
2 நகரச் சருக்கம்	3
3 ஹைமீசாரணியச் சருக்கம்	8
4 திலீபன் முத்தியடைந்த சருக்கம்	13
5 நானமுகன் சி நஷ்டத் தொழிலடைந்த சருக்கம்	16
6 தக்ஷ யாகச் சருக்கம்	18
7 யாக சங்காரச் சருக்கம்	25
8 மாயூரமான சருக்கம்.	29
9 தேவி வரம் பெறு சருக்கம்	33
10 மாயூர நாதர் வள்ளலாய சருக்கம்	35
11 தேவி பூசனை புரி சருக்கம்	37
12 ஸ்தல மாகாத்மிய சருக்கம்	38
13 கௌரி தாண்டவ சருக்கம்	42
14 திருக்கல்யாணச் சருக்கம்	44
15 கஜ ஸம்ஹாரச் சருக்கம்	52
16 கவுண்டின்னியன் பித்திர முத்தியடைந்த சருக்கம்	56
17 சுசன்மன் முத்தி பெற்ற சருக்கம்	58
18 வாயசம் பூசை புரி சருக்கம்	61
19 வரீரவர் பூசை புரி சருக்கம்	64
20 திருமாலவகார மூர்த்திகள் பூசை புரி சருக்கம்	67
21 இராம தருமன் பூசனை புரி சருக்கம்	69
22 காமன் பூசை புரி சருக்கம்	72
23 தீர்த்த விசேடச் சருக்கம்	72
24 அகத்தியர் பூசை புரி சருக்கம்	75
25 கண்ணுவர் பூசை புரி சருக்கம்	82
26 இலட்சுமி பூசை புரி சருக்கம்	85
27 விசாலன் பூசை புரி சருக்கம்	86
28 யானை முத்தியடைந்த சருக்கம்	88

சருக்கம்

பக்கம்

29	குதிரைகள் முத்தி பெறு சருக்கம்	89
30	காமும் கழுகும் முத்தி பெறு சருக்கம்	90
31	பாமபு முத்தி பெறு சருக்கம்	91
32	நரியுந் குரங்கும் முததி பெறு சருக்கம்	92
33	கங்கை முத்தி பெறு சருக்கம்	93
34	பூனையும் கிளியும் முத்தி பெறு சருக்கம்	94
35	சயதுங்கன் முத்தி பெறு சருக்கம்	95
36	தீர்க்க சங்கை முத்தி பெறு சருக்கம்	97
37	பார்க்கவி பூசை புரி சருக்கம்	100
38	வாணி பூசனை புரி சருக்கம்	102
39	இடப வரலாறுரைத்த சருக்கம்	102
40	உத்தர மாயூரமான சருக்கம்	106
41	சத்தபுரி சருக்கம்	108
42	சுகந்த வனச் சருக்கம்	108
43	யோக விததம சருக்கம்	111
44	மாயூர வள்ளல் நாற்றிசை வள்ளலாகிய சருக்கம்	116
45	விசுவநாதச் சருக்கம்	119
46	அஷ்டவிதக சருக்கம்	120
47	நாதசன்மன அநவிததை முத்தி பெறு சருக்கம்	121
48	ஐயாறப்பர் சிறப்புச் சருக்கம்	124
49	விருஷப தீர்த்த மஹதவ முரைத்த சருக்கம்	125
50	நைமிசமுனிவர் பூசித்துப் பெறு பெற்ற சருக்கம்	130

பிழைச்சிருத்தம்.

வரி பக்கம்.	பிழை	திருத்தம்
17 3	வழிக்கும்	விழிக்கும்
24 5	மந்தரி	மந்திரி
27 5	பெருபாளை	பெருபாளி
12 6	யெல்லாம	யெல்லாம்
32 6	நிற்கும	நிற்கும்
35 6	சக்தி	சக்தி
38 6	யானைமுசுக்காடி	யானைமுசுக்காடி
41 6	பொலியான்	பொலியான்
25 7	ஆயிரகால	ஆயிரகால
7 8	இடைவிடாததறை	இடைவிடாததறை
21 8	சிவபெருமான்	சிவபெருமான்
37 11	முனிவரன்	முனிவரன்
1 12	மாமுனிவந்தையன்	மாமுனிவந்தையன்
30 12	வெள்ளை	வெள்ளை
31 12	பெருமேயுடைய	பெருமேயுடைய
36 12	ஒருபுறமவல்லது	ஒருபுறமவல்லது
7 13	மகிழையை	மகிழையை
11 14	அசையுறுப	அசையுறுப
14 15	சந்தாழ்நிதர்	சந்தாழ்நிதர்
31 15	ஆனையால்	ஆனையால்
33 15	யறிந்த	யறிந்த
10 16	கையினால்	கையினால்
2 18	நடந்துவா	நடந்துவா
12 18	நிதகூறாக	நிதகூறாக
15 18	ஆவிர்ப்பவிது	ஆவிர்ப்பவிது
17 18	தாமரைமலர்	தாமரைமலர்
23 18	பிறகு	பிறகு
25 18	பதின்மறே	பதின்மறே
3 19	நிரதிகை	நிரதிகை
7 19	விரும்பியபங்கே	விரும்பியபங்கே
21 19	சாயிச்சிய	சாயுச்சிய
26 19	மனைவி	மனைவி

வரி பக்கம்.	பிழை	திருத்தம்
14 20	இருமாப்பு	இறுமாப்பு
26 20	பிரைச்	பிறைச்ச
6 21	விஷ்ணு	விஷ்ணு
34 21	வந்தவாறெல்லாம்	வந்தவாறெல்லாம்
26 22	பிடிப்பாரோ	பிடிப்பாரோ
35 22	நேக்கிய	நோக்கிய
19 23	அலட்சியம்	அலட்சியம்
12 24	பிராணிகளெல்லாம்	பிராணிகளெல்லாம்
1 25	தகையாகசருக்கம்	யாகசங்காரச்சருக்கம்
30 25	விரவயம்	விரவியும்
32 25	கிளர	கிளர்
38 25	சாவாண்	சர்வாண்
31 26	பனவு	பானம்
1 27	தகையாக சருக்கம்	யாக சங்காரச் சருக்கம்
41 27	சிரத்தினினும்	சிரத்தினினும்
43 யோக மந்திரம் சிவபிரந்தரு		மேலெழுந்தரு
44 மாயூர வர்ணம்		ரீர்
45 36 28	சாணா	சாணா
12 29	விருஷ்பா	விருஷ்பா
19 30	சத்தரு	கத்தரு
21 30	விநதை	விநதை
28 30	வழுப்பட்	வழிப்பட்
5 & 6 31	மண்ணுலக	மண்ணுலக
14 31	அழகினையுடை	அழகினையுடை
17 31	மையில்	மயில்
25 31	இறங்கி	இறங்கி
3 32	ஏங்கி	ஏங்கி
15 32	நிலைபற்று	நிலையற்று
22 32	கொண்டாடி	கொண்டாடி
32 32	இப்போர்ப்பட்ட	இப்போர்ப்பட்ட
33 32	அத்தகைய	அத்தகையனே
15 33	இமயவர்	இமையவர்
38 34	சருக்கம்	சருக்கம்
33 35	கடந்து	கடந்து

வரி பக்கம்.	பிழை	திருத்தம்
2 36	புறமமென	புறமென
11 36	வாகங்கடந்தாயிர்	வாதங்கடந்தாருயிர்
25 36	எசானியே	ரானியனை
31 36	பெறும	பெரும
40 36	ஆறபதகன்மை	புறபதகன்மை
23 37	கிளை	குடை
35 37	பிரசன்னமாய்	பிரசன்னபாய
10 39	சோமபதம்	சோமநாதம்
18 39	இதரபுரகா	நிதரபுங்கா
21 39	இதரபாய்	நிதரபாய்
15 48	செய்வீ	செய்வீ
15 51	வாநாநா	வாநாநா
15 51	பாபுநாநா	பாபுநாநா
19 51	உசாநாநா	உசாநாநா
19 52	வணங்குக	வணங்குக
30 53	கொண்ட	கண்ட
14 54	உனநாநா	உனநாநா
15 54	மலபாயோ	மலபாயோ
27 61	பெரு	பெரு
3 62	நாகு	நாகு
1 64	46-(வது பக்கம்)	64-(வது பக்கம்)
12 64	வையிரவர் பூசை	வயிரவர் பூசைபுரி
	புரி சருக்கம்	சருக்கம்
21 64	விஷ்ணுவை	விஷ்ணு
9 71	கொடிநஞ்சம்	கொடிநஞ்சம்
12 71	யொண்ணாமல்	யெண்ணாமல்
5 73	பாவங்களைழித்து	பாவங்களைப்பழித்து
19 73	அத்தீர்த்தில	அத்தீர்த்தத்தில்
21 75	தோல் எப்பிராதிப	தோல் எப்பிராதிப
7 77	வீற்றிருப்போய்	வீற்றிருப்போய்
9 77	மற்றுளதென்று	மற்றுளதென்று
35 77	தருதலை	தறிதலை
3 78	விரவினை	விறவினை

வரி பக்கம்.	பிழை	திருத்தம்
7 78	சிங்கவிரல்	சிங்கவிரல்
13 78	பயனாட்டு	பயனாட்டு
5 79	விட்டினை	விட்டினை
30 79	யுறலசெழு	யுறலசெழு
30 79	யுரித்திரநாசி	யுரித்திரநாசி
6 80	சுழலரிதார்	சுழலரிதாய
21 80	கமறப்புடவ	கமடப்புறவ
9 81	வணங்காத்	வணங்காத
13 89	இயால்	இயால்
3 90	மாஹிஷ	மாஹிஷ
3 90	சித்திரத	சித்திரத
3 94	பாங்க	பாங்கா
21 95	மதனையை	மதனையை
4 96	துக்கம்	துக்கம்
18 97	யாக்மணு	யாக்மணு
22 97	சதலாநாகள்	சதலாநாகள்
4 98	விண்ணுசாமி	விண்ணுசாமி
17 99	புலாலினையோ	புலாலினையோ
18 99	அரக்கயாயினேன்	அரக்கயாயினேன்
14 102	வமவதிக்கும்	வமவதிக்கும்
21 103	வந்துறவாயிற்று	வந்துறவாயிற்று
22 103	விறைவினெடுத்த	விறைவினெடுத்த
17 104	பாதவிந்தம்	பாதாரவிந்தம்
30 108	மங்காசாஸனம்	மங்களாசாஸனம்
12 115	பால்	பால்
7 121	இனிவாழ்ந்து	இனிவாழ்ந்து
32 122	ஐயாப்பா	ஐயாறப்பா
21 123	வரத்தித்தனை	வரத்தினை
3 124	உன்மனத்தில்	உன்மனத்தில்
3 125	மனமர்ந்து	மனமர்ந்து
25 125	முந்தொரு	முந்தொரு
17 127	பாந்து	பாந்து
10 128	தேவலோக	தேவலோக
28 128	மனைவிமா	மனைவிமார்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாயூர ஸ்தல மான்மியம்.

திருநாட்டீச் சருக்கம்.

கடலாடையடுத்த மண்ணுலகத்தில் மாநாடர் உய்யவேண்டி சாப்பாபாணரும் நீலக்கிரீவருமாகிய வள்ளலார் என்னும் மகத்தானபெயரை வாய்ந்த சிவபெருமான், விரும்பி வசியாநிற்கும் சோழநாட்டின் பெருமையைப் பற்றிச்சிறிது கூறுவாம். பூவினுக்கு தாமரையும் மாநாடவர்க்கங்களில் புருஷோத்தமமாகிய பூர்வநாராயணமூர்த்தியும் சோலைகளில் தேவலோகத்திலுள்ள கற்பகவனமும், பசுக்களில் காமதேனுவும் தருமங்களிற்கிருகஸ்தாரசிமதருமமும் எங்ஙனம் சிறந்தனவாயிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே சோழவளநாடு நாடுகள் பலவற்றுள்ளும் மேம்பட்டதாயுள்ளது ஏனா னான பயிர்த்தொழிலாளரும் இல்லறவாழ்க்கையை நீத்து சத்காலக்ஷேபங்களிலன்றி வேறொன்றிலும் புலன்செல்லவொட்டாமலிருக்கிற சந்தியாசியாச்சிரமங்கொண்ட மகாபெரியவர்களையும் இச்சோழநாடுடையதாயிருக்கின்றது. இந்நாட்டின் செல்வமிருதியாலே யாவரும் விரும்பி இங்குஅடையும்படியாயும், சதாசார்வகாலத்தும் குறைவில்லாத விளைவையடைந்து, எவ்வித கஷ்டம் நேரிடும் பொறுமையுடன் சகித்து அரசிறையை வழுவாது செலுத்தும்படியான விசேஷமான பெருமைகளை வாய்ந்திருப்பதும் இச்சென்னிவள நாடேயாம். இமயபர்வதாஜ புத்திரியாகிய உமாதேவியார் மயிலுருவம்தாங்கி இங்கே சஞ்சரித்துக்கயிலாசு

பதியாகிய சிவபெருமானைக்குறித்து அருந்தவர்கள் பல இயற்றிப் பெரும்பேறடைந்த தலமும் இச்சோழவளநாடேயாம். சோழ நாட்டில் எந்த விடங்களை நோக்கினாலும் அவ்விடங்களெல்லாம் அளவற்ற பெருமைபுற்ற சிவத்தலங்களேயாகும். இங்குள்ள தீர்த்தங்கள்யாவும் பரிசுத்தமுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களேயாம். நாம் செய்த பூர்வசன்மாந்திர வினைப்பயத்தால் இங்குவந்தடைந்த பேர் யாவருக்கும் விசேஷபாக்கியங்களை யுண்டாக்கி முத்தியுலகத் தையளிப்பதும் இச்சென்னிவளநாடேயாம்.

வேதமார்க்கத்திற் சொல்லியன வற்றிலிருந்து வழுவினவர் இந்நாட்டிலா; ஆகமசாஸ்திர நூலாயச்சியில்லாதவர் இந்நாட்டிலிருப்பது அபூர்வமே. துன்மார்க்கர் என்றே நாமதேயமே இந்நாட்டில் கேட்பதருமை; 'சோழவளநாடு கோறுடைத்து' என்னும் கூற்றுக்கிணங்க அவ்விஷயம் இந்நாட்டில் உண்மையாகவே இன்றும் அதுபவத்திற்காணலாகுமெனின், தேஹி என்றிரப்பாருக்கு அன்னபரியாதவர் இந்நாட்டில் இலராவா என்பதும் தேற்றம். இந்நாட்டிலுள்ளாரெல்லாம் இறைவன்மாட்டு உண்மையானபக்தியுண்டொழுகும் உத்தமபக்தர் என்பதை எவரும்மறுக்க மாட்டார்கள்.

இலட்சுமி கடைச்சம் நிறையப்பெற்றதால் தரித்திரப் பசிப்பணிமுதலியன இல்லாமலும், அரசரின் செங்கோன்மையினால் பகைஞரால் உபத்திரவப்பட்டு ஜனங்கள் வாதையுறாமலும், இம்மானிலத்தினுள்ளயாவரும் போற்ற இச்செம்மியர் வளநாடுமிக்க அழகுள்ளதாயுள்ளது; இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த சோழவளநாட்டில் சூல்சொண்ட கறுத்தமேகங்கள் சூழ்ந்து கொடுமையான உக்கித்தைக்கொடுக்கும் ஆதவனின் ஆற்றலைக்கொடுத்து சுரட்டம்செய்யக்கருதிப்பெய்யும் மழையின் வளமும் பெருமையும் பேசலாம் தகமைத்தோ? இப்படி மழைபொழிந்து இப்புண்ணிய நந்நாட்டினைச் செழிப்பிக்கும் பெருமை உள்ளலார் என்னும் சீரியபெயர் வாய்ந்த சிவபெருமானுக்கே உரியதேயாம். இத்தகைய ஜலவருஷம் எல்லாமலைகளின் மீதும், விசேஷமான விருகஷ்வகைகள் நெருங்கியுள்ள காடுகளிடத்தும், நீர்வருவாய்களான பல்லாயிரம் ஓடைத்தலைப்புகளினும், தாழைவார்க்கங்கள் அடர்ந்தகழிமுகக்கடற்கரைகளினும் பெய்து வெப்படக்கமானிலயாக்களை மகிழ்வுறுத்துவதாகும். இப்பேர்ப்பட்ட மழைபொழிந்து எங்கும் நீர்மயமாய்த்துலங்கி சிற்சிலவிடங்களில் புற்புதர்கள் ஆங்காங்கே தோன்றி யிருப்பது, பூமாதேவி இம்மழைபி லுண்டாகிய குளிரையாற்றாது ஓர் பசும்போர்வை போர்த்திருப்பதை நிகர்த்ததாகும். இத்தகைய பலவிதநன்மைகள் ஒருங்கே வாய்ந்து சிறப்போடோங்கும்

சோழவளநாட்டின் வளப்பங்கள் பலவற்றைக் கூறுவதென்றால் ஆரியம்நாவுபடைத்த ஆதிசேஷனும் சிறிதயர்வான் எனின், மாது டவேடம்பூண்டுத் திரியும் போலிகள் எவ்வாறு சொல்லியிலும்?

சுவர்ணத்தைக் காட்டிலும் மதிப்பிலே மிகக் புலவர்களால் விரிஷமாபாபுநம்ந்து கொண்டாடந்தற்க இந்நாட்டின் வளப்பத்தை மிகுதியும் வளந்திறொல்ல வெண்டுமென்றாசை மேலாடியிருப்பது எவருக்கும் சகஜமேயானாலும், இப்பொழுது இவ்வளவோ கொருக்கமாய்நிறுத்தி கூடிபவனாயில் எம்பெருமான் முககண்ணன் அருள் கொண்டு இந்நாட்டிற்கணியென விளங்கும் நம்மாயூர நகரத்தின்பெருநாயையும் சிறிது கூறுவாம்.

(திருநாட்டிச் சருக்கம் முற்றிற்று.)

2. நகரச்சருக்கம்.

பெருமையினால் பொலிவடையும் மகாதபதிகள் பல்லோர்கள் இங்குவசிப்பதனாலும், சடைமருங்கில் இளம்பிறையும் தனி வழிக்குருகிருந்தாலும், இடமருங்கில் உமையாளும் எம்மருங்கும் பூதகணமும் புடைசூழ ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய பாமேசுவரன் சோதிருபமாய் இங்கு வசிக்ருந்தன்மையினாலும், கௌரிமாயூரம் பூலோக சிவலோகமே என்ற சொல்லதகுந்ததேயாம் என்பதற்கு அட்டோபனைபுமுண்டோ? எல்லாவகைச்சாஸ்திரங்களும் பாபானுகுய ஈசனிடந்திருந்தே உண்டாயதென்னும் தன்மையினாலும், பாமபதியாகிய சிவபெருமான் அகப்பொருளென்றும், மற்றையதெவதங்களையாவும் புறப்பொருளென்றும் பெரியவர்களால் தொன்றுதொட்டு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவரும் மாட்சிமையினாலும் கௌரிமாயூர சேஷத்திரம் நால்வேதங்களை நிகர்த்தது என்றும் சொல்லலாம். முதலுட்போன்ற தந்தவரிசைகளைபுடைய கட்டழைனுடைய தேவதாஸ்திரிகள் எப்போதும் நெருங்கிச்சூழ்ந்துள்ள பூரவீக நகரென்றும், பெரிய பொன்னகரென்றுமான பலவகைப் பெயர்களைக்கொண்டு இக்கௌரிமாயூரத்தை யழைத்தலும் சாலவும் அனைவுடைத்து; தேன்னுளிக்கப்பெற்ற அருங்கூந்தலையுடைய அபயம்பிகையோடு தெவ்வத்தன்மைமிக்க தேவநாயகராகியவள்ளலார் வீற்றிருக்கும்படியான கௌரிமாயூர சேஷத்திரத்தை தேவலோகமென்றும் பொன்னகர் என்றும் பெரியோர் பெயர்கொடுத்தழைப்பர்,

அன்புடனேகூட அருளொழுகுவதுபோலவும், அப்பேர்ப்பட்ட அருளுருவமாகியே சோதிசுருபமாகிய பரமதீயிருந்துபக்தர்களுக்கு வேண்டியனவற்றை வரைபாது கொடுத்தற்போல் மயிலாடுதுறை என்று சொல்லும்படியான மாயூரத்தைச்சேர்ந்தவர்க்கு நிழலோடு விசேஷமான இன்பத்தைக்கொடுப்பது மாயூரத்தை சூழ்ந்து அழகுதரா நிறமும் பெருமையுள்ள எண்ணிறந்த பூவளர் சோலைகள். இந்த சேஷத்திரத்தில் வயற்புறத்தே விளங்காநிற்கும் ஆகாயத்தையளாவிப் கருபங்காட்டோடு பக்கத்தில் வானளாவியவளர்கின்ற மா மரங்களின் கனிகள் கலக்கும் தன்மை ஈசுவரகடாட்சத்தினால் ஞானப்பாலுண்ட இவ்விசுழ்நதையாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி ராயனாருடன் வாசீசர் எனனும் புனைவு பெயருள்ள திருநாவுக்கரசு நாயனார் கவாமிகள் நட்புக்கொண்டிறவாடியது போலும், ஊற்றெடுத்துப் பெருகிக்கொண்டிருக்கிற வாழை மா பலா எனுமுக்கனிகளுடன் மற்றைய மரக்கனிகள் ஒன்றுஞ்சேர்ந்து இன்னும் விசேஷமான நன்மணமளிப்பது வாசீசர் முதலான விசேஷபக்தர்கள் புருந்திருக்குமிடத்து மற்றைய சில்லரைப் பகதர்களும் சேர்ந்து உண்மையான பக்திகொண்டொழுகுவதையொத்திருக்கும். கரையோரங்களிலுள்ள கதலி விருகூங்கலிலுள்ள நீண்ட இலைகளின்மேல் வயல்களிலுள்ள செந்நெருகதிகள் வளைந்து மோதிப்படிந்திருப்பது, குற்றமில்லாத தம்மேற்போர்வையாகிய உமாரினின்றும் விடுதலை பெற்று, அரிசியாகி உலையிலிட்டுச் சோறாகப் பட்டபின்னர், மீண்டும் அவ்விலையிலேயே உண்ணப்படுமாறு தாம் வந்துசேரவேண்டுமென்னும் சுவதந்திரத்தை இப்போதே கொண்டாடிக்காட்டுவது போலுமுள்ளது. மயில்போன்ற சாயையை யுடையவளாகிய சூயில்போலும் இனிய அமிர்சுவசனம் பேசும் உமாதேவியார் அம்மயிலுருவமெடுத்து எம்பெருமானைப்பூசை புரிந்ததலமென்று, விசேஷமான வெயிலையும் நிலவு வெளியுமாய்க்காட்டும் அளவில்லாப்பாதபங்கள் அடர்ந்த சோலைக்கண்ணுள்ள புஷ்பங்களாற் பொதியப்பட்ட மரக்கொம்புகள் தோறும் களிமயில்கள் தங்கள் கலவத்தை மிகக்களிப்பிடள் விரித்தாடாநிற்கும். சோலை சூழ்ந்த பற்பல ஓடைகளிலும் செவ்வாம்பற்புஷ்பங்கள் பல்லாயிரம் பூத்திருப்பது எண்ணிற்கடங்காத தீபங்கள்போலக் காந்தி வீசாநிற்கும்; இப்பேர்ப்பட்ட சேஷத்திரத்தின் மாடமாளிகைக்கண் வீற்றிருக்கும் மடநல்லார் தம் வீட்டில் சமைப்பதற்காகக்களையும் அரிசியின் கழுநீரே விசேஷ விஸ்தீரணமுள்ள வயல்களுக்கு நீராகப் பாய்ந்து விடுமென்றாலும் அம்மாட மாளிகையினின்று உண்டாகும் நறுமணமுள்ள தூபங்களினின்றொழும் புகைகள் வானத்தை மூடுமென்றாலும் இந்நகரின் பெருமையை இப்படிச்சொல்வதை விட வேறெவ்விதமாக இன்னும் மிக்கயர்த்திச் சொல்ல

லாம். தம்பொருளேபோல பிற்பொருளின்மீதும் கவலைவைத்துப் பாதுகாத்தும், ஒப்புபாவற்ற அவசியமான காரியத்திலன்றித்தம் மணத்தில் ஒரு இம்மியளவு காரேனும் செலவழித்தலில் நிரப்ப சாக்கிரதையுடன் வீரநாகதப்பார்த்து குடித்தனத்தைச்செட்டாய்ச் செப்பும் செட்டியான களாகிய வணிகர் வீதிகள் பல இத்தலத்திலுள்ளன பொருள்களைக் கொள்ள வேண்டிய தருதியான காலங்களில் இப்பொருள்சேர வாய்ப்பும், அவற்றைத்தமகையினின்று விற்கவேண்டிய காலங்களில் தவறாது இலாபத்தோடு விற்கும், சீராய் விபாபாருசெய்யும் இரட்சட்டி மான்களின் பெருமைஅளவிடற்பாலதன்று பிரமாதமாகக்காந்தி வீசுகின்ற கோமேதகம், வஜ்ஜிரம், முதலிய நவாத்தினங்களும், சந்தன அகிற்கட்டைகள், யானைத்தந்தங்கள், உயர்ந்த பொன், முத்து, இன்சுவையுடைய தீந்தேன் இத்தசைப பல் வேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை வணிகர்கள் தங்கள் மாடங்களிற் சேர்த்துக்குவித்திருத்தலால் அம்மாடங்களை யாவரும் பார்த்துமாதிரித்தலில் மலைக்குமபடியான மலைக்கு உவமை கூறுவதும் முற்றும் பொருத, முற்றதாயியிக்கின்றது. இத்தன்மை வாய்ந்த வணிகர் வீதியைத்தினமே சேதிப்போரி -த்திலகப்படும் மணி முத்து வகையருக்களில் சிறிதுபாகமேனும் அளகாபுரித்தலைவன் குபேரன் மனைவியர் முலை முகட்டில் காணக்கிடைக்காதென்றால், தேவேந்திரனும் நம் நகராட்சட்டி மார்களுக்கு அவ்விஷயத்தில் தாழ்ந்தவன் என்று எடுத்துச்சொல்லலும் இன்றியமையாததோ? இதன்றி யானைமுதலிய வாகனங்களில் ஏறிநடத்தி கம்பிரமாய்ச்செல்லும் அரசு, மன்ன, மந்திரி, முதலியோவசிக்கும் வீதிநகரம், குதிரைகள் கொட்டிவருவதும் செண்டு வெளியும் இந்நகரத்திலுள்ளன. வேதங்கள் முறையிடும் முறைப்படி ஜோதிசவருபாகியும் திரிநேத்திரதாரியுமாயிவ பெருமானே முறைப்படி வழிபடும் அரசனார் வீதிகள் பலவும் இந்நகரத்தேயுள்ளன. பொன்னியென்று சொல்லப்பட்ட இலரிய நன்னீராகிய காவிரியில் ஸ்நானஞ்செய்து புனிதமாய் மடிபட்டவையுடனேயே அறுசுவையுண்டுகளுடன் விருந்தினுத்தபார் செய்து அன்புடன் அகிதியர்களை நல்வரவேற்று போஜனம் செய்கித்து இன்பமே அனுபவித்திருக்கும் இம்மானகரத்திலுள்ள பார்ப்பனமகளிர் வீடுகள் இந்நகரத்தில் அநந்தம் உள்ளன

அறுபத்துநான்கு கலைஞ்ஞானங்களையும் ஐயந்திரிபறவோதியுணர்ந்த கௌரி மரபூர கேஷத்திரத்தில் வாசஞ்செய்யா நிற்கும் அந்தணர்கள் எப்போதும் மஹாதேவன் உருவமில்லாமல் மற்றெவ்வித பிம்பங்களின் உருவங்களை மனமொப்பிப்பார்க்கின்றவரில்; அன்னவர்களின் வாசக்கிரகங்களாகிய பிரம்மாலயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒழுங்கைப்பற்றி வெருவாக வர்ணித்துக்கூறலும்

இயலுமோ? மகாமகிபை பொருந்திய சத்தியோஜாதாதிபஞ்சமுகங்களினின்றும் தோன்றி பொது சிறப்புலேதாகமங்களிலும் முறையே வல்லாய் பார்த்தத்தோடு அண்டார்ந்தராதையும் விருத்தி அருச்சனைபுரியும் எண்ணில்லாத அநிசைவரீதியின் கிருகங்கள் இங்கு அமைந்திருக்கும் ஒழுங்கும் என்னே! லோகாசாமிகளினின்றும் பிரிந்து பல்வேறு கிளைப்பட்ட சாஸ்திரக்கல்விசாலைகளும் எண்ணிறந்தன ஆங்குள்ளன. தம்மையறிததுக்கல்வி பயிலுவவரும் மாணவர்களுக்கு ஐயந்நிர்ப்பு என்னும் அசசங்களை யொழிததுதவும் சிறந்த நூலாசிரியர்கள வாழிடங்களும் பல இங்குள்ளன அரிய வேண்டிய நல்விஷயங்களை யெல்லாம் நன்குநின்று காமகருரோத லோபமோக மத மாற்சரிப முதலியவகளை யறியையொழித்து தனித்திருந்து யோக சமாதியில் ஜோதி சுவருபத்திலே கலந்து பிரமாநந்தத்தை அனுபவிப்பதிலேயே காலங்கழியா நிற்கும் பெருமைபொருந்திய சைவமுனிவர்கள் வாழிடங்களும் பல உள்ளன. முல்லையநாபனைய அபபோது சமைத அன்னத்துடன் பொன்வாணமாயாசனப் பருப்பு, அவ்வளவிறதேற்ற புத்துருக்கு நெய்யுடனும் காதர்பல இனிய வாசன விசாரிற்கும் பொறிககறி புளிக்கறிசுகிதமாய் போஜனம் தயாரித்து அநிதி சக்தாம் செய்யும் அன்னசத்திபங்கள் அளப்பில்லாநன ஆண்டுள்ளன. இனிமையான பாணகமும், மன நெகு நொந்த வெட்பு வேர் விளாமிச்சிவேர் முதலியவைகளைவிட்டு வாசனையாய்த் தயாரித்த இன்னிள நீருடனும், வாசனைப்புற்கள் முதலியவையும் அநையொத்த பல சரக்குகளையும் வேர்த்து இனிமையாய்த் தயாரித்துக் குடம் குடங்களாய் அடுக்கி ஆங்குவருவோருக்கும் ஏராளமாய் நாகவேடகைதனித்தற்குரிய தண்ணாப் பந்தல்கள பலவும் ஆண்டு செவ்விதாய் இடங்கடோறும் விளங்கும். வாசனைமிக்க அளவத்தாமம் புனைந்த இலட்சுமி பதியாகிய ச்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி வாழ்கின்ற கோயில்கள் பலவும் உலகுக்குபகாரமாய் அபபோதப்போது தோன்றியுள்ள தேவதைகளின் கோயில்கள் எண்ணிறந்தனவும் ஆங்காங்கு சிறப்புற்று விளங்கா நிற்கும். உபப்பிரமங்களில் ஒருவரான தக்ஷப்பிரஜாபதியினது யாகுதைச் சிதைத்த வயிரவக்கடவுள், மகிஷாசூரனைச் சங்கராளுசெய்து உலகவாதையை அறவே யொழித்த நாராயணி முதலிய பல்வேறு நாமங்களைத் தரித்த சக்திஸ்வருபியாகிய திரிசுலி, அஸ்தத்திலே உற்பவித்தமஹா சாஸ்தா என்னும் ஒப்பற்ற பெருங்கடவுள், ஆறுமுகக்கடவுள் என்னும் சுப்பிரமணியக்கடவுள் வீரதுகரங்களையுடைய பாணமுகக்கடவுளாகிய விக்னேசுவரா இப்பாடிப்பட்டவர்கள் பல்லோர்வாழும்படியான அளவிற்கடங்காத கோயில்கள் பல இங்கு செவ்விதாய்ப் பெயர்வதுடன் விளங்குகிற்கும்.

“மண்மகன் மார்பினுக்கு மாபூமொருமாதாவி
கண்ணுமற்ற திற்பதித்த சதிர்மணியுரைத்தநயர்
தண்ணுதுகிற்பார் நாப்பனையகமணியேபோலும்
விண்ணவர் புகழ் நானும்வள்ளலார் விளங்குங்கோயில்.”

இங்ஙனம் கீர்த்திமிக்க மாபூர கேஷத்திரத்தில் விசேஷமான
சுவணியிழைத்த படி கருட-தலம், தாமரை மலர் தருட-தலம் உள்ள
தீர்த்தங்கள் பலவுங் வளரும் ஸ்நானஞ்செய்பவரின் சம்சார பந்தங்
கள் அறுபடுவதுடன், அவருக்கு விசேஷமான ஈடுகதியுமுண்டா
தல் கூடுமென்பதற்கு ஆட்சேபணியினை யுடையது.

பெருமையுற்ற பர்வதராசன் அருந்தவம் இப்பற்றிப்பெற்றே
டுத்த உமாதேவியார் விருப்புடன் ஈசுரனை மயிலுருங்கொடு செய்
பும் பூசையைக்காணுமாறு, பற்பல தேவர்கள் தங்கள் உயர்வான
பல சிகரங்களையுடைய விமானங்களுடன் வந்து இங்கு தங்கியிருத்
தல், பர்வதராசனை யொத்த நண்பர்களுடைய பல பீலங்கள் அங்கு
வந்து படிந்திருத்தல்போன்றுள்ளது. மயிலுருத்தாங்கிய அம்மை
பூரை செய்தவிடமாகிய ஒப்பற்ற மாமரம், அதனடியில் தபஞ்
செய்த அம்மையாகிய உமைக்கு நிழல் கொடுத்துபாரிப்பதன்றி
இவ்வம்மையின் பூசையைக்கண்ணுறுவான அங்கு வந்திருந்த தே
வேந்தரன், பிரமன், நாராயணமூர்த்தி முதலிய தேவர்கள் மீதும்
வெயில்பட்டு வருந்தாவண்ணம் விசேஷமான நிழலைத்தந்திருந்தது.
இந்நகர்ப்பெம்மான் கோயிலில் திருத்த மண்டபங்கள் திருவிழாக்
காலங்களில் உபயோகப்படுமாடியான மண்டபங்களும் நல்லவே
லைப்பாட்டுடனே சாஸ்திர விதிப்படி அமைக்கப்பட்ட அர்த்த
மண்டபங்களும் நூறாயிரம் ஆண்கள் வாய்ந்துள்ள ஆயிரக்கால்
மண்டபங்களும் பார்ப்பவர் கண்ணைக் கவரும்படியான விசித்
திரவேலைப்பாடுகளுடன் அமைக்கப்பட்ட பலவகைப்பட்ட விசித்திர
மண்டபங்களும் செறிந்ததுள்ளன. சதாசர்வகாலமும் மண்ணோர்
களும், ஸ்தலதரிசுலர்த்தம் இங்கு அடையும் விண்ணோர்களும்
தங்கள் தங்கள் மாதங்கள் அடிக்கடி பூமியில் பதிதலால் அழுத்
தப்பட்டு கோயில் தெருவீதிகளில் நேரன்றும் நவமணி வர்க்கங்
களை வராளமாய் வரும் கண்ணுறலாம். தெருக்களின் ஒப்பெக்கத்
ல் பொற்கட்டிக்குளியில்களையும், மற்றோர் பக்கத்தில் பலவித வர்
ணமுள்ள பட்டாடைத்தொகுதிகளும் கவனிப்போரின் நிவரிதே
விடப்பட்டிருக்கின்றன வென்றால் இந்நகரின் வளப்பத்தைப்பற்றிப்
பின்னும் பின்னும் கூறல் வேண்டுமோ? எந்த வேளைகளிலாகட்
டும் எந்த விடத்திலாகட்டும் எவர்கள் சேர்ந்த விடங்களிலாகட்
டும், தேவார கோஷ்டிகளின் சப்தமும், திருவாசகம் ஒதுதலினாலு
ண்டாகிய ஒசையும், இருக்கு, யசர், சாமம் அதர்வணம் என்னும்

நான்மறைகள் சந்தை சொல்லுமோதையும், ஆகமம் கற்கும் சபத்
மும், புராணங்கள் பலபடிப்போர் சப்தமும், ஹரஹா என்று அஞ்ச
வியத்தராய் பக்தா கள்சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்யுமோதையின்றி
அங்கு வேறோரோதையும் கேட்கப்படவில்லை. மின்னூர்வளைகளினி
ன்றுண்டாகும் கலகலவெனும் ஒலியும், அன்னூர் பீலியினின்றெழும்
சப்தமும், மண்மங்கலம்போர் முதலியன பற்றி இடைவிடாவதறை
விக்கப்படுகின்ற பேரிகைகளின் ஒலியும், வீணைகள் போன்ற நரப
ரியங்களினின்றுண்டாகும் வாததிய ஒலியும், கைத்தாளங்களை
வாததியங்களுக்குத் தகுந்தபடி தட்டுவதனால் உண்டாகும்
ஒசையும், மற்றைத்தொலை வாததியங்களினின்று முண்டாகும்
பலவகை ஒலிகளும் ஒன்றாய்ச்சேராது கடலொலியைக் கூடத்
தன் வல்லமை மொண்டதனால் அடக்குவதாயிருந்தது. மேலா
னசாகுவத பதம கிடைக்கவேண்டி இரத்திரை யுள்ளிட்ட தேவா
கமொல்லாரும் மற்றையோரும் இடைவிடாது மாயூரநாதாகோயில்
வாயில் புக்குக்காலையிலும் மாலையிலும் உச்சிகாலங்களிலும் அநே
க விசைத்தண்டாகாரமாய் பூமியில் விழுந்தும், பிரதக்கணங்கள்
பலமுறையே செய்தும் தரிசனம் பெய்வாகின்றார்கள். இதற்கைய
மகாமகிமை பொருந்திய, கோயில்னகண்ணே எமம்மையாகிய
அபயப்பிரதாமபிகையோடு பகதர்கள் மனது சந்துஷ்டியாகும்படி
சடைப்பெருமானாகிய சிவபெருமன் கருபாந்தியாய் அரசுபுரியா
திற்பார்.

(நகரச்சருக்கம் முற்றிற்று.)

3. நாமிசாரணியச் சருக்கம்.

பண்டைக்காலத்தில் முத்திதரும் நகரங்கள் ஏழனுள் ஒன்ற
தாய்விளங்கும் காஞ்சிமாநகரத்தின்கண்வந்தோலார் காரணத்தைமுன்
னிட்டு அன்னவாகனனும் மலர்மிசைக்கடவுளுமான நான்முகப்பிர
யன்லோகால் பிரசன்னமாக அன்னவனைக்கண்ட அருந்தவத்தோர்க
ள் பல்லாயிரவர் அவரைச் சூழ்ந்து பற்பல துதிகளாற்போற்றி, தா
மரைமலரில் வீற்றிருக்கும் தேவே! நாங்கள் யாதொரு இடையூறு
முறாவண்ணம் பொருந்தி எங்கள் தவங்களைச்செய்தற்கோர் பொரு
த்தமான விடம் சூறிப்பிராக என நயந்து கேட்டார்கள். விசேஷ
மான தபசிஹற்சிறந்த முனிவர்கள் சொல்லியவற்றைச் செவியி
ன்ற கேட்டவேதநாயகன் ஆங்குறு தருப்பை யொன்றினை யபு
கிய நேமியாக்கி அபிமந்திரித்து அதனைப்பூமியின்மீது விசையாய்
விட்டு ஏ! முனிவர்காள்! இந்நேமி எங்குப்போயுற்றதோ ஆங்கேயே
சென்று நீவிர் அமைதிபுடன் வீற்றிருப்பீர் என்னப்பணித்தான்.

இம்மாதம் பணிக்குது கோட்ட முனிவராவரும், பூமிசையேரும்
மேய் மபததொடங்கி பின்னே செல்வதானாகவ பிசாமனல் விடப்
பட்ட அவ்வாறு நடுமியும் அநேக காவதபகவா காரகமகாம
கிமை மொருநகிய கருசை பராதின்ன வடபா லுறறு அருசமதது
மினதது பிசமொ டுடாட்ட வாரிற் அங்கு சென்ற முனி
வரும் அவ்விடத்து உடனடியாக வந்தவன் எவ்விதத்தின்கொண்டு
முனிவராவரது பிசாமனல் பிசாமனல் மலாமினை மேக
கிடைக்க தபவந்த பிசாமனல் சென் பிசாமனல் மலாமினை
தபவந்த பிசாமனல் சென் பிசாமனல் மலாமினை
தபவந்த பிசாமனல் சென் பிசாமனல் மலாமினை

[illegible][illegible]

இதற்கைய நாட்டில் புனியம், மானம், பசுவும், சிங்கமும்
 ஸ்ரீ ஸ்ரீயில் தண்ணீர் குடி பபனவாகும். அழகிய படத்தைக்
 வெகாண்ட பாம்பின் முன்னும மயில் தன் கலவம் விரித்தாடாதிற்

[illegible]

அப்போது பாமநியாயப் பரமசிவனது பரதாரவிரதம் கடைப்பிடிப்பதற்குப் பெறுவது யாருததிலுமா? உதாரண விரதாதி கள் அநுஷ்டித்து பாமசிவபததை யடைபவராமா? வேண்டியவர்க ளுக்கு வரையாது கொடுத்தால், அன்னவா பததை யடைய லாமா? மகாயோகம் செய்துதான் அடமாபுருடனைக்காணுதவேண் டிமோ? ஞானமார்க்கத்தினாலறிந்து அப்பாமநியையடனுக்கவேண் டிமோ? உலகப்பற்றுக்களிலகப்பட்ட மன்பொன்மரது என்னும் சாஷணத்திரயங்களை தம்மினின்றும் நீக்கி பஞ்சேந்திரிபங்களையும்

[illegible]

ஆம அம்மக்மைகளைப்பிறாறிய விரித்துக்கூறலும், அன்ன தலத்தில் விரைவிற்சென்று மனத்திருப்பிபுடன் வசித்திருந்ததலும் அத்தலத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீரில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தலும் அத்தலத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பெம்மாணத்தரிசனம் செய்தலும், தேன்நிறைந்துள்ள புஷ்பங்கள் கொண்டு அர்ச்சித்தலும் ஆகிய இவைகளே ஈசரன் பாதங்காண்டற்குரிய சிறந்த உபாயங்களாகும், என்றனர்.

இப்பேர்ப்பட்ட உபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றினாலேயே நீங்கள் கொண்ட கருத்து நிறைவேறுமென்று சூதபுராணிகர் கூற, இவர் சொல்லியவனைத்து முன்மைபெனவுட்கொண்டவராய் முனிவர்கள் பின்னும் கேட்கலுற்றார்:- ஓ! சூதபுராணிகே! 'ஊசேஷமான சிறப்புக்கள் வாய்ந்த சிவத்தலம் ஒன்று சொல்லுங்கள்.' அப்பேர்ப்பட்ட சிவத்தலத்தை எங்கு நின்று எற்று நினைத்தாலும், அஃதிருக்கும் திசை நோக்கி ஒருகால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தாலும் அஃது ஒருங்கே இவ்வுலக இன்பத்தைதரும், மோட்சபதவியையுமளித்தலோடு மேதாவின பல்லோரும் விரந்ததோதப்பட்ட தொர்தலமாயும், கொடிய பாதகங்கள் கொடாடோடி செய்திருந்தாலும் அத்திருத்தலத்தின்பேர் சொன்னபாத்திரத்தினாலேயே அப்பாதகங்கள் பஞ்சாயப்பறந்துபோகும்படி யாயும், நினைத்தமாதிரத்தில் நினைத்த எவற்றையும் கொடுக்கவல்லதாயுமுள்ள ஒரு கேஷத்திரத்தின்பெயர் சொல்லுமின்." என முனிவர்கேட்டார்கள். இப்படிக்கூறக்கேட்ட சூதபுராணிகர் அத்தியாநந்தஸாத்தராக ஒரு முகூர்த்தகாலம் தீர்க்காலோசனைசெய்து, குற்றங்குறைகளில் லாது மேம்பட்டு விளங்கா நிற்கும் கௌரிமாயூரகேஷத்திரத்தினை நினைந்து பெரும் புகழ்பெற்ற இவ்வற்புத்தலத்தினைக்காட்டிலும் இப்பூமண்டலத்தில் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டு விளங்கும் ஸ்தலம் இல்லை எனத்துணிவுடன் முனிவர்க்கு கூறிய சூதமேலோன் அடியவர்களது அஞ்ஞானந்தகாரத்தை நீக்கி ஆன்மீகபாதத்தை விளைவிக்கும் அகத்திய விராயகையும்கிருபாகாமூர்த்தியாம் அபயப்பிரதாமமிகாஸமீத வள்ளலார் என்னும் பெயர்வாய்ந்த சிவ பெருமானையும் ஞானாசிரியனாகிய ஸ்ரீஷண்முகக்கடவுளையும் மனதில் தியானஞ்செய்துகொண்டு, பதினெண்புராணங்களின் சுரத்தாவாகிய ஸ்ரீவேதனியாசாது சரணாவிந்தங்களையும் மனதுட்கொண்டு சூதமாமுனிவர் கூறலுற்றார். ஏ! விப்பிரச்சிரேஷ்டர்கள்! நீவிர்கேட்டபடி யோசனைசெய்து பார்த்ததில், எல்லாப்பவன்களும் ஒருங்கேதாவல்லாதாயிருக்கும் தலம் இப்பூமண்டலத்தில் கௌரிமாயூரமேயொழிய வேறொன்றின்னு; இத்தலமகிமை இதற்குமுன் எவருக்கும் சொல்லப்பட்டதின்னு; இப்பேர்ப்பட்ட சிறந்த கேஷத்திரத்தை நினைப்பதற்கு முன்னமேயே ஒருவித ஆரந்தம்

[illegible]

(ஊர்சாராளர் பிச் சகுககம் முற்றிற்று.)

4. தீஸீபன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.

[illegible]

மகாண்டு ஸ்ரீசலம் வந்து சேர்ந்து ஆண்டு ஸ்ரீசலேசனா வணங்கிப்போற்றினான். பின்பு திருக்கோதாழம், திருக்காளத்தி, திருக்காஞ்சிபுரம், திருவால்ங்காமி, திருக்கழுக்குன்றம், திருவோற்றியூர், திருவண்ணாமலை, விருத்தாசலம், திருப்பாக்கிப்புலியூர், சிதம்பரம், சிகாழி, புள்ளிருக்கும் வேளூர், முசுலிய சிவஸ்தலங்கடோலும் ஸ்தல யாத்திரை செய்து ஆங்காங்குள்ள கோயில்களிலுள்ள எம்பெருமானையும் உலகின்ற அம்மையும் தரிசனம் செய்தும், ஆங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்கள் பலவற்றுள்ளும் படிந்தும், காவிரி நதிதீரம் வந்துபோய்தான். இவன் அங்குவந்து சேர்ந்தகாலம் துலாமாதமங்கையால், அத்துலாமாதத்தில் பலமுனிவர்களுடன் இவ்வரசன்முறைப்படி அடாவடிகளில்லாவிடில்நீராடி, விபூதி உருத்திராக்கம் புனைப்பெற்ற திவ்வியமாகங்களையுடையவனாய் பத்பல தானங்களையும் சட்டாத்திரைகளுக்கிந்தான். பின்னர் தன்னையும்தன்னைவந்த இராஜாபிரதாங்களுடனே மகாதேவன் வையும் திருக்கோயிலிற்புகூந்து தமிழ்ப்பாங்கை மணமிருந்த செவ்விதான திருவாயினில் வேதவிதிப்படி அகஸ்தியர் அர்ச்சனைசெய்த பெருமை பொருந்திய அகத்தியவிராயகரைத்தொழுது அவருடைய அருஞ்ஞான பெற்றுவள்ளலாகிய சிவபெருமான் சந்திதானம் கொண்டு மனம்நெக்குருகி எண்ணிறந்தமலர்களால் சசுவரணைப்புகித்து பிசமாந்தத்தாத அதுபவிப்பானாயினான். இப்பாதிசீயே அடியப்பிரதாம்பிகை கோயிலிலும் புகுந்து பூமியில் விழுந்து முறைப்படி வந்தனைகள் ஸ்தோத்திர வழிபாடுகள் முதலியன செய்து அந்த கௌத்திரத்திலேயே மெருங்காலவளவும் வசிப்பானாயினான். இம்மன்னன் இக்கோயிலுக்குவேண்டிய கோபுரத்திருப்பணிகளும், திருவிடாக்களும் சசுவரனுக்கும் சசுவரிக்கும் விலையுயர்ந்த எண்ணிறந்த பட்டாடையாபரணங்கள் சமர்ப்பித்தும் விப்பிரச்சிரேஷ்டர்களை மனப்பூர்வமாய் அபிமானித்தும், நெடுங்காலம் இந்தலத்திலேயே வசித்தான். இப்பொழுது அங்கு பலகாலம் வசித்த திலீபமன்னன் பரமேசுவரன் ஆணையால்தந்தகாகிய அபேருத்தியாபுரி மீட்டும் சேர்ந்து வெகுதூரம் சுகமாக வசித்துப்பின்னர் சிவலோகப்பாதவியையடைந்தான். இவ்வாறு நாரதமகருஷி திலீபனுக்குச் சொல்லிய விதத்தினை யறிந்தே நானும் அறிந்தவாறு பொல்லுகிறேனென்றார் சூதாமாமுனிவர்.

(திலீபன் முத்தியடைந்த சருக்கம் முற்றிற்று.)

5. நான்முகன் சிருஷ்டித்தொழில்டைந்த சருக்கம்.

முன்னமொரு கற்பாந்த சாலத்தில் துளசித்தாமம் புஷ்பாத
நீ மநாராயணமூர்த்தியின் நாபிகமலத்தில் ப்ரமேசுவரபூர்த்தி
யாம் பரமபதியின் இசசாடாந்திரத்தினால், புஷ்பபெற்ற நான்முகப்
பிரமன் தோன்றினான் அவ்வாறு தோன்றிய வைதககிழவன் தாப
ரைததண்டின் வழியாய் இறங்கி விஷ்ணுவை வணங்கி ஏ ' முசு
ரசுடைமூர்த்தியே ' வீர எனகமடும பணியாது என வினவினான்.
ஏ ' புதலவனே நீ பாயாக, நினகரும, எனக்கும, நாயகராவா
கூர்மையான சூலாயுதத்தைக்கையினால் கரித்தீசிவபெருமானின்
றுணர் ! அன்னவன் நீராகித்தவமியற்றி நின்சிருஷ்டித்தொழில்
த்தவறுதலின்றிசெய்வாய் என்றனா மகாவிஷ்ணுவும் இதனைச்
செவியுற்ற மலர்மிசைக்கடவுள் ஆரூரததமிழலா நித்திய பராபர
வஸ்துவாகிய பரபிரமன் வசகரும தலமிபாடுநகை கருத்தொ
ள்சற்றுஆலோசித்தான் இவன்மேல் போசிறு துறிகுமனவிஷ்டோ
ன்னித்தென்கை பி ல் பிதமாயுட டௌசரியமாயவின் வகும வொமொ
ன்றிருக்கிறது, அதன் நீருங்கருக தவ் ஒசெய்வாயெனில் அபுத
நாரியாகிய சிவபிரான் தனது திருக்கோலம் பாட்டுச நுவலுடனமை
யப்பெறாது உனக்கு விஷை சாயிரப்பிப புணைபுருபு பன்
ஓர் அசரீரி கண்ணென்று பொழிந்த வத பொறு மயபாணனாகிய அ
மன் கேட்டான்

நினைத்தகாரியம் இவர்கைக்கட வொன்சதறறுள நேதரி,
விரைவுடன் நானபிரகன் அராரி குறித்த தவ குறுமபுரண நரிப
வனத்தினையும் கண்ணாடிகள். கண்ணுற்றவனவில காவியில
விதிப்படி ஸ்ரானஞ்செய்து, விஞ்சிருத்திராக்ஷணகாபுதனியமுறை
பெற்றவணினது சாவேசுவானகிய சிவபெருமானைப்பொரிதுமபத்திய
ய்த்தியானிப்பானுயினன், காபக்குரோதா திகிலை யற்றேயொழிதது
நான்முகன் சசுவரானுக்கிரகம் தனக்குமிக்குண்டாகுமபடி பாமசி
வனைக்குறித்து அருந்தவமியற்றுவானுயினான். பித்தியாவருடன
கன்காறும் ஏகாக்ஷ சித்தனது தவமபுரிந்த நான்முகனை விநகத பர
மேசுவரன் இடபாருடராய் அன்னவருக்குக காட்சி கொடுப்பார
யினார். இக்காட்சியைக்கண்ணுல்கண்ட நான்முகன் ஆநந்தபுள்
காங்கிதனாகி புலமுறை வந்தித்தெழுாறு பலவேறுவிதமாய் ஸதோ
த்திராதிகள் செய்து இப்போதுதான் நான் கடைத்தீதறினேன்
என்றும் பலவிசைகூறுதலுற்று, இத்தகைய கொலம்பார்க்க இங்
கற்பனாக்கொடுத்து வைத்தேனே எனமனமுருகிககூறுவானுனன்.

இம்மனம் பிரமன் ஸ்தோத்திரப்பதனாகக் கெல்லாம் திருவு
ளமியங்கிய செவெருமான் பிரமனிடமிருந்து, அருந்தவமியற்றிக்
களைத்தனை பிரம் வென்று அவர் தமதுகையால் அவனது முதுகை
ந்நடவிக் கொடுத்தெடுத்தபடி செய்தனர். ஐய! இத்தொகைப்
பெருமானே! நீசர் இப்போது தமது தந்தையாகிய கற்று மேலான
தோர்க்கரியம், எவர்க்கு நெருங்கி நெருங்கி செய்து, அது திருவுளமி
யங்கியதால் புரிதகல்பாறும், என நயத்து அவனது பிரமனை நோக்
கி! ஏ! பிரம்! நின் விருப்பம் நன்றாயுள்ளது; எம் சுவரூபமாயுள்ள
இலிங்கமொன்று, இவ்வளத்திலுள்ளது; மற்றது சுவரூபமாய்
அருகி காவல்தொடர் இருப்பது; இப்பிரப்பட்ட இலிங்கம் நினது
நெருக்கப்படியே வெம்பாநகம் உலோபபதுடன், கோடாகோடி
பாபங்களையும் ஒரு கண வேளத்தில் ஒழிப்பதில் வல்லது. விசேஷ
மாய்ச்சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற திருக்குவோர்திகளும்
இகன் புருஷரே இனிதெடுத்துவைக்கின்றன; இப்பிரப்பட்ட
தலிற்சுருகாததத்தின் எதிர்வல்ல பக்தத் தள்ள தீர்த்தத்தினால்
அறிவித்தெடுத்தெடுத்தபடித்து எண்ணோற்றினால் அடைபவி
ருத்தியவற்றைத்தடைப்பித்திள் விதிவடைவாய், ஒப்புயர்வற்றவனே!
இன்று தொடர் இவ்வளம் அத்தனப்பிரமவநமெனப்படட்டும்!
அது நீயேயுள்ள மெனமாளிகைகள் கொண்ட நகரமாவ
தாய் மாய் அப்போதும்! அந்தகாழம் பிரமபுரம் என்னும் நின்
பெருந்தொழில் விளக்கும்; நின்மூல ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இலிங்கம்,
வாவி ஸ்தாபியானவன் மூல பெயரிட்ட யாழ்க்கப்பலும் என்று
கூறியபொருள் அந்தந்த நகரமாயுள். சசுவான் கூறியபடியே
மீயன் இலிங்கமும் தீர்த்தமும் கங்கி அயற்றிற்குத் தம்பொயர்
பெருந்தொழில் தீர்த்தமில் கிதிமுறை நான் படித்து இலிங்கத்
திருகு புத்தி விதிமுறை செய்து

வேட்கித்தி சக்தி பெருந்தொழில் காவலிந்தருள் புராண

பொருள் மாயன் தானேனாத்திருவுவடிபுனித

பொருள் பெருந்தொழில் புனித விதந்தொற்பொலிவோய்!

பொருளின் பெருந்தொழில் தடைப்புலவ்!

(3)

என்று இத்தொழிலிந்தொழில் பலவகையாய்த் தோத்திரம்செய்த
பிரமபுரம் மூன் சசன் வெள்ளிய விருஷபாருடாயத்தோன்றி
நெருங்கிப்பற்றுமவற்றைப் பிரமபுரம் கொடுத்து அவ்விளங்கத்
நிலையப் பதார்த்தருளினார். திருஷ்டி கர்த்துவத்தைப் பெற்ற
நான்முகன் அவ்வந்தத்தைச் சிறந்த லட்டணமாக்கி, விசுவகர்மா
வைப்பொண்டு சசுவான் துக்கு நெருங்கித் திதிப்படி. அலையமலை
பித்து, மூலத்தொழில் பொருள் பவ்வாருஷ்டித் தொழில்களையும்

சுறைவற நடத்துவானுயினான். பிரமன் தவம்புரிந்த வனம் என்னுமபெயருடையதாயும், அவன் பூசித்த சுயம்புலிங்கம் பிரமலிங்கம் என்னும் பெயருடையதாயும், அதன் வலது பக்கத்திலிருக்கும் தீர்த்தம் பிரமதீர்த்தம் என்னும் பேர்பெற்றும் விளங்கா நிற்கும். இவ்விதமான பிரமலிங்கத்தினைத்தரிசிப்போரும், பிரமதடத்தில் முழுமுனுவோரும், சிவசாயுச்சிய பதவியை எளிதலடைவார். இங்ஙனமாகப்பிரமன் எல்லாமாயல்லவுமாயுள்ள ஒப்பற்ற ஒரு பெருங்கடவுளிடத்தருள் பெற்றுத்தன்னுலகமாகிய சத்தியலோக மடைந்து தன் சிருஷ்டித்தொழிலைச்சரிவா நடத்தாதின்றனன்.

(சான்முகன் சிருஷ்டித்தொழிலடைந்த சருக்கம் முற்றிற்று.)

5. தக்ஷயாகச் சருக்கம்.

மகத்தான வரங்கள் பலவும் பெற்ற முனிவார்கள், தேவர்கள் முதலிய மறோருரும் இடைவிடாது குழந்து போற்றுகிறதும் பிரம புரத்திலுள்ள சுவயம்புலிங்கத்தில் ஆவிர்ப்பவித்துள்ள சிவபெருமானின் கிருபா கடாக்ஷ வீட்செனியத்தினால் சிருஷ்டித்தொழிலையடைந்து தாமரைமலர் மேலுறைவானாகிய நான்முகன் பல அற்புதப்பொருள்களையும் விவாய்ப்படைப்பவனானான். இப்பேர்ப்பட்ட சிருஷ்டித்தொழில்கள் எல்லாவற்றையும் தானே நின்று செய்யல் சாத்தியமாகாதெனக்கருதி தனக்குதவியாய் நின்று இச்சிருஷ்டித்தொழிலைக்குறைவற நடத்திப் புகழ்பெற தன்மனோசங்கற்பத்தால் ஶ்ரீபுது உபப்பிரமர்க்கையும் சிருஷ்டித்தான். குற்றமற்ற பிருகு, புலத்தியன், புலகன், கிருகு, ஆங்கிரசன், தட்சப் பிரஜாபதி, மூசி, அத்திரி, வசிட்டன் என்று பெயரிட்டழைக்கப்படுகின்ற இவ்வொன்பதின்மரே மேற்கூறிய பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உபப்பிரமராவார். இப்படிச் சொல்லப்பட்டவர்களுள் தட்சப்பிரஜாபதியென்பான் குறைவற்ற தபோமகிமையின் காரணமாக அநேக பிள்ளைகளைப்பெற்று அவர்களையும் இச்சிருஷ்டித்தொழிலே செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். அன்னவர்களும் தந்தையினுணையச் செய்யுங்காலையில் வீணாகாததினால் இடைவிடாது பகவந்நாமசங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டிலாவும் நாரத மாமுனிவன் ஆங்குத்தோன்றி, ஏ! மைந்தர்காள்! நீவிரயாது செய்ய முயலுகிறீர்? இத்தொழிலினால் நீவிர் அடையும் பயன் யாது? நீங்கள் எல்லோரும் விசேஷ சிறப்புப்பெறாத இத்தொழிலினின்றும் நீங்கி, முதாதையர்களாலும், மற்றுமுள்ள பெரியோர்களாலும் சிரோஷ்டமானதென்று வியந்தோதப்படுகின்ற பிரமபுரத்தை இன்றே அணுகி ஒருங்குசேர்ந்து ஆங்குள்ள சுவயம்புலிங்க

தனதானப்பூர்வமாய் வழிபாட்டு ஆசகிததேத்துமின்! அப்படிச் செய்வீர்களாயின் நீவிர் பிரதிசையாருதம பெறுவதும் சுலபசாத் தியமாகும்! அதனால் மண்ணுலகத்தவர்களாலும் விண்ணுலகத்தவர்களாலும் பெரிதும் போற்றப்பட்டு என்று மழியாப் புகழுமடைவீர்கள்! என்றார். இம்மாதிரிய வசனம் கேட்ட தகையாபிரஜாபதியின் தலைபர்கள் நாரதமாருஷி விரும்பியாவகே பிரமபுரம் நோக்கித் திரும்பிச் சென்றனர். ஆவகுபபிரம தோதத்தில படிந்து உள் ளங்குளிர ஆடினர். ஆண்டெள்ள பிரமலிங்கோணுக்கு வேதவிதி ப்படி ஸ்நாகஞ்செய்தித்து அர்ச்சித்து மிக்க வந்தனை வழிபாட்டு டனே மணப்பூர்வமாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்த பின்னர், அப்பிரம லிங்கசாணுக்கிரத்தினால் அப்பாசிவத்தடனே அவர்கள் இரண்டறக்கலந்தனர். இவ்வாறு தம் மகன்கள் பிரமலிங்கவைக்கியமாய துணர்ந்த தட்சப்பிரஜாபதி பெருமூச்செறிந்து மற்றுச் செய்வ தொன்றின்றெனத்தொரிந்து, நீண்டும பழையபடி பலபுத்திரர்களை த்தன் இச்சாமாத் திரத்தினால் சிருஷ்டித்து அவர்களையும் சிருஷ்டித்தொழில்கள் நடாத்திக் கொண்டிருக்குமாறு கட்டளையிட்ட ருளிதான் இனிமையாய்க் காலங்கழித்து வருவானாயினான் இப் படிப்பட்ட புத்திரர்களிடத் தாம் மேற்கூறியவாறே நாரதமாமுனிவர் நீண்டும்தொன்றி அன்னவாசனாப் பரமபக்தர்களாகி, பிரமபுரம் செலுத்தி இவர்களையார் சாயுசிய பதவிபை யடைபவசெய்தார். இப்படித்தம் புத்திரர் பலனாயும் பரமபக்ததிற்பார்க்கப் பார்க்கப் பிரியப்படானாய் மனம் மிகுதியும் வெதுமைய தட்சப்பிரஜாபதியும் மகதியாழ்முனிவராகப் நாரதரை லோக்கி, எமது சிருஷ்டித்தொழில்களுக்குப் பாரம் விளைவித்து எம்மின்களையும் மடுத்தமையால், நியம் பின் மக்களையும், மன்னியையும் இழந்து விண்ணாய்க்கண்ட கண்டவிடங்களிலும் இடைவிடாமல் திரிபக்கடவாய் எனச்சாபம் கொடுத்தான். நீனாயைத் தரும் சம்மரார பந்தங்க ளிலேபுறம் று கேட்ட நெறிகளிலேயே சஞ்சாரஞ்செய்யாது பாசிவத்தினிடத்தில் பக்தியை யுண்டாககிப் பரமபதமடையும்படியான நன்னெறியை நின் பக்தருக்குக் கம்பித்த எம்மை நன்கு நிதானியாபல இவ்வாறு சாயமிட்டதனால், ஏ' கொடியவனே! தேவர்களுக்கெல்லாம் உத்தம சிவோஷ்டனாகிய எம்பெருமான் முக்கண்ணப்பனது கொபத்திச்சூரீ இலக்காகி உன் புன்தலை துண்டிக்கப்படுவதாக! என்ற மிதி சாபத்தினையும் நாரதமாமுனிவர் தக்கனுக்கதுக்கிரகர்செய்து போயினார்.

இவ்வாறு நாரதர் தக்கனுக்குச்சாபங்கொடுத்து, நீங்குத லும் தனது தவத்தின் பெருமையினால், தக்கன் அநேக மகளி ரைச்சிருஷ்டித்து அவர்களால் அனேக மருகர்களையுமடைந்தான்,

பின்னர் பால டீபியர்ப்பாண்ட நகரமும் அறமண்ட நகரமும் அருமா
 றிறிகேதற சராசரப்பெருளுகளையும் படைதன், உலகபாதாவாய்
 பெரியோர்களால்கருதப்பட்ட ஓப்பயுறவழிமலர் சிறாமலையா
 ன்ணையத்தக்கன் தன்மகனாகப்பெற்றான் என்று அல்லலின், அவன்
 தவத்தின் பெருமையையாம், அவன் பூர்வஜன்ம சிறந்தவனாய்
 பற்றி இவ்விதத்துக்கருமென் விவரம் நூலாசிரமராக சிறந்த
 என்னும் பெயரவாய்ந்ததக்கனாகாகளை நிறைபுரிந்தபெயர்
 சச்சிதானந்த கருணைப்பெருமடிகளையாய் விவரமுறையிட்டு
 அவனையடிக்குமுணரது போனபின் ஈழநாடுபாண்டியம், பா
 வபென்னும கண்மீழ் திச்சொழிநூலோர் பாண்டியமாய்
 லாம் தலைவனும் ஸ்பந்தற ஒருபதினாயுள் பாண்டியன்
 மருமகன் பலரினொருவனாக உலகநன்மையாய், புப்பாட்டி
 யின் இனவருத்தனை நன்றியாக உலகநன்மையாய், புப்பாட்டி
 இவனொருநன்மையாகியிருப்பெயர் உலகநன்மையாய், புப்பாட்டி
 தமதிருப்பிடமாகிய, உலகநன்மையாய், புப்பாட்டி
 கையிலோரான நகர்ப்பாண்டியத்தினை, பாண்டியன்
 திரன், அவன நன்மையாய், பாண்டியன்
 வாகனும், உலகநன்மையாய், பாண்டியன்
 மற்றையர்களால் உணர்ந்த அகநாட்டி, பாண்டியன்
 வற்புறுத்த, அவன் அந்நகரத்தினை, பாண்டியன்
 ரோகத்தினால், அகநாட்டி, பாண்டியன்
 னும், பாண்டியன், பாண்டியன்
 டாத்தனும், பாண்டியன், பாண்டியன்
 னைக்கொண்டனம், அந்நகரத்தினை, பாண்டியன்
 ன்றத்தச எந்திரனை என்னமழிபா புலவருடைய நகரத்தினை, பாண்டியன்
 தலையிலேற்றுச சந்திரமொலியாக விளங்கு, பாண்டியன்
 யறிந்த தக்கன் தன் அகநாட்டி, பாண்டியன்
 து காலமிருந்தனன் ஓப்பயுறவழிமலர் காலத்திலே, பாண்டியன்
 சதுமுகனிடம் விவரவுடன்பென்று அவர்ப்பு, பாண்டியன்
 ன் யாகம் செய்யும் ஆசையுடையன், யாகசாலை வகுத்திருப்ப
 புண்ணியக்கேத்திரமொன்றுமாயின் என்று இரத்தவேண்டியும்
 ஒருகூணநேரம்மனத்தினில சிவபெருமானை தியானித்து அன்ன
 வன் அன்புடன் வசிக்கும்படியான சிவஸ்வரூபமானறினையாசி
 த்து “கீழ்க்கடலுக்கு மேற்றிங்கல் நகர யோகனை நகரத்திற்கு
 புறத்தில் காவரிக்கரைத்தென்புறத்திலுமரநாடா உலகமொத்தோர்
 வந்ததின், அக்கினேய பாகத்தில் இவ்விவாகமொன்றை வகுத்தல்
 முற்றிலும் பொருந்துமென்றுசதுமுகன் அதாவது கூறினான்,
 நான்குபிரமன் கூறிய மொழியைத்தலைமற்றுகொண்டு பலபேர்
 கள் தம்மைசூழ அவன் அத்தலத்திற்குசென்று அவ்வந்தைய
 னுக்கிதெய்வத்தச்சனைகூவி யாகசாலை வகுக்குமாறு கூறலும், விசுவ

நம்மாவும், நான்கு திருநாள்புகழ்க்கு நான்கு உயிர்த்த மதில்கள்
எழுப்பி அதற்கு நான்கு வாயிற்படிக்கைமைத்து, அவ்வாய்க்காலை
கீழ்வெள்ளைய ஹோமருண்டங்கனும், வேதிகைகளும் வேதப்பிராம்
ணம் கனிஞ்சுப்பதற்கேற்ற இடங்கள்களும், திருப்பாலகர், மகாவி
ஷ்ணு நவாயுன்னிட்ட சகலதேவர்களிருப்புக்குரியவிடங்களும், விரு
ப்பித்த நல்லார் நீராடற்குரிய நல்லோடைகள்யாவும், யாகசாலை
கீழ்க்கொண்டவைகள் முதலியன பலவும் அவ்வநத்தில்.

‘இன்ன இன்ன யாகசாலை, இன்ன இன்ன யாகசாலை
நன்னிலையோடுகூட, நான்மகாவிஷ்ணுசாலை
மன்னுமாமகத்தின் பக்கம் வந்ததெழுபாணசாலை
பன்னாதிக்காலையின் வந்து பன்னாதிக்காலையால்.’

(4)

இவ்வுருவம் அவ்வநதான், இவ்வாறு யாகசாலை வகுக்கப்
பட்டவைக்கண்டுணர்ந்த தட்சணியாஜாபதி மிகுதியும் மகிழ்ந்த
வனும், இவ்வியாகம் நடத்தினும் செய்தியை யாவரும் அறிந்து
வந்ததேனும்படியாய் தூது அனுப்பவேண்டியவர்களுக்கு தூத
ர்களையும், பூமுகம்மெழுதித் தெரிவிக்கவேண்டியவர்களுக்கு
அப்படிப்பட்டவைகள் பல்போதியும், தானே நேரே
சென்று அறிவித்தற்படியை ஆந்தஸ்துடைய மகாவிஷ்ணு
முதலாயினோர்க்கு தேசீர் சென்றும் தெரிவிப்பதற்காக
இவன் பூமுகையுடைய சென்று அவருக்கு யாகத்தின்
செய்தி தெரிவித்தும், இவ்வநதன் மருமகனாகிய கைலாசபதி
யாம் பரமசிவனுக்கு அறிவிக்கவேண்டி பூமுகையங்கிருக்குப்
புறப்பட்டுச் சென்றான். இவ்வாறு போயவன் வெள்ளியங்கிரி
சென்று கோயிலின் தீர்த்தேன் மலையோடு படுத்திருக்கும் ஒப்பற்ற
மகாவிஷாக்கருணைருக்கையாட்ட நந்திகேசவானின் அனுமதி பெறா
மல், கம்பிமருளானார் பூமுகையோடு சிங்காதனத்தில் பரம
பக்தர்கள் பலரும் ஹாஹாவென்று தோத்தரிக்கக் கொலு
யிற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தைத்தரிசித்தான். சர்வேசவானைக்
காண்டலும் உடனே தண்டகாரமாய்ப்பூமியில் விழுந்து நமஸ்க
ரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்யத் தவறின தன் பிழையைச்சிறிதே
னும் சிந்தியாமல், பெண்ணைக்கொடுத்தமாமரோகிய தனக்கு மரு
மகனாவான் வந்தனைபுரியவில்லை; சாய்ப்பைப்பூசியிலங்கும் பித்தன்
என்று வாயில்வந்தவாரெல்லாம் அவரைத் தெழித்து அவன்டம்
விட்டு நீங்கி, யக்குங்கனும் பரமசிவன், யான் செய்யும் யாகத்
தில் அவர்ப்பாகம் கொள்ளுவதற்குத்தக்கானல்லன்; அன்னவனை
யும் யான் இவ்வியாகத்திற்கு அழையேன்! மரியாதை என்பது
இன்ன தென்றறிபா அவ்வற்போ யான் அழையேன், அழையேன்,
எனச்சொல்லிக்கொண்டே தக்கனும் தன் வெள்ளியஞ்சாலையுக்க

னன்; பரிசுத்தமாய நான்கு வேதங்களும் நீண்ட காலமாகக்கா
திக்கதறியும் அவாசோபாதங்களைக்காண முடியாத பரிசுயமபி
காசனம் எம்பெருமான் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம்பிறிதிறும் மும்,
அறியான் போல நகையாடி வறியே வீற்றிருந்தான். மேற்கூறிய
வாறு பிதற்றிட்டுநாண்டி பாசாராலை புறாநின்ற தகஷாபிரஜாபதி,
அங்கு சாக்ஷி கமகாவீஷ் று வறியதல் கண்டு அவா சோபாத தர்
த்தொழுது, ' ' பராவீஷ் று ' ' லோ ரா னென்னுந் பிறகு
இவ்வியாகத்திற்கு வாராதவாணம் தடுத்தவர்தன், தாமதா
தான் யாகத்திற்கு உபநிபிநிநுந நிவந்தனு யாதொரு விண்ண
மும் கோரிடாவண்ணம் தாபாநிறவே ஸ்மித, எனது தூதனுட
டலும், கோவநுப னென படிக்கடநிலருமுன் னென்புழ
மொழிபபடி ' ' யோ ' பாவம் ' இவனுக்கு பாசகாலம் சமயவிதிக
தேயென மகா விஷ்ணு தம் மனத்திலே நீனைது ழுன் மம்
பேசாமல் அமைவுடனிருந்தாரா துபபுரியுருகருவகாலத்தில்,
பிரமன், அக்கினி, நிருதி, வருணன். வாயு, குபேரன்,
ஈசானன், இயமன், இரத்திரன், கம்புருடா, கின்னரா யட்சர், வித்
தியாதா, கருடர், சித்தா, சாரணர், சூரியன், சந்திரனையுடனிட
நட்சத்திரங்கள் முதலியபலலோரும் யாசகாலை கோக்கி வந்தனர்.
விசேஷமானதட்சணையும் போஜனமுமெழுவதற்குப் பிராமண
கூட்டங்கள் பலவும் தட்சப்பிரஜா தயின் ஜனங்கள் பலரும் யாக
சாலைக்கு வந்து போந்தார்கள் வந்தவா லெல்லாநு உபாநீதவி
சகிதரான சிவபெருமான டுங்குவாசகாரணமெனவென்று ஒரு
வருக்கொருவா தங்களுக்குள் சேர்ந்து சேர்ந்து இரரசியமாயப
பேசிக்கொண்டார்கள் இவ்விதநாடு கதைப்பற்றி ராமப்பெின்,
யாவா நமமேல் என்ன குற்றம் கண்டுபிடிப்பாரோ? யாவர் வந்தா
லென்ன' போனலென்ன' இவ்விசாரம் உகதேசுதுக்கு என்று சொல்லி
ப்பின்வருவகாரியங்களை யோசியாதவராய நமவேலையெந்நாம்பார்ச்ச
லாம்என்றுசும்மாயிருந்தனா வாதவாரனில அரோம, பதாளுநு
யால எல்லாரும் யாகசாலை புருந்தார்கள் எனசகாவல்கொண்டு
தேவர்களுக்கினிமையாளுவ யாகஞெய்ய ஆரம்பித்தான் தங்க
னும். இப்படி ஆரம்பித்த தங்களை நோக்கி ததிசி முதலிய பாத
வப்பெரியோர் ' ஏ ' தகக' யகஞாங்கனும், பகடுஞசுவாஹமான
பரமேசுவரனை இகழ்ந்து அவரை நீக்கி இவ்வியாகம் செயதலிபல
னில்லை' என்று பலபலகூறியும் கோமலிருந்ததை நோக்கிய பல்
லோர் யாகசாலைவிட்டகன்றனர். இவர்போயதைப்பாராததும் தக்
கன் நன்னெறியொழுகாணயத் தான்பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே
கால் என்றபடி, ஈசானுக்குஅவிப்பாகமும் யாகத்திற்கு பூநீமுக
மும் அவருக்குக்கொடுத்து வரவழைப்பதில்லை என்னும் பிடிவா
தத்துடனிருந்தனன். தக்கன் செயலிவ்வாறதாக, கைலாயகிரி
யில் பரமசிவனோடு இனிது வீற்றிருக்கும்உமாதேவியார், பரமசிவ

வழிபாடுகளைத்தொழுது, 'பான்' என் தந்தை செய்யும் யாக நதப்பாககசசென்று, 'கருகிறேன்' என்று நாலலனும் பரம வன 'நங்காய்' என்னை அவமதித்த தர்கன் யாகத்திற்கு நீ போயி னியாயின் நிண்ணியும் அவன் அவமதிப்பன் என்பது நிச்சயம்' 'என் றுசொல்லியும் என் தந்தையை யான்போய் நலவழிப்படுத்தித்தக வளிடத்தனும் நேரேவர ஏற்பாடு செய்வேன் என்று சொல்லிவிடை பெற்று எம்பிராட்டியாம் எம்மன்னை சகியம்மை நகவரனைவிட் டகன்று தமதந்தையாம தககன் மகசசலை குறுகினான்.

பிறை நகலுட கருங்கண்னுட சிவநவாயினையுமுடைய எம்மம்மை பிரசன்னமாயதககண்டுப, அந்நாண்டதகாரம் நிறை நதகொடியனிலும் கொடியனுபான தககன், நான் அன்னவனோப் பாககாதவன் போல இருந்தான் நாலவந்தகன், அதுபதது நான்கு சலைநாநவகனையும் பிபந்திபற டதியுணாநத மாவித் துவானுட ஒருவனிருந்திடினும் நகரானுகாகம் பெருத புன் மைதத்தனமைமிகககொடி பவாநாக கற்பவாசகையாற பிறந்தஅண் வமலசகொருக்கு எச்சாலும் நீயுட, அந்நாண்டதகாரம் சகிப் பெயருடையபமாநேகியார் தமமன்னவனிடமிடமிடறலுப, அவரும் தக்கனிருந்தவாற பதைய உலகபருடா திரகநனா தாயும் தன்னிடம் வெறுப்புற ந அமமதித், மை சந்த கொறுககலாறநு தவளாய், மீட்டுப உமை நககனிடம் சென்று சினகரு, நிரோ மும் பின்வருமாறு கூறலுறநு.

‘தீமதிபமைந்ததிபறகைமோவனறிச
செயககையோ மறைகளாயிபமும
தாமதியாதவொரு பரமபொருணாத
ததுவவகடந்த பேபொளியை
நீ மதியாமலிகழ்ந்ததென்னிகழ்ந்து
நீரொழுமொக்குளிற்சிறைதவாய்
தாமதியார்க்குமில்லையோவினகுச
சூழ்ந்துளாநிவுமிப்படியோ’

(5)

‘தந்தையே’ உனக்குஇப்படிப்புத்தி கெட்டுப்போனதெ னன? யார் சினக்கு இங்ஙனம் புத்தி கற்பித்தார்கள? வேதங்க ளினாலும் அறியப்படாத உண்மையாய பரம்பொருளை, நீநிலே இமைப்போதிலே உறபவித்து அதியும் குமிழி போன்ற அற்ப ஆயுடையுடையுறவுகிய நீ இகழ்தல நேரிதோ? நல்லஞானவான் கள் இங்கில்லையா? உன்னைச்சூழ்ந்திருப்பவர்களின், அதியும் இத தன்மை அடைந்திருப்பதேயா? எனலும் இது கேட்ட தக்கன மிககச்சோபங்கொண்டோலுப’ நாமசககுணப்பித்தனாய பரமே

திக்கன் மாகந்ரசெப்த விதக்கையுடும், தேவர்கள் பல்லோரும் யாகசாலையில் கூடியிருப்பதாகவும், அவன் அரசாற்றனை இக்கழுவதையும், அம்மை சந்திரேவி மெய்யாகனியில் உயிர்மாப்புகொண்டிருப்பதும் நாரதபாபுராவின் உணர்தான் தனியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது போட்டபடிபே செழு முயலிட்டு, தலைகிரி உலகத் தேவரெழுந்தபாட்டுப்படிபித்தவி வர்த்தனியை வந்திருக்கையாகையாகிக்குடிசென்று, ஐ உமாபதிப்பி கொடிபனாருகியாகக்கயாத்தில் போதந்ரெவி யோகாநில் மாயத்ததைக்கண் ணுற்றுப்பயமுற்று வ விதனன்றான். நமக்கின் யாகத்தில் சேந்தவனைத் தும அறியான் போலந்தேட்டும் சிவபிரானுக்கு வர்த்தனியிடுக்கயயத்தேட்டும் அருகு நிரந்தான வெல்லாவற்றையும் ஆறிப்போடந்தமாய் விரிசுதுபைத்தான். பிப்படிபுலத்த துறான் துறும், சபா னுக்குக்கண்களில் அக்கிரிபிபாறி கக்கியது! உடனே கார்த்தம் உன்றும் தம் சடையினின்றும் இரதுசேகரன் ஒரு சடையத்தனியாயெடுந்துத் தரையினிலறைந்தான். இவ்வண்ணம் அறைந்த சடையினின்றும் வீண்ணெடுங்க மண்ணெடுங்க அருகோருபத்தீதாரும் அகோர யீபபத்திரன், பத்திரகாளி சகிதமாய் எம்மை அழைந்தபுறன்ன தென்னவென்ன என்று என் லீயன்,

திருமுடிவிசம்பு பொழுத்திசை புயந்தடவா சிற்சு
மருமலர்ச்செய்ய பாதமண்பாப்பனைத்துமாகச்
கருகருளனைத்து மெய்ந்து கண்ணெழுசுவாலையாங்க
வொருபரனடிச் சிழந்தாடிந்தி னுரைக்கலுற்றனை மய்தான். (6)

ஆகாயமண்டலத்திற்குப்புறங் கூடப்போப் முட்டுமபடியான தேவத்தோடும், திசைகளை யளாவிய புஜங்கொடும் சாவாண்டங்களும் வியாபித்திருக்கிற கால்களுடனும், இருண்டமேனியுடனும் விண்ணார்மேகத்திடியென்ன வெடித்த குரலுமுடையானாய், கண்ணார் புகையுடும் கனலுமெழக்கனன் துகாலன் சாரதூகைய, வந்து தோன்றினான். தோன்றிய இவன் சிவபிரானை மொங்கு,

‘எழு கடற்புன லுமுன்கோ விவியம்பதிபுஞ்ஞழ [கோ முழுவாப் பெயர்க்கோ மற்றைவையெலா முறித்தல செரி கெழுபுவிபடங்க வாங்குக்கேழ்க்குளா வாயிற்பெய்கோ [7
செழுவிவயண்ட மெல்லாஞ் சிதர்படசகிதைத்தல் செய்கோ.

‘என் லீயனை! எழுகடலையும் குடிக்கட்டுமோ? நுரியசந்தி சர்கள் குழும்பெருமகதா பலையை ஆந்தரத்தில் பெயர்த்தெறியட்டுமோ? மற்ற எல்லாமலைகளை பெல்லாம் பொடித்தெறிவேனோ? இப்பூமண்டலத்தை அப்படியே சுருட்டி வாய்க்கண் பெய்து விழுங்குவேனோ? சர்வாண்டங்களையும் நிலைகுலுங்கச் செய்யவேண்டு

மோ? ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி, பிரமன், இந்திரன், ஆகிய இவர்களை யெல்லாம் ஒருங்குசேர்த்து உள்ளங்கையில் வைத்து அவரை த்துப் பொட்டாகத் தரித்துக்கொள்ளலாமா? நட்சத்திரமழை பூமியின் மீது ஓப்போது போழிவிக்க சந்திதானத்தில் உத்திரவாகுமா? மூங்கிலில் சுவயம்பு வடிவாயபரந்த பாபாழ்மரத்தையே! யாதுசெய்யலாகும், கிருபைகூர்ந்து கட்டளைமிகவேண்டுன்.

கொடியனான தக்கன் ஓர் லேன்வி நடத்திக்கொண்டிருக்கிறான்; அதில் நமக்கு அகிர்ப்பாகமில்லையென்று மறுக்கின்றான், அம்மகச்சாலை சென்று பார்க்கு அகிர்ப்பாகம் இல்லைபெனின், உடனே அம்மகச்சாலையை நிமிஷநேரத்தில் பிணச்சாலையாக மாற்றி மீண்வெருவாயென்று நம்புகுவாய் பாமேசுவரன் விசயத்தினை நோக்கி மறுபொழி கூறுவானாயின். இஃதானா, இவ்வற்பீகைக்காகத்தானே? ஐயேசுவா! நம்மை வாய்மையுத்திர எணக்கூறி தக்கன் யாகசாலையை யழிப்பதற்கு இவ்வளவு ஆர்ப்பாடம்வெண் வெதில்லை யென்று தன்னுருவத்தை மிகுதியும் சரூக்கிக்கொண்டு பூதப்பிரேத பைரவசனங்கள் பலவும் புடைசூழ அம்மகச்சாலை நோக்கி விவாந்துபயம், வாயிற்புறத்தில் ஒரு சாவலாரியை நியமித்து உட்புகுதலும், புலிவாய்க்கண்டமான கூட்டங்கள் போல் தேவர்களையாவரும் நடுவேயிடுங்கள். யாகம்செய்யும் கொடிய தக்கனிடம் இவர் சென்று எம்பாற்ற அகிர்ப்பாகம் உளதோ? இல்லையோ? என்னக்கேட்டாலும், சிஷுனக்கு இவ்வியாகத்தில் அகிர்ப்பாகம் வெந்திவிடைய மதிசெய்யப்படவில்லை யென்றான். தக்கன் இவ்வாறு சொன்னதே இல்லையோ, ஆதியந்தமில்லாத பாபாவஸ்துவும், சர்வாண்டங்களுக்கும் நாதனும் மகாவிஷ்ணுவினாலும், பிரமனாலும் முகூர்த்தம், வராக அன்னஉருவெடுத்தும் தேடிக்காணமுடியாச்சோதிமூர்த்தியுமான பாமேசுவரனெருவனே யாகங்களுக்கெல்லாவற்றிற்கும் மற்றும் எமக்கும் ஒப்பற்ற ஒரு பெருந்தலைவன் என்று இருக்குவேதம் உருவெடுத்தாடனே வந்தன கூறிப்போயிற்று. 'மகாவிஷ்ணு பிரமாதிகளையுள்ளிட்டவானோர்கள் கடைத்தேறும் பொருட்டு ஆலாகல விஷத்தை அமிருதம் போல் பன்வசெய்த நெறிக்கண்ணையுடைய பாமசிவனையன்றி வேறுயாவன் முக்கியமாய் யாகத்தில் அகிர்ப்பாகம் கொள்ளற்குரியவன்? தேவக்கூட்டங்களில் சிரேஷ்டமானவையாவன்? என்று யசர்வேதம் முறையிட்டுக் கதறியது. 'எவருடைய கிருபாகடாக்கூவிச்சணியத்தால் சம்சாரமாய் பாசங்களின் சல்லிவேற்றுப்போம்? எவனருளால் முத்தியுலகம் எளிதிற்பித்திற்கும்? எவனருளால் பஞ்சகிருத்தியங்கள் இடையூறில்லாமல் நடைபெறும்? எவன் உமையவளின் மணைனுவான்? திரிபுரசங்கரன் செய்தோன் யாவன்? அவனே யாகங்களுக்கெல்லாவற்றிற்கும் நாயகன்' என்று

மூன்றாம் வெதம் கூறிற்று 'எவன் கண்தன் மூடப்பட சர்வாண் டாங்களுமும் இருக்கெபோம்? எவன் பகபதிரபாயுள்ளான்? இப் போடப்பட்டவனே யுக்கிருகவான் என்னப் பிவான்' என்றது நான் காமவேதம். நான்காவதுவகை உருவெதித்து வந்து நன்மதிபுக ட்டாயும் அவற்றைச் சொல்லிவான்னது. தக்கவர்க்கு யார் என்ன சொன்னால் நான் என்ன பிசயோகனம் உண் டாலாம். வேதங் கூட்டிக்கல்லாம் மூலதாரபாதிருக்கும் ஒம் வன்ற பிணவமும் த னது சுபநுபந்தான் தக்கன் முன் பிசயோகனம், 'எனக்கும், நான்குவிசயர்க்கும், உலகிற்கும் யாகம் கொல்லாபற்றிற்கும் இக்கிரகனே தலைவனாவான்' என்று சொல்லிற்று. யாது சொ ல்லியும், மூலக்கருவிய தங்கள் தனபுர்த்தந்தவாயையே பிங்கவனு ய்முன்னையிலும் சித்தி கொப்பிவான், 'பாடலையாடியும், என்ப ணித்தவனும், தமோருணர் தவாரம் மூட்டிவந்தது வெகியாக த்தில் அவிசுகிடைபவே கிடைப்பதென்ற. விவிரித்தையான தின்பார்த்து தன் ரொகியில் பிசயோகனம் பற்றியால் தவழந்த மா த்தித்தில் துந்தவாயை பிங்கவியை திசுதர் தி தவகைவானொ ன்றியால் அவ்வப்பவகைய தலைவய விடுபுறிந்துகொட்ட. அதனை யாககுண்டத்தினை நுள்ள கொழப்பிவிட வன். மாகின் ஒருவ ன்கொண்டு ஓடாதிற்றும் யாகத்தின் சொல்லிய மத்திருருவானி றால் துணிந்து, தவந்தவாயுத்தால் மாகையையும், நான்கு விசயம் பிசயோகனத்திசுது அவ்வப்பவ பூமியில் மூட்டிக்கிடக்கிசு ய்தது, சூரியனைப்பற்றன் உத்தாம்படி திருவடித்தார். மதியுடன் உடலைத்தித்தார்; அக்கினிதெவலின் காமதுபட்டது; பகனு டைய கண்கள் பிடிப்பட்டன. யாகத்தினின்று தப்பிவோடிய இக்கிரகின் சூரியகருவத்திசுது அதுபட்டது. இப்படியாக யாக காலைக்கண்ணை வந்திருந்தவர்க்குத்திவல்லாம் தக்கவாறுதண்டனை கள் செய்யப்பட்டதில், காவோத்தவர் அக்கிரக, காமிழந்தார் பல்; மாமிழந்தார் கிலர்; வாயிழந்தார் கில்லார், விவிரித்தை செய்த மகாபாவியான பாதகனை பார்க்கும் கண்ணும், அவனு டைய வார்த்தைகளைக் கேட்கும் செவியும் பொல்லாதன, இப்படி யாக விபத்திசு யாககாலைகப்பட்ட பல்லோனாயும் கிள்ளுப் பின்னப்பித்திசு சிதறவடித்தார், ஹோமகுண்டங்கள், வேதிகை கள் முதலாயினவற்றை இடித்தும், நெய்க்குடங்கள் பலவற்றை உடைத்தெறித்தும், ஆங்கு எதிர்ப்பட்ட பொருள்களை யெல்லாம் ஆங்குள்ள அக்கினியில் எறிந்தன அவருடன் வந்த பலபூதகணங் கள். இப்படியாக யாககாலையைப் பாழ்ப்படுத்திய விபத்திசு உடனே சிவபெருமானை மனதில் தியானித்தார். தியானித்தமா த்திசுத்து மாதுபாகன் ஒருமாணக்காத் தினிற்றங்கி, மற்றொரு மான்போன்ற கங்காதேவியை சித்தினிலும், மூன்றும்பிறைச்சுந திரனைச் சித்தினின்றும், தாங்கிய பூதேவருங்களைப் பூங்காமிழல்

வைகும் மாதேவருங்காணு மலரடியோனாகிய சிவபெருமான் ஆண்
 டு அவருக்குக்காட்சி கொடுத்தருளினார். வீரபத்திரர் ஈசுவரதரிச
 னம் பெற்றவராய் அநேகமுறை பூமியில் விழுந்தெழுந்து ஸ்தோ
 த்திரஞ் செய்தான் யாகசாலை அழிந்து போனதன்மையும், பல்லா
 யிர உயிர்கள் துடிக்கும் விதத்தையும் பார்த்து மிகுதியும் இரக்க
 முற்றார். இரக்கமுற்ற பெருங்கருணைத் தடங்கடல் வீரபத்திரரை
 நோக்கி, யாகத்தில் இழுந்துவிட்ட உயிர்கள் யாவனையும் ஒன்று
 விடாமல் எழுப்புக எனலும், அங்ஙனமே பத்திரரும் செய்தார்.
 அயன்மாலியோயுள்ளிட்ட எல்லாத்தேவர்களும், அஷ்டதிக்குபால
 கர்களும், சித்தர், சாணர், சுருடர், நாகர், நகூநதிரங்கள், எந்
 திரசூரியர், மடநல்லார் முதலிய யாவரும் உயிர்பெற்றெழுந்து
 சர்வ ஜீவதயாபராகிய ஈந்தகவான் விடையின் மேலெழுந்தரு
 ளியிருப்பதை காணப்பெற்று, பூமியில் விழுந்து படிந்த மாராய
 ணன் பிரமன் முதலியோர் வெடகமேவீட்டினால் எழுந்திருக்காத
 துகண்டு, எல்லோரும் எழுந்திருக்கவென ஈசுரன் ஆர்ப்பாட்டித்
 தார். 'இப்போதாவது எமக்கு அகிர்ப்பராகம உன்'ரிடா இல்லை
 யோவெனப் புற்றுதித்த பிள்ளுகன் கேட்டலும், நாரணப்பிரமர்
 கள் கூறுவார்' சின்னடியாராகிய யாங்கள் அடிக்கடி ஆணவமம
 தைக்குட்பட்டிக் கெடுகின்றோம்! தங்களுந் எம்மைக் குரங்கு
 போலாட்டுவித்திரர் தாங்கள், எங்கள் பிழை பொறுத்துக்கொள்
 றும், என்று அடிக்கடி வின்ணப்பம் செய்ய எங்களுக்கு தெரியு
 மேயொழிய வேறென்றுமறிய மாட்டோம். கூற்றாப்திகடையுங்
 காலத்தில் கொடும விட்டமொன்று வெகுண்டெழு, எங்கள் வேண்டு
 கோட்கிணங்கி, அவ்விஷத்தினை அமுதாக்கொண்டு எங்கள் மனை
 வியர்களின்மங்கலயத்திற்குபலமுண்டிபண்ணினீர்! இம்மாதிரியா
 ன காரியங்கள் நீவிர் எமக்கு அநேகம் செய்திருந்து அடிக்கடி
 தங்களுக்கு அபராதமான காரியங்களையே செய்து நீவிர்
 அப்போதப் போது கண்டித்தபின்புதான் குணப்படுவோம்;
 தீர்த்தத்திலுள்ள பாசிக்கொத்துக்களை அடிக்கடி கையி
 னால் விலக்காவிடின் மீட்டும் அவை நம்மிடம் வந்து
 சேருமல்லவா? ஆகலின் இன்று நாங்கள் செய்த அலட்சியத்
 திற்குத்தக்க சினைக்ஷ அடைந்து விட்டோம். இஃதே தாங்
 கள் எங்களுக்குச்செய்த பேருபகாரமாகும். இதற்குத்தக்கபடி
 யாய் எங்களிடமிருந்துத் தாங்கள் எதிர் பரர்க்கவேண்டிய கைம்
 மரபுதங்களுடையசுரணுறவிந்தங்களை இடைவிடாதுநாங்கள் பணி
 ந்தொழுதுதலேயாம். இவ்வாறு பற்பல விசைப்பூமியில் விழுந்து,
 போற்றுகின்ற அரிப்பிரமாதியர்களை மிகவுந் தேற்றி: ஏ! தேவர்
 களே! நீங்கள் செய்த பிழைகளை இன்றே பறித்துவிட்டோம்;
 இனிசெம்பொன்பள்ளிமுதலிய ஸ்தலங்களிற்கருகிலிருக்கிற பரி
 யல் என்னும் சேஷத்திரத்தைத் தரிசித்து நீவிர் பாபத்தைப்

போக்குவீர்" என்ற உபதா வார்த்தைகள் பல பதங்கூ! வ! கீர பத்திர! இனி நீயும் தீர்த்தலத்தில் துணிதபம் வென்றருளி பக்கத்தில் சூட்சும கலாநிபத்தோடு நின்ற வாகுமலுநீத சிர்வாய்ந்த சகியை நீக்கி பூணியாகிய நீ என் பேச்சுத் தவறியதற்கேற்பத் தக்க பலனை உள்ளார்தை வெல்லியங்நனிபேசேமால் அடைந்தாய்! என்றும், தக்கவனத்தில் நின்றான் கிணையினின்று விழுந்தமயிலினை அரிமானிந்து அடியாமலிந்தாயாதலின் அம்மயிலுணுருவமே தாங்கி, பிரான் முன்னோரால் உம்மைப்புகளை புரிந்த தலமாகிய பிரமபுரம் என்று, நீ உன்னை உன்முனை புகளை உய்யக்கடவாய், யானும், உன்னை உன்முனை நற்குறவாய் உன்னைப்பணி போல் செர்வொம் என்று எல்லா விந்ஷபாபாபாய் அந்தாத் தானமாயினார்.

(யாகசங்கராச் சருக்கம் முத்திதது)

மாயுமான சருக்கம்.

தேவர்கள் எல்லாரும் அப்படியாக மாமேகவசினிடமிருந்து விடைபெற்றுப் போய்விட்டதின், அபிவிஷயம் சசனுரைத்த மொழியாடியே சொல்லியிருப்பதன் பைந்தாளுடனும் பாவிய பெரிய உலகத்தினை மூலிம்படியான அடிகுபிதா கையுடனும்வந்த சனையிஸ்லாமேடுவனமத்தில் உலாவும் பசிபமலிலேயேயாத் அழகியமயிலுருவமெடுபாதானார், மலையிலுற்பவித்த மயிலென்றும், மயில்பொன்றசாயையுடையமகளென்றும் பெரிபுலவர்களால்உருவகித்து ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட பார்வதிதேவி அன்மொழித்தொகைப்பெயரை மெய்ப்பரிக்கும் பொருட்டு உண்மையான ஒப்பற்றகனிமயிலுருவங் கொண்டாள். மாயையான ஒளியினாலும், கிணையிலே நன்குவிற்றிருந்த படியினாலும், இடபத்திலே வீற்றிருந்தமையினாலும் ளைமைத்தன்மை வாய்ந்திருந்தலாலும் சுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தன் குமாரனாகப் பெற்றெடுத்தமையினாலும் இடைவிடாது சர்ப்பங்களைக்கொல்லுந் தொழிலுடைமையாலும் சர்வாபாணாலங்கார பூஷிதையாயிருப்பதாலும் முப்பத்திரண்டறங்களையும் வழுதுவந்து உடாத்துபருளிய அறப்பெருஞ் செல்வியம் தர்மலம்வந்தனி யம்மையை நிகர்த்த மயில்போன்றவன் என்றும் இவ்வம்மையைக் கூறலாம். சர்வாண்ட நாயகியாக எம்மம்மை ஒப்பற்ற மயிலுருவமையக்கண்ட செந்தாமரையார், வெண்டாமரையார் தாழும் அழகிய கிறைகளையுடைய மயிலுருவம்

னர். தேவேந்திரன் மனைவியாகிய இரத்திரானியும் மற்றவர்கள் அறிந்ததை, சமனிணி முதலிய தெவரான்களிடிலும் மயிலையம் கொண்டு அம்மைமுடன் கூடினர்; மாயேயன் முதலான எகலத்தேவர்களும் இம்மயிலுக்கு யாதொரு இன்டபுதுமுன்னமும் எகலத்தேவ யாகப் பாதுகாத்துவருநகரத்தில் கொளியாய்க்கை மற்றவ மயிலை வரும் முற்றில், சில இடம்; தித்தில கெதலிசை மகன்கித்திதம் கொ ண்டோடிகள்; பூமியில் காஞ்சன் படாமலை மீதம், தித்தில கரு. ஆகாயத்திற் பத்தரிட்டாற்றிப்பால் பறக்கும், பற்பலதகம் வீழும் மிய பூங்கொம்புகளில் பறந்துவந்தாரும். இவ்வாதேவருக்கள் மயிலி ருவடைதலும், பற்பலைய தெவதாஸ்திரிகள் எவ்வாமலைமேற் கொ ள்க விரும்பினர். மற்று இவன் ஸ்திரியருமாமலில்பாது பத்தவ ரெல்லையும் தம் சுயஉருப்பிற்றுகள். உலாவாணியாகிய பா மகாபாலிய அம்மை மயிலுருவமடைதலும், பூமியின் மிகுபரிபு ள்ள எகலத்தேவன்மம் காந்தொளித்தான். பற்பலமாகாங்குகளா கிய வாககி முதலானவை அஞ்சின, மாதலத்தில் ஓயிரம் பண்புடிக் குழை பூபாதமத விரும்பும் பற்பலவருமங்கினர். சூரிய சக்திரங்களை விழங்கும் இளஞ்செங்குந்தரும் இம்மயிலுக் குப்பாம்பட்டன. ஆவயங்களின் ஒன்றையெய கத்தொது துக்க சாகாதத்தில் மூழ்ச, அம்மை மயிலுருக்கொண்டாளுல் கருவின் மாதாவான வீரகரு அமைந்த மயிற்செங்கொளியவகிலை. மகாதபோ மகிமைமிகுல் எகலத்தேவனின் அபகமம் பொல்அவர் சிரசின் மேக் துக்குங்குதவந்தினால், விஷ்ணுவாகனவாகியவருநீன கருடா! கருடா! எகலாவான விஷ்ணுபாம்பும் மயிலையனாம் உண்மையான மயிலைக்கண்டு மிக நகரெல்லி அறிவு தெகந்ததா என்றார், பூமியில் விராபித்திருக்கிற கம்பாம்புதான் மயிலம்மை யைக்கண்டு எல்லங்காதென்னலாம். எகவரி மயிலம்மைபுருவமெடு த்துப் போந்ததனாலோ? அன்னவன் இங்கு நாலரனை அழிப்பட் டெத்தும் மகிமைமிகுலோ? இந்த கேஷத்தி மகொயிதிலோ எங்குநாம் இப்பேர்ப்பட்ட அதிசயத்தைக்காணப் போகிலேமும் என்று சொல்லும்படியாய் முசகிதன் தாமெலந்த நம்மமெம்மை யை வழிப்பட்டு சதா சார்வகாலமும் இன்பமே அருபவியாநிற் கும்.

இங்கனமாக அநேக தேவதாஸ்திரிகள் மயிலுருவமெடுத்து ச்ஞமந்த எம்மன்னையாம் மயிலம்மை முன்னாலத்தில், வேதன் மன ப்பூர்வமாய்ப் பூஜித்த சிவத்தலத்தில் புருந்து விசேஷமான வளப் பங்கள் வாயந்த நாட்டில் உலவிவருங்காலத்தில், ஆங்குறையும் புல் லாயிரம் தபககளும், மயிலுருத்தாங்கிய நம்மம்மையின் நினைவ ருபத்தை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்தவராய், இத்திருத்தலம்

மாயுரமான

நால்கோது ஸ்வரூபமோ? ஸேதார்த்தமோ? ஐந்தி ஒளிர்கின்ற பிரண
வஸ்வரூபமோ? கொடியாகென்றிருந்தப கமலமோ? என்று மனத்
தில் ஐந்திரியங்கொண்டவராய் ஆகந்த சாகாதத்தில் முற்குவாராயி
ஞர். பார்வையுத்தின் பிரகாசநாயம் கிளைத்ததை பொட்ட மன்
தலையத்தில் மண்ணியாணாயிரத்ததற்கெல்லாம் கந்தநிலைகொடுத்துக்
கொட்டியபொருள் அம்மந்த நனிமுதலாம் கற்பாகாதவாழை முன்
நம்பர்மையென்று வாங்குந்தொடுத்தபடியே, எல்லாராலும், வியந்து
கொண்டாட தந்தக ஐம்பந்தநகரிமயி, ஐநான்கெடுத்ததை கண்டு
கொளியாகிய பேர்ப்பயில் ஐந்தந்தப் பாய்வி, பாதுகாளுமும்
பியமுதலும் அழிதழதழப்பாய்விநனைவின் உள்ளத்தில் ஆவ
முற்று, பிம்பம் லைபாட்டு காயகன் என்று நினைத்து தன் தோ
கையினைப்பெரிதும் கண்டபாடுகளில் பூவும் பிசுதியும் அழ
கினைபுடைபாய்விடுத்து நின்று பவிழ்ச்செய்தலும் கொண்டாடிற்று.
உலகமீன்ற காதலியாய் கன்னி பகிர்ச்செய்தல் எல்லா தெதங்க
லும், உலகத்திலுள்ள சாகசப்பொருள்களும் ஆகந்தக்கூத்தாட
அம்பலத்தினையிடமாக ஆடந்தக்கமலில் ஆடாநிதும்; வெளியினை
கூடகயினிற்றங்கிய களப்போலும், வண்டிகொண்டபாலும், கண்
களைபுழைய அங்குமை மலர்க்கூடு கந்தோஷிக்க, பிமாந்தே
வர்களையும் சாங்குகார கந்தத்தில் தோண்டி மகாநுத்திரபூமி
யில் வெள்ளை நீரணிப்புப்படிவான மயமில் எவப்பிறுடாநிற்
றும், இப்படிப்பட்ட இடங்களில்களின் ஆடங்களைக்கண்ணுற்ற
பலமுனிவர்களுள் அந்தணபந்தகம் ஓஹ! ஓஹ!! ஓஹ!!! வென்று
கிவநாம கந்திர்த்தனம் கொடியனாகுகள், இப்படியாக ஆங்குள்ள
மாயாத்தின் மெழக்கீழும் ஏத நிற்கி அந்தருவின் கிழள்ளசோ
திசுரூபமாகிய வேதன்யுரித்த ஸ்வயம்பு நுணங்கத்தைப்பிரதக்க
ணங்கள் பவபுரிந்துவரும். இப்படிப்பெண்மையில் போய்தே, இவ்
ஆன்மயிலும் அதைகவிப்பிப்பியாபல் பிந்தொடா நிதவங்களயாவு
தன் உருக்கொண்டகோலத்திற்கெற்ப சந்தியுருதிந்து போயிற்று;
னும் வழக்கத்திற்கு விரோதமாக கந்தி இத்தகையது ஆகந்தத்தோ
கந்தனும் அக்கோலத்திற்கெற்புத்தன்னவின்வினயினன்! அம்பிகை
ண்டுபொருந்துவானாயினான், கொண்டு இரூபவிக்ஷண
தத்தின் ஐயனே! போற்றி யழலவிர் மழுமானேந்து
தெருவாகையனே போற்றி போற்றி கையர்கண் காணமேனிச்
சிரிவாச்செய்யனே போற்றி போற்றித்தேவரைக் காத்தாண்ட
வார்த்தையனே போற்றி போற்றி யெனவிதுவகுக்கலுற்றான். (8)

செயது, கீதியாதிவிதமாகப்பரமேசுரனைப் போற்றி பின்வரும் வ
க்கண்டு கலானான்! ஐயனே! அடியேன் செய்து செய்ய
வும், நிவேதனம் வந்ததுண்டானால், இத்தலம் விஷ்ணுதலங்கள் பல
செய்யவும், வந்ததுண்டானால், இத்தலம் விஷ்ணுதலங்கள் பல
செய்யவும், வந்ததுண்டானால், இத்தலம் விஷ்ணுதலங்கள் பல

கள் வாய்முதலியனவிலையெ என்செய்வோம் என மயில் சுற்று
 நோம் யேங்கித்துக்கியா நின்றது, ஆயினும் ஒருவாறு
 மனந்தேறி மானஸீகமாகப் பூசை செய்பவராமென்று, அ
 பிஷேகம் முதலாயினவற்றை மானத பூர்வகமாய்ச் செய்
 யலாயிற்று. மாமரத்தின் மேலேறிச் சென்று முக்கினால்
 மாந்தளிரைக் கொண்டு ஈசுரன் திருமேனியிற் சாத்தும்,
 கொக்குமர்தானா, முல்லை, மர திராவட்டை, வெள்ளந்தி, மல்லிகை
 யாதிய மலர்களால் ஸாடிகுடிக்காக்குகிய பாம்பேசுவரனை யர்ச்சித்
 தும் செழுமையான செருந்தி, வில்வம், வதுளம், கொங்கு, கொன்
 றை முதலிய பலவண்ண முள்ள மலர்களை பக்தர்கட்கெளியனும் பர
 மசித்த நாயகனாகிய பாம்பேசுவன் மேனியும் உள்ளமும் நன்குஞ்
 சித் த இம்மயில் அபேஷகம் புரியாகின்றது. இவ்வாறாக பூம்மயி
 லம்மமமுந்நாற்றறுபது வருடகாலம் எம்பெருமானைப் பூசைபுரிந்
 தமர்ந்தபோது தருமப்பள்ளியும் செழித்தோர்க்கு ; நிலபெற்று
 நின்ற முனிவர் பல்லோரும் சந்திதாஷ சித்தகாணான் ; கோவர்
 தத்தேனத்தாரகரான நெடியமாலும், அப்பனும், ஈசானுக்கிரகத்
 தைக்குறித்து ஆரந்த பாவவாயினார்கள். இங்ஙனமாக கௌரி
 யே மயூரமாகவே வந்து உவப்புடன் எம்பெருமானைக் குறித்து
 எண்ணிந்ந்த காலவளவுகாறும் நற்றவங்கள் செய்தமர்ந்திருந்த
 காரணத்தால் இத்தலம் மண்ணுலகும் வின்னுலகும் பெரிதும்
 புகழ்ந்து கொண்டாடப் போற்றத்தக்க கௌரிமாயூரமென்னும்
 சிறந்த பேர்பெற்றது. இத்தகைய மேன்மைபெற்ற கௌரிமாயூ
 ரமென்று ஒருகால் எவரோனும் உச்சரிப்பார்களில், அவர் பெருமப்பா
 தகரோயினும் அவா செய்த பாதங்களையாவும் அறவேபொழிந்து
 அவர்முத்தியுலகம் சேர்வாரென்றல், இத்தகையத்திரமகிமைமையப்
 பற்றி வேறென்ன சொல்லவென்றிம் ? வேதமும், ஆதமங்களும்
 ததுப் போதிகாசங்களும் மற்றுமுள்ள துல்களும் இக்கௌரி
 டெத்தும் மகிசுக்ஷேத்திரங்களுள்ளும் மிகச்சிறந்ததென இசை
 எங்குநாம் இப்பேர்ப்பட்ட சீர்த்திமிக்க கௌரிமாயூரமென்னும்
 என்று சொல்லும்படியாயினுசப்போர் சிறந்தவராவார். இப்பெ
 யை வழிப்பட்டு சதா சார்வகாலமுட்பட்ட மந்திரத்தை மறந்து
 கும்.

ஶீவன் முகத்தனவானெ

இங்ஙனமாக அநேக தேவதாஸ்திரிகள் மயிலுருவமெ
 ச்ஞுந்த எம்மன்னையாம் மயிலம்ம முன்னாலத்தலைவேத
 பபூர்வமாய்ப் பூஜித்த சிவத்தலத்தில் புருந்து விசேஷபாக
 ன வாய்ந்த நாட்டில் உலவிவருங்காலத்தில், அங்கு
 சிகளும், மயிலுருத்தாங்கிய நம்மம்மமயி
 மையால் அறிந்தவராய்.

9. தேவி வரம் பெறு சருக்கம்.

இவ்வாறு மயிலுருவாய் தேவியானவள் பூசை செய்து குலாவி வருவாளி, மயிலுருவாடைத்துள் ஈசுவரனும் திடீரென மறைவதாயிற்று. ஈசுவரனாகத் தப்பெருத அம்மை! யான் என்னபிறை செய்ந்தீரே தெரியவில்லையே! எளிதுணிற்காட்சிதாவல்லகடுக்கை வேண்டிச் செய்வதுகியமாயிற்று காணப்பெறாமல்மறைதற்குற்ற தவச்சுறைதான் என்னவெனவிடதுருந்தனவோ! இங்கேசர்வெகவரன் மறைதற்குச் செய்த அபராதத்தை இனி எத்தலத்தில் போய்ததிர்ப்பது! என்மததறுவாளாயினான். என்னையிட்டுப் பிரியா இளமஎனையிட்டு வட்டி இவவுடம்பை வைத்திருக்கும் பாவியேன் செய்பூசையின் என்ன முறைவு தேரிட்டதோ என்று மனங்கசித்து உடனே பிராகடததல் படித்து விசேஷ புஷ்பங்களைக்கொணர்ந்து ஆவியினிறசிறந்த கோவை விசேஷமாக அர்ச்சனைபுரிய, பகவானும் மனதிளமினவாடு இமையவர் பலரும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய மகாதபச்சி ரேஷ்டரக்களாகிய பூனிவாகள் ஹா! ஹா! வென்று மிககொலிப்ப விருஷபாடூராய் அம்மைக்குக்காட்சிக்கொடுத்த நினது தவத்திறகு உவந்தோம் பீண்டும் திராத்தத்தில் ஸ்நாநமசெய்வாயாக என்னலும், மயிலமமையும் தீ தத்திற் படிதலும், பிணிமுக உருவநீதது கருங்கூரதலும் செவ்வாயையும், பிரகாசம் பொருந்தியிறைபோன்றநெற்றியையுமுடையபழைய அம்மையுருவம் பெற்றவளாய்க் ககனநதல் விருஷபாடூராயிருக்கும் நிததய முகதனும் பாமேசுவரனின் மீது அன்பு மிக்கூர்ந்தவளாய் பலவிசைததையினிறபடிநதெழுவதானான். எம்மம்மையைச் சூழ்ந்திருந்த மறறைய மயில்கொல்லாம தலைவியாகிய உமாதேவியாரைப்போலவே தாழும் மயிலுருவம் நீங்கப்பெற்றவையாய் ஈசுவரனையும் அமடிகையும் பணிநதிருந்தார்கள். இவ்வாறு பணிநத உமையவளை நோக்கி நின்னுடைய பாவங்கள்யாவும், இத்தடத்திற் படித்தமைபாலே அறவெயொழிந்து போயிற்று; நீ நமக்குச்செய்த பூசையை நிகழ்ச்சியுடன் ஏற்று ஆநந்தித்தோம்! நினக்கு வேண்டிய வாய் யா? எனவினயினான்! அம்பிகையம்

ஐயனே போற்றி போற்றி யழலவிர் மழுமானேந்து
கையனே போற்றி போற்றி கையர்கண் காணுமேனிச்
செய்யனே போற்றி போற்றித்தேவரைக் காத்தாண்ட
வையனே போற்றி போற்றி பெனவிதுவகுக்கலுமறான்'. (8)

இத்தியாதிவிதமாகப்பரேசுரனைப் போற்றி பின்வரும் வரங்களைக்கேட்கலானான்! ஐயனே! அடிபேன் செய்த பூசைக்குத் தாங்கள் உவந்ததுண்டானால், இத்தலம்விஷ்ணுபிரமமாதிகேவரமு

தலியோரால் கௌரிமாயூரமெனவே பெயரிட்டழைக்கப்படல்வேண்டும்; இந்நாமஞ் சொற்றவா எல்லா சரணுள்ளோரும், அடையவேண்டும்; தாயுமாயும் உலகுக்கெல்லாம் நாயுமா என ஐயாதாங்கள் மாயூரநாதனைப்பெயர்புகழ்ந்து விரும்பும் இவ்வுள்ள தீர்த்தங்கரரிஷடி நினைவையுடையவர்களைக் கௌரமங்குஷபாதகங்களை யகற்றி யருளலவேண்டும், நான் கூறச் செய்த இலிங்காகாரத்தில் என்றும் பிரசன்னமாய், பெரு தூதத்தலிருந்து நினைநினைத்த போகரும் முகதியளிச்சு வைக்கும். சூர்யன் துலாராசியிற் சஞ்சாரஞ்செய்யும் துலாமாசாரியன் பொன்னி நீரில் அடியார்களுக்கெல்லாருக்கும் தீர்த்தவாரிசெய்து, அழில் வந்து முழுகினருய்யுபாறு அருள்புரிப வேண்டும். லோகா வழிச்செல்லும்போதோர் நாளில் நிலைநிறுத்திச் செல்வார்சகுச்சாலோகத்தையும் மனப்பூர்வமாய் உன்னவரது ஒருநாள தரிபததவர்க்குச்சமீபத்தையும், இங்கேயே சில நாளாருந்து தரிசித்து வந்தவர்க்கு சாரூபமும் சதாசாவகாலமும் உண்டாகிவிடும் நீங்காமல் இத்தலத்திலேயேயுறைவோருக்கு சாயுச்சிய பகவியும் நீவிர்கொடுத்தருளல்வேண்டும். பிரபகததிபும ஸ்திரீ ஹந்தியும், சிசுவூத்தியும், பிதூர், மாதூ ஹந்திகளுமா நினைக்கண்ட மாதந்தரத்தில் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல நீங்கவேண்டும். இத்தலத்திலுறபவித்த புல்செடி, மரங்கள், பட்சி பித்திரி எழுச்சாய், பன்றி, கிரி, பூனை, முதலிய எல்லா வனமுள்ளவைகளும் உண்டானன! நின் சரணுகதியே யுண்டாகும். இவ்வுண்டான உன்னை ஸ்தோததிசம் செய்யும் பாவகாரியம் உண்டாகும். இவ்வுண்டான முதலிய சகல செல்வங்களையும் குழந்தைகள், சகல செல்வத்தை மிகுதியுண்டாகும் யாதொரு குழந்தை பிழைப்பவாழ்ந்து கடைசியில் நின்றுடைய பாதாநிந்தசங்கையே மனதலவேண்டும். கண், கை, கால், செவிகள் முற்றலே குற்றந்த குருடர், செலிடர், முடவா முதலாயினோர் யாவரோயாயினும், குஷ்டரோகிளாயினோர்கள் யாவரோயாயினும், கதிடேறுவகையிலலாதவர் யாவரோயாயினும் நினைநினைந்தது வந்ததது தீர்த்தத்தில் படிவாரோயாமாகில், பழிபாதகங்கள் நீங்கி இன்பம் பெற்றுக்கடைத்தேறும்படி அருள்புரிதல வேண்டும். இப்படியாகப் பராபரையாகிய அம்பிகை கேட்டவாங்களைல்லாவற்றையும் ஈசுரன் கீகட்டவாரே கொடுத்து, சுவயம்பு இலிங்கத்தாள்களே பறைதாது உராவனைத்துயில்வோனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி முசலைய சேலர்கள் யாவரும் மலர்மாரிதூவி ஹர! ஹர! என்று ஆபப்பித்தார்கள்,

(தேவீ வரம் பெறு சருக்கம் நுற்றிற்று.)

10. மாயூரநாதர் வள்ளலாராய சருக்கம்.

தக்ஷப்பிரஜாபதியினது யாகத்தில் அகோரவீரபத்திரரால் அடிபட்டு முறிபட்டுப்போன அயன் மாலுள்ளிட்டதேவர்கள் எல்லாரும், அஷ்டவிரட்டத்தானங்கள்லொன்றாகிய திருப்பறியலூர் உற்று எம்மாண்புதசைசெய்யலுற்றவர் மாயூரம் வந்து சேர்ந்தமை கூறுவாம். பராபராகுசிய மகேசுவரனை அவமதித்து யாகஞ்செய்த பேயனைச் சேர்ந்தமையினாலே எம்முடைய அசுகாரங்களையும் சுவதந்திரங்களையும் அறவேயிழந்ததோடு அகோர வீரபத்திரசுவாமி பால் பொறுக்கலாற்றுகத்தண்டனையையும் அடைந்தோம். இனிநாம் கடைத்தேறும் வண்ணம் மாயூரநாதனை ஆடைந்து கதம்பெறுவோம் என்று தேவர்களெல்லாரும் மாயூரம் சேர்வாராய்னார்கள். பிரமனால் முன்னம் இங்குண்டாக்கப்பட்ட பிரமதீர்த்தத்தல் முறைப்படி ஸ்நாநஞ்செய்து மகிமை விளங்கும் வீழ்நதி துளையும, அதன்மேல் திரிபுண்டரமும் ஆகம நூற்களிலே சொல்லப்பட்ட விதிப்படி தரித்து மகாதேஜஸையும் கொடுக்கும்படியான உருத்திராக்ஷதாரணமுஞ் செய்துகொண்டு, பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை மனததிலே ஐபித்துக்கொண்டும் அயன்மாலையுள்ளிட்ட எல்லாத் தேவர்களும் மாயூரநகரை நோக்கிப்புகுறப்படலானார்கள். எம்பிரானை உள்ளங்குளிர ஆட்டுவதற்குற்ற வச்சேஷமான தைலங்களும், அவருக்குச்சூட்டத்தக்க வில்வம் முதலாய அருமையான புஷ்பங்களும், சாலியன்னம், சித்திராள்ளம், பக்ஷியம் முதலான நைவேத்தியங்களும், தூபங்கள் தீபங்கள் முதலியன பலவும் யதேஷ்டமாய்ச்சேகரிக்கலானார்கள் அருமையான யோகியர்களின் மனதில் ஜோதி சுவருபமாய் வீற்றிருக்கும் பிரபுவாயும், உலகத்தவர்களின் க்ஷேமார்த்தமாக கொடிய நஞ்சினை அமுதமாகவுண்ட பெருமை தங்கியவனும், முன்னொருகால் பிரமன் வந்து தன் குறையிரப்ப அக்குறைபை நிவர்த்தித்தவனும் தக்ஷபாகஞ்சிதைத்தவனுமான எமமுல்லனாகிய பாமேசுவரனை மேற்கூறிய உபகாரங்கள் கொண்டு பூசித்துமிசுத்தியுள்வந்தித்துட்பின் வருமாறு எல்லாத் தேவர்களும் தங்கள் குறைகளையிரந்து துதிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

‘அருவாயுரு வாயருருவாயனைத் தங்கடந்த வசஞ்சலராய்ப்
பெரு மமலையின் படிப்பொருளாய்ப் பெரிதாய்ச்சிறிதாய்ப்பேரு
பொநமுடிவெருதிராவி புற்ற துறியாகின் கடந்து [ணர்வாய்
கருதா வெளிபாயமர் மாயூரேச சின்னூன்கைதொழுதேம். (9)

ஒன்றாயருவாய்ருவாய் மற்று பயலாயொன்பதுங்கடந்து
கின்றாய் மூலலயிருளா நெருக்குண்டெய மூவுயிர்க்கு
கண்ணுபுணர்வுபுணர்த்திடுவாணய லுமாய மாமாயை
என்றாயிரண்டிறநுவாதி யியைப்பாய் நினைச்சாணடைந்தேம். (10)

1 நமஸ்கரணம் பதஞ்ஞவமுள்ளும் புறமெனப்புகலு
பிருப்பர்தததகொளப் பொருத்தியியலுமாறு தொழிப்படுத்த
மருவா மூலகளைப் புலன் வடிச்சென்றற்றும வினைசுவாகம
சுருரா ரகா ஓபபிதது கறிப்பிப் பாய நிற்றுகல் புதுதேம். (11)

மேய்யமம பருவநற் றனைகொக்குஞ் சமரோகனி
வாயருநாறிடப் பிசுதே யடையத சகலதனி ரீகதித
தாயி வரி வாரி னபிதகநிவாச் சுததநத நில வாயக
மோயி மொ ன் பரித்த மொநவா ின்னைச்சரணடைதேம். (12)

மேய்யமம பருவநற் றனைகொக்குஞ் சமரோகனி
வாயருநாறிடப் பிசுதே யடையத சகலதனி ரீகதித
தாயி வரி வாரி னபிதகநிவாச் சுததநத நில வாயக
மோயி மொ ன் பரித்த மொநவா ின்னைச்சரணடைதேம். (13)

அல்லார் கண்டத்தற்புதனை யடியார்ககெளய கருணையனே
சொல்லார் மசுறயின் முடியானை தூயிற்சாராவேன்யனே
செல்லார் கூறுமையம ம செறியோரா பாதிமேன்யனே
மல்லார் புகழாமூராதா ின்னைச்சரணடைதேம். (14)

இவ்வாறு ஸ்தோத்திரம்செய்த நாராணனுக்கும், அட்டதிக
குபாலர்களுக்கும், மறையதேவர்களுக்கும் அருள்சரப்பதற்காக
அவ்விவிங்கததின்னின் றும், ஜகதிசுவரன் பிரசன்னமாயினான். இப்ப
டிப்பிரசன்னமாய்சரன் வ' கேவாசனே உபசரணடையபுணைததும்
பிரார்த்தனைக்கும் மிகுதியும் மெச்சினோம்' உங்களுடைய பாபங்
கொல்லாம் என்னுடைய தரிசனமாதகரததினிலே விமோசன
மாய் விட்டன. பிரமனே! விஷ்ணுவே! இராகுடன்! குபேரனே!
இபமதர்மராஜனே! வருணனே! ஈசானியனே! சுகிரனே! சூரிய
னே! நகத்திரககூட்டங்களை! நீரதா பண்டைப்பிபால உருவங்க
ளையடைந்து உங்களுடைய அபிஷேகப்படி உங்களுடையமனைவிமார்
களுடனும் இருந்து உங்கள் ரொறிகைசெய்து உசெத்திற்குபகா
மமாயிருப்பீர்கள்! மாயூர கேஷநராதர் பூரண என்னை தரிசித்
துப்பெறுதற்கரிய பெறு பெறாடாநீரகன்! தூய்யாதும் உங்களு
க்குக்குறையிலே. நீரதன் யதாஸ்தானம் போய்ச்சேருங்கள்!
என்று விசேஷமான வரங்கள் பலவற்றை வரையாது கொடுத்தரு
ளிஇலிங்கத்துள் மறைந்தார். மலரவனும் செரிமாலும், தேவேந்
திரனும் இப்படிக்கைமமாறு கருணாமலி யம் மழைமொலவே
ண்டியவரங்களைத்தமக்கு உன் னே ர சர னிய பூரீம்
காதேவனுக்கு வள்ளலா ன் னு ன் னு தருதியாசச
சூட்டினார்கள். கொடியா டிப தகிபயாநா டிபம் மோகித
தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய் வரகா ன் னு ன் னு ன் னு ன் னு ன் னு ன் னு
போற்றி செய்து, தனது ஆ ன் னு ன் னு ன் னு ன் னு ன் னு ன் னு
சுத்தமாய்ச்சிவலோக பதம் சோந்தான். இப்படியாகத் தமபால

கீகழந்தகுற்றங்களை நீக்கி அருமைபானவரங்களைத் தவறா னவரான வாழ்த்திக்கொண்டே எல்லா வானவரும் தந்தும் யுடனானங் களை இனித ணுகிறார்கள்.

(மாயூரநாதர் வன்னலாபாப சருக்கம் முற்றிற்று.)

11. தேவி பூசனை புரி சருக்கம்.

உலகிற்கெல்லாம் காரணியாகிய உமாதேவிபார் ஸ்ரீமாயூரநாதரைப் பூஜைபுரியவேண்டி பிரபதித்தத்தில் முறைப்படி ஸ்நானஞ் செய்து அநிந்திதை கமலிணி முதலிய பல்லோர் இசூனாமார்கள் தன்னேச்சுமுற்றுவா நந்தாவனம் புச்சு நந்தியாவட்டை, மல்லிகை, மந்தாரம், செவ்வந்தி, பாடலம், மாதுளை, குராவெனும் வில்வம், கமிகை, தேங்கொன்றை, செவ்வகத்தி, நீமிட்டான், புன்னாகம், குருந்து, பொன்னாள், வன்னி, குதம்பை, வேங்கை கொங்கு, கொக்கு மந்தாரை, வெம்பாலை, அபாசா கருளினங்குவளை, அம்பல், சதகுப்பை, கண்டங்கத்திரி, அலரி, நாவல், எலும்பு, பாரிஜாதம், கர்ந்தை, மத்தம், வருகலம், முதலிய மலர்களும், பத்திரங்களும், வைதாசமங்களிற் செல்லியபடி கிரமப்படி எழுந்து, பெரிய மாலைகள், தண்டை மாலைகள் முதலியனவாய்ந்து, கங்கை, யமுனை கோதாவரி, ஸாஸ்தி, கருமதை, ஸிந்து, காவேரி முதலிய நதிதிர்த்தங்களுடன் பணிநீர், கர்ப்பூம முதலிய பனாவும் அதிற் சேர்த்து புதுக்கலத்தில் ஸ்தாபித்தும், அறுபண்புள்ள தைலங்கள், இனியதேன், பசும்பால், தயிர், கற்பட்டி, சாறு முதலியனவும் கிளைத்திப்பங்கள் பற்பலவும், குடை, கொடி, சாமரை, கண்ணாடி, சிவ்றி, முதலிய பல வபகரணங்களுள்ளோன்றே ணுங் குறைவில்லாமல் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு உச்சிகாலத்தில்சர்வநிய மத்துடனும் விசேஷமான வாத்திப ஒலியுடனும், பஞ்சாட்சரத் தைச்சதா காலமும் தியானித்த இதுபத்துடன் ஆகம சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய விதமாய் ஒன்றுங்குறைவில்லாமல் அவ்வவவபிடே கங்கள் ஆகும்போதும், அப்போதப்போதுத் தக்கபடி துபதிப நைவேத்தியாதிகளையும் குறைவறச் செய்து கடைசியாக பஞ்சபக்ஷிபரமான்னங்களுடன் இறைவன் உவக்கும்படி மகா நைவேத்தியமும், கற்பூர தீபாராதையும், வீபுதிரகையுமிட்டு பத்தர்களுக்குப் பிரசாதங்களையும் மனமுவந்து கொடுத்திருக்குங்காலத்து, இலிங்கத்திலிருந்து சர்வேசுவான் மலர்ந்த முகத்துடன், ஆவர்ப்பவிப்பாராயினார். பிரசன்னமாய் சர்வேசுவரன் உமையவளை நோக்கி, அம்பிகாய்! உனது பூசனைக்கு மிகுதியும் உவந்தோம்! இனி

நீ என் வாம பாகத்தமர்ந்து பக்தர்களுடைய சம்சார பரிசுக்களை யறவே நீக்கி, அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லாவரமும் பாவிப்பாய் என்று சர்வேசுவான் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியே இலிங்கத்து மறைந்தான்; சர்வேசுவரியாயஜகதீசவரியும் அபயம்பரதாம் சை என்னும் பிரக்யாதிரான பெயரையடைநது அப்பெயருக்கேற்ப 17 பக்தர்களுக்கப்பம் கொடுத்து வருவாளாயினான்.

(தேவி பூசனை புரி சருக்கம் முற்றிற்று.)

12. ஸ்தல மகாத்தியசருக்கம்,

சும்பாகம், இரவுரவம், கொடியதவனம், வாலுகம், முதலிய பாதகர்களுக்கென்று சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நரகங்களில், தாங்கள் எடுத்த ஜன்மங்களில் கொடியவைகளைப்பிரிந்த தீயர் பல்லோர் பின்னர்க்கொண்டு செலுத்தப்பட்டு விசேஷ தொந்தரவடைவார்கள் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுவனவாகும். குரு மனையியை யிச்சித்து அவளைப்புணர்ந்த தீயவன், அவன் இரத்தபின்னர் நரகத்தில் கொண்டுவைக்கப்பட்டு, அவனது குறிபிலுசிச்செருகி வதைத்து அந்நரகத்தில் வெகுநாள் வைத்திருந்தபின் பின்னர் கோட்டான், ஆமை, நாய் முதலிய ஜன்மங்களெடுத்து மீட்டும்மீட்டும் மீளா நரகத்துக்காளாவான். தன்னுடைய பெற்றோரையும், தன்னிலும் முத்தவனையும், சகோதரன் மனைவிகளையும், வேதியர்மனைவிகளையும், பதியிருதைகளையும், தந்தையின் சகோதரிகளையும், மாமன்மனைவியர்களையும், மாமிமார்களையும், சிறுதாயார்களையும், இச்சித்தவர், குருமாரின் மனைவியைச்சேர்ந்ததனால் அனுபவிக்கத்தக்க நரகத்தையடைந்துத்துன்புறுவர். பந்திவஞ்சனை, குடும்பவஞ்சனை, பெரியார்முத்திபோஜனஞ்செய்தல், சந்தியாசி ஈசுவரதுஷணம், நல்லாறைப்பொல்லாரென்றல், வேதத்தைப்பணத்திற்கு விற்றல், பிரமகத்திசெய்தல், இப்பேர்ப்பட்ட பாதகங்களைப்பிரிந்தோர் கும்பிபாக நரகத்தில் பலநூறுபுகங்கள்காறும் கொண்டுக்கப்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டு பின்னர் பன்றியாய்ப்பிறந்து நீண்டகாலம் உழன்று திரிவார். இப்படிப்போல செய்யப்பட்ட மாபாதங்கள் பல கோடியுண்டு. அப்பலகோடி பாதகங்களுக்கென்று சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நரகங்களும், அக்கொடுஞ்செயல்களுக்கென் றேற்பட்ட தண்டனைகளும் பல்கோடியுள்ளன. இப்பேர்ப்பட்ட பல்கோடி பாதகமும் நீங்கி ஈசுரபதவியடையவேண்டுமானால், ஈசுரபக்தி மிகுதியும் இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய பக்தி அம்முன்னவனை மனப்பூர்வமாய் அர்ச்சித்தேத்துவதனால் உண்டாகலாம். எவ்விதமாக நாம்

அக்கொடிய நரகங்களிலிருந்தும் வெளிவரவேண்டுமானாலும் ஈசர பக்தியைத்தவிர வேறு மந்தர்தில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட யாவும் வல்லவன் இன்புற்றமந்திருக்கும் சிறந்த தலத்தினைத்தேர்ந்தெடுத்தும் பெரியவர்கள் சொல்லக்கேடும் தெரிந்துகொண்டு நாம் அங்குசென்றடைந்து அம்மகாபுருஷனை மனமொழி மெய்களால் வழுவாமல் தியானமோ, அர்ச்சனையோ, தொண்டோ இவைகள் புரிந்து அன்னவனை மனமகிழ்ப்பண்ண வேண்டும்.

காசி, குருக்ஷேத்திரம், திருப்பருப்பதம் திருக்கேதாரம், சோமநாதம், கோகர்ணம், விருபாட்சம், திருக்குடநதை, திருக்காளத்தி, காஞ்சிபுரம், திருச்சமூக்குன்றம், திருவொற்றியூர், திருப்பாசூர், திருவாலங்காடி, திருமீவாகாடி, திருவெண்பாக்கம், திருமுல்லைவாயில், திருக்கச்சூர், சிறுபாக்கம், அரசிலி, புறவாரபனங்காட்டூர், திருக்கோவலூர், திருவங்கை, திருவண்ணாமலை, திருநாவலூர், திருததுரைபுரம், நடுவந்தம், திருக்கண்டசுவரம், திருக்காவலூர், திருப்பாதிரிப்புலியூர், திருவெண்ணையநல்லூர், விருத்தாசலம், அவிநாசி, திருப்பாண்டி ககோடுமுடி, சாயாவனம், சுவேதா ரணியம், திருச்செங்காடி, சீகாழி, திருக்கோலக்கா, திருப்புன்கூர், ஓமாம்புலியூர், புள்ளிருக்கும் வேளூர், திருக்குறுக்கை, திருநள்ளாறு, பூர்வாஞ்சியம், திருவாரூர், திருப்பனந்தாளம், திருவாலங்குடி, திருவாப்பாடி, திருவிடைமருதூர், திருவாலவாய், இராமேசுவரம், திருநெல்வேலி திருக்குறளூர், இப்பேர்ப்பட்ட பல ஸ்தலங்களுள்ளும் செளரிமாயூர ஷேதநரம் அதிக மகிமை வாய்ந்தது என்று வேதங்களே கூறும். இத்தலத்தினைச்சுற்றி எத்தனிக்கிலும் ஒரு யோசனையளவுதாரா இடுக்கப்பட்ட தலங்களைப்போல த்தலங்கள் இப்பூமண்டலத்தல இருபத்தின்று. மற்ற எத்தலங்களும் இக்கௌரி மாயூரேஷதநரத்திற்கு ஒருபடி தாழ்ந்ததேயன்றி உயர்ந்ததில்லை என்பது வேதத்துண்பேபாம். இப்பேர்ப்பட்ட ஷேதநரமொன்றிருக்கிறதொன்று அறியாதவாராய்த்திரிதரும் புல்லறிவாளராயினோர் யாவரெயாகிலும் அன்னவர் பைத்தியம் பிடித்தவராய் அநேக தீரானோர்களுக்காளிக்கடைசியில் இறந்து நரகவாதனைக்குட்படுவதும் திண்ணமேயாம்.

மாயூரத்தெல்லையை ஒரு முறை பிரதத்கணம் செய்பவா சுவர்க்கமும், இரண்டினால் உம்பர்வாழ்வும், மூன்றினால் சத்தியலோகமும், நான்கினால் வைகுண்ட பதவியும், ஐந்தால் சகலலோக சஞ்சாரத்துவமும், ஆறினால் குபேர பதவியும், எழினால் ஷண்முகன்வதியுமூல்கமும், எட்டினால் இயமனுலகத்தையும், ஒன்பதனால் பராசத்தியுலகமும், பத்தினால் திருக்கயிலாய பதவியையும், பதினொன்றால் சிவலோகத்தில் சாயுச்சிய பதவியும் பன்னிரண்டுபதின

மூன்றினுல முறையே சாமீப சாஸுபங்கனையும், பதினான்கால ஈச
 னிடம் இரண்டறக்கலக்கும் மோட்சபதவியும், அடைவார்கள் என்
 பதுமீட்சையம். பிரதையல் மாயூரப் பிரதக்ஷிணை வருவாராகின்
 பாவம்போம்; துதியையில விசேஷவரமும், சுவாககபதவி திரிதி
 யையிலும், சதுரததியில இரதிரபதவியும், பிரமபதம் பஞ்சமியி
 லும் சாவலோக அரசாட்சி ஷஷ்டியிலும், சபதமியில விசேஷா
 நதமும், அஷ்டமியில இஷ்டபூதததியும் நவமியில கணத்தின்
 தலைமையும், தசமியில பாசிவபதமும், ஏகாதசியில வைகுண்ட
 லோகமும், துவாதசியில கைலாசபதவியும், எஞ்சிய நால்கில சிவ
 லோக சாலோக சாமீபசாஸுப, சாயுச்சிய பதவிகளும் மாயூரததெ
 லைவலம் வருபவருக்குக் கிடைக்கும். மேருகிரிபோன்ற பெரிய
 தோர் தருமத்தை வேறெந்த தலத்தில செய்து விசேஷமான புண்
 ணியத்தைச்சமபாதிபதை சிறியதோர் தருமம் மாயூரக்ஷேத்திரத்
 தில்செய்து எளிதில அபயபணைசமபாதித்தது விடலாம். மறரோதல
 ததில்இலட்சபிராமணபோஜனம் செய்வதலினாலுண்டாகும் மக
 த்தான புண்ணிய விசேஷத்தை இம்மாயூரக்ஷேத்திரத்தில் ஒரு
 சண்டாளனுக்குச் சிறிதன்ன மிதிதலினால் சமபாதித்துவிடலாம்.
 ஆயிரவருடம் மறரெருதலத்கில வசிடததையும் பெருந்த இலா
 பத்தைஒருகணத்தில் மாயூரக்ஷேத்திரத்தை மிதித்தும், நினைத்தும்
 அடைந்துவிடலாம். பிறிதோர்தலத்தில் காலவருநதநததையும்
 பாக்கிபதநினை, மாயூரத்திலே நினைத்தமாதநிரத்தினாலேயே அல
 பசாததியமாய் எளிதில அடையலாகும் எனபதற்கையமேயின்று.
 பிறிதாயதோர் தலத்தினிறசென்று ஸ்தலோபவாசமிருந்து அத
 னால் அடையும் பேற்றினை, இக்கொளரிமாயூரக்ஷேத்திரத்தினில,
 நல்லபால், நெய் தயிர் மோர் முதலாய பலவகைப்பட்ட பஞ்சபட்
 சிய பரமான்னங்களுடன் உடம்பு பருத்துக் கொழுசகவுண்டு பரி
 சுத்தமான கணிகைமாதா பலலோருடனும் இனிமையாய்ப்போக
 மனுபவித்திருந்தாலும் எளிதில பெறுவது நிச்சயமேயாம் என்ப
 தும் துணிபு.

ஆசையுடனே கொளரிமாயூரக்ஷேத்திரத்தினைப்பிரதக்ஷணம்
 வருமொருவரை பூலோகத்தவாபலரும் தேவனைபெனப்போற்றுகி
 ருர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது சதுமுகன் முதலியதேவர்
 கள் யாவரும் அன்னவரையே பிரம்மசுவரூபமாகப் பாவிக்கிறார்க
 ளென்னில் இப்பிரதக்ஷணமகிமையைப் பெரிதுமவ்ரித்துக்கூறுவது
 அவசியமற்றீத. சிவபிரான் இனிதமரும புனிதமான மாயூரக்ஷே
 த்திரத்தில் உற்பவிக்கும் செடி கொடி புல ஸ்ரீண்டு விருக்ஷவாககங்க
 ளியாவும் சுற்றில் ஈசனின் சரணாசிரதத்தையே கண்டிப்பாய்
 அடைகின்றன வென்பதினாலேயே இந்தக்ஷேத்திரமகிமை நனகு
 அறியக்கூடக்கின்றது. ஊர்வழிப்பிரயாணத்திலாகிலும், வியாபார

முறையிலாகிலும், இந்த ஷேத்திரத்திலுள்ள கணிகை பாதர்களை யுத்தேசித்தாகிலும், ஒரு நண்பனை யுத்தேசித்தாகிலும், மற்றொவ் வித்திலாகிலும், மாயூரம் ஒருவன் சோநதாலும், விசேஷமான நன்மையையே யடைவான் என்பதும் நிச்சயம்.

காசி ஷேத்திரத்தில் வசிக்கும் மகா பெரியவர்கள் கூட தம்மரும்புதல்வர்களுக்கும் புதல்விகளுக்கும் விசுவநாதன், அன்ன பூரணி, விசாலாட்சி என்னும் பெயர்களையே முறையே வைப்பதை மனத்தி லெண்ணுதவர்களாய் மாயூரநாதன், அபயாம் பிகை, ஞானும்பிகை என்று முறையே பெரிதும் போற்றி வைத்தழைக்கின்றார்களெனின், இக்கௌரிமாயூரம் என்னும் திருப பெயர் மாகா மந்திரமென்று கருதப்படுகிற பஞ்சாக்ஷரத்திற்கும் மேம்பட்டது என்று, கூறலாம் வேண்டுமோ? கௌரிமாயூர ஷேத்திரத்தில் உள்ள தலங்களுள்லாம் புண்ணிய தீர்த்தங்களெ னறும், கற்சிலைகளெல்லாம் சிவலிங்கவடி வென்று முழைத்தால், இந்த ஷேத்திரத்திற்கிணை இப்பூமண்டலத்தில் எதுவென்று எடுத்துரைக்கலாக? இப்படியிருப்பதனால், இந்தத் தலத்தில் வசிப் போரெவரும் சிவசாயுச்சிய மடைதற்குரியவரே என்று சொல்வது செவ்விதரகப் பொருந்துமென்பதற்கையமே யின்று.

புண்ணிய ஷேத்திரமாகிய மாயூரத்தில் வந்து, ஈசுவரனை த்தரிசுக்கப் பிரியமுடையோரவரையும் நல்வரவேற்று, அவர்க்குத் தகுந்த உறைவிடங்களையும் உண்டுகள முதலாயவற்றையும் பிரி யமுடன் உதவுவார்க்குக் கிடைக்கும் பாக்கியம், அளவிடந்ததா கும் என்பதில் சந்தேகமே யில்லை. தேவப் பிராமணர்கள் பல் லோருக்கும் போஜனமளித்ததுதவ்வோர் அடையும் பாக்கியத் தைப்பற்றி, ஈசுவரனையன்றி வேறெவரும் சொல்லத்திறமல்லர் என் றால் இந்த ஷேத்திரத்தில் செய்யும் அன்னதானத்தின் பெருமை யையும் சொல்லலாம் சுகைமைத்தோ?

மாயூரத்திற்கு உள்ளம் மகிழ்ந்து போந்து, அத்தலத்தினை ஆரந்தமாய்ப் பிரதக்ஷணம் செய்தும், அத்தலத்திலிருந்து அநேக தான தருமங்களையும் வழுவறச்செய்பவர்கள், பஞ்சமாபாதகங்களோ யாயினும், அவர்கள் அப்பாதகம் நீங்கி ஈசுவர ஸாந்தித்தியத்தி னைடைவார்கள் என்பதும் திண்ணம்! திண்ணம்!!

மாயூரக்ஷேத்திரஞ் சேர்ந்து, ஈசுவர வழிபாடு, தான தரு
மங்கள் முதலியவற்றை முறையே சாஸ்திர விதிப்படி செய்ப
வர்கள், நரக வாதனைக்குட்படாமலும், கொடிய கூற்றுவனுக்கஞ்
சாமலும், வேறு பிறப்புக்கள் பல எடுக்காமலும், பரமேசுவர
னுடன் இரண்டறக்கலக்கும் நிலையான பதவியையும், உறுப்புகள்
குறைந்து அடுகளவ மடையாமலும், இருப்பார்கள் என்பதும்
தேற்றம் மாதபாகனாகி வாழும் அர்த்தநாரீசுவரராகிய எம்பெ
ருமானும், மேற்கூறியவற்றிற்கெல்லாம் சாக்ஷிபூதமாக விள
ங்குபவாவார். ஏ! உண்மையையுள்ளபடி யுணர்ந்த மெய்ஞ்
ஞானிகளே! இதுவே மாயூரத்தலத்தின் மான்மியமாகும் என்ப
தை நண்குணர்வீர்! இம்மாயூரக்ஷேத்திரப் பிரதக்கணத்தினால்
அடையும் பேறுகளோ அநந்தம் என்பதற் கையமே யின்று
என்று சூதபுராணிகர் ஸைமிகாரணிய வாலிகளைப் பார்த்துத் திரு
வாய்மலர்ந்தருளினார்.

(ஸ்தல மகாத்மியச் சருக்கம் முற்றிற்று.)

13 கௌரி தாண்டவ சருக்கம்

இவ்வாறாகக் களிப்புடன் இனிது வீற்றிரா நிற்கும் எம்
பெருமாட்டி ஜகதீசுவரனின் ஒப்பற்ற பாதக்களைப் போற்றி, அநா
கியானவனே! முன்னம் மயிலுருவமெடுத்து பெண்மயிலுடன் உப
காணங்களாகிய பக்க வாத்த்தியங்களில்லாமல் நடனம்புரிந்தாய்! நார
ணன் அயன் முதலிய தேவர்கள் பல்லோரும் ஹா ஹா வென்று துதி
க்கும்படியாய்ப் பற்பல சாசாப் பொருள்களும், எல்லாத் தேவர்க
ளும், யானுங்கண்ணாகக் கண்டின்புறம் படியாடும் தில்லைஉன்றிலே
யுள்ள நடனமும் இம்மாயூரத்திலுள்ள தென்று எவரும் நினைத்
துப்போற்றற் கிடையாது; ஆரந்த தாண்டவம் புரிகல் வேண்டிமெ
ன்று கேட்டுக்கொண்டனள். 'ஏ! அம்மையே! நின் கருத்தின்படி
யே இசைவேன்; குற்றமற்ற இத்தலத்தில் அப்படியான ஒரு நடனம்
நாம் புரியவேண்டவதும் அவசியந்தான்; முகில் போலுவ் கூர்

தலையுடைய கௌரியாகிய நின்பொருட்டே அத்தாண்டவத்தை யாம் புரியா நிற்பேம். அத்தாண்டவம் கௌரிதாண்டவமெனவே பெயர் பெறும், என்று கூறிய சர்வேசுவரன் நந்தியம் பெருமானை உடனே விளித்து, இத்தலத்தில் யாம் செய்யக்கருதிய தாண்ட வத்தைக் குறித்து, பிரமன் முதலான சகல தேவர்களுக்கும் செய்தி சொல்லி யனுப்புக எனத் திருவாய்மலர்ந்தார். நந்திகேசர் ஈசன் பணித்தவாறே செய்தனர். எல்லாத் தேவர்களும் இமைப்பொழுதில் ஈசனுடைய நர்த்தனம் கண்ணுறுவான் வேண்டி, கௌரி மாயூரம் சேர்ந்தனர். இவ்வாறு வந்து சேர்ந்தோர் யாவரும், பாவநாசம் செய்யும் பிரமதடம் புக்குப் படிந்தாடி விழுதி தரித்து, உருத்திராக்கமணியினைக் கழுத்திற் செவ்விபெற வணிந்து அபயப்பிரதாம்பிகாசமேத கௌரிமாயுரேசனின்னிரதான் வணங்கி நர்த்தன தரிசனம் விழைந்து இபையாதவர் நின்றார்கள். இப்படியாகச் சகலரும் வந்த செய்தியை ஆம்மையால் அறிந்த உமாதவன் தன்னிச்சாமாத்திரத்தினால் மண்டபமொன்று நிரூமி த்து, நாரணன் மத்தளம் போடவும், நான்முகன் தக்கபடி தாளங் கள் போடவும், துப்புரு நாடதரிசை பாடவும், யோகிய ருளத்துறை பெம்மான் ஆரந்தத்தாண்டவம் புரிதலுற்றான். இப்படியான நர்த்த னம் நிகழா நிற்புழிக் கண்ட முனிவர்கள் ஹர ஹர என்று புகழ்ந்து சலித்தார்கள். அடியவரெல்லாரும் களிப்பென்னும் கரையிலாக் கட விலாழ்ந்தனர். நடனத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் வேயங் குழல் பலர் ஊதினர். வான் தோயும் தமருகம் ஒரு கையினிலும், மான் ஒரு கையினிலும், மழு ஒரு கையினிலும், சின் முத்திரை ஒரு கையினிலும் தாங்கி, எம்பிரான் ஆரந்தநடனஞ் செய்து பத்த பரிபூரணனாய் விளங்குவாராயினார். ஜகதீசனின் கபர்த்தமென்னும் சடை எண்டிசை களிலும் விசாலமாய் விரியவும், மூன்றாம் பிறைச்சந்திரன் சந்திர னோடு துள்ளவும், புலியதளாடை அரையிலிலங்கவும், என்முமலை புஜங்களிலும் மார்பிலும் தொங்கவும், பத்தபரிபூரணனும் கிரு பாகரன் குஞ்சித பாதத்துடன் நர்த்தனம் செய்வானாயினான். செவிக் குண்டலங்கள் அசையவும், புருவம் நெறியவும், பிரணவ மலர்ப் பெருமலை மணம் வீசவும், வேதச் சிலம்பு உண்மையிற் றேசல வென்றொலிக்கவும்,

உரியவஞ் செழுத்தெட்டு முத்தாமெழுத்தோங்குராலெழுத்தப்பாற்
பிரியமிக்கபிஞ்செழுத்தெனயாவரும்பேசுமுவெழுத்தெல்லாந்
தெரியநின்றதாமீரொழித்தோரெழுத்தென்னுமெண்டிறனாகி
யரியமாமறையந்தத்திற்படிபவனுனந்த நடஞ்செய்வான்.

இம்மாதிரியான ஈசன் திருநடத்தினைத் தரிசியாநின்ற மால்
முதல் தேவர்பலரும்களரியும் துகித்தனர். இவ்வாறே இந்த சேஷத்
திரத்தில் நடனஞ்செய்யத் திருவுளங்கொண்டருளுவீர் எனக்கேட்டு
க்கொண்ட அம்மையின் வார்த்தைக்கு, ஈசனும் ஒரென விணங்கி
னர். இப்பேர்ப்பட்ட மாயூரத்தில் கௌரிதாண்டவ தரிசனம் செய்
வார் அடையும்பேறு அளவிடற் பாலதன்று. பிரமன் மால் முதலிய
தேவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கணங்கி, உமையை மணப்பதாக
ஈசன் அருளிச் செய்ய, அன்னவர்களும் உமையின் திருமணத்தைக்
கண்ணுற்று நற்பேறுபெற்றுய்ந்தார்கள்.

(கௌரி தாண்டவ சருக்கம் முற்றிற்று)

14 திருக்கலியாணச் சருக்கம்

இத்தான், பிரமன், நாரணன் முதலிய தேவர்கள், கௌரி
தாண்டவ தரிசனம் செய்த பிறகு உலகீன்ற, அம்மைக்கும் பராபர
வஸ்துவாகிய பாமேசுவரனுக்கும் நிகழப்போகும் கலியாணக்கோ
லத்தைக் காணுவான் பெரிதும் அவாவற்றிருந்தனர். ஐப்பசிமாதத்
திங்களில் இந்நாடு செய்த தவமே தவம்! ஈசனுக்கும் உமாபூத
விக்கும் கலியாணம் நிகழவேண்டியதொருபடி ஆபத்கங்கள் உலவ
ற்றை நம்மாலானது முடிப்போம் என்று, தேவர்களெல்லாரும் மன
துட்டுகொண்டு, விசுவக்ரமானைக் கூப்பிட்டு ஈசவானுக்குக் கலியாண
மண்டபம் ஒன்று கட்டும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனர். நீலமாமனியால்
வேதுகையாக்கி, மரகதத்தாற் படிசூரும், அவ்வேதுகைமேற்ப
ளிக்கினால் சுவர்களு மமைத்து நாலுபுறத்திலும் வாயிற்படிகள்
வைத்தும், இன்னும் நவரத்தின முதலாயவைகளினால் கலியாணகூட

ங்களு மமைத்து, மண்டபத்திற்கு முன்வாயின் முகமெல்லாம்முத்தெதெத் தார்கள். தாமரைவண்முனைகள் பாய்ச்சினார்கள். மின்வாய் மணிக்கலசத்தில் பொற்சென்னெற்கதிர் சூட்டி விளங்க வைத்தார்கள். கழுகு கதலிகளோடு தோரணம் வாயிற்புணர் நாட்டினார்கள். இப்படியாக மகோன்னதமாக அமைக்கப்பெற்ற மண்டபத்தில், ஈசனின் திருக்கலியாண நாளினைக் குறிப்பிட்டு, நகரத்தாருக்கும் வள்ளுவரைக்கொண்டு பேரிகையால் தெரிவித்தார்கள் ஈசனின் திருக்கலியாணத்தைக் கேட்டோர், நகரத்துள்ளார் யாவரும் இன்றுதான் கடைத்தீதறினோம்! இந்த பாக்கியம் இன்று தான் கமக்கு லபித்ததென ஆரத்தக்கூத்தாடி, மனமகிழ்ந்து, தம் நகரத்தைச் சிறப்பாய் அலங்கரிக்கலானார்கள்.

நகரத்தார் யாவரும் இக்கலியாணத்தைத் தத்தம் வீட்டுக் கலியாணங்களெனவே கருதித்தத்தம் வீடுகளின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் நன்கு அலங்கரிக்கலானார்கள். தங்கள் தங்கள் மாளிகைகளின்மேல் அநேக கொடிகளையும், நறுமணமுள்ள பல நிறமுள்ள மாலைகளையும் கட்டித் தொங்க விட்டனர். கரும்பு, கதளி இவைகளை பந்தற்கால்களிலலங்காரமாகக் கட்டினர். இக்கலியாண கோலத்தைப் பார்க்கவேண்டி அநேகர் யானை, குதிரைகள், தேர், பல்லக்குகள் முதலியவைகளிலேறி வந்தார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும், தத்தம் வீடுகளில் அறுசுவையுண்டிகள் தயார்செய்து அநுதனர்களுக்குப் போஜனம் திருப்பதியாய்ச் செய்வித்து, சந்தனங்களால் உபசாரம் செய்தும், தாம்பூலங்கள் வழங்கியும், புஷ்பமாலைகள் போட்டும் உபசரித்தார்கள். மகளிர்கள் பலரும், புதிதான ஆபரணங்களையும், புத்தாடைகளையும் உடுத்திக்கொண்டு ஹங்குழல்களில் புதிதான புஷ்பங்களை வைத்துக்கொள்ளுவதானா கள், கணிகை மாதர் பல்லோர், தெருவீதிகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற நத்தனசாலைகளில் இன்னிசைகளுடன் நடனமும் புரியாநின்றனர், இப்படியாகச் சிறப்புடனோங்கும் மாநகரத்தில் பிரமாண தேவர்களை யுள்ளிட்டவர்களெல்லோரும் கூடக் கலியாண நாளுக்கு முதலாம் மிருதுகுங்கிரகணம் செய்து பாலிகை விதைகள் விதைத்தார்கள். வேதகோஷங்களும், வாதியங்களும் மிக முழங்க, ஒப்பற்ற எம்பெருமானை, ஜோதிமயமாய்ப் பிரகாசிப்பா நின்ற

பொன்னுதனத்திலமர்த்தித் தேவர்கள் யாவரும், தம் கைகளைச் சிரமேற் கூப்பிக்கொண்டு அஞ்சலியஸ்தராய் ஸ்தோத்தரிக்கலுற்றார்கள். பீடபூஜை, புண்ணியாகவாசனம், கலசபூஜை, சங்கபூஜை முதலியன முறைப்படி யியற்றி, கங்கைபாதிய நதி தீர்த்தங்களைக் கொண்டு எம்பெருமானை உள்ளங்குளிர்தா ஆட்டவேண்டியதற்காக ஈசனைப் பார்த்து “ஓ சர்வேசுவரனே! செஞ்சடைபையும், தேராலாடையையும், சர்ப்பாபரணங்களையும், கபாலமாலையும், முதலானவைகளையும் ஒழித்து, தங்கர் வேறோர் அழகிய உருவங்கொள்ளின், தங்களை அபிஷேகம் செய்வதற்கு எங்களுக்கு நிரம்பவும் சௌகரியமாகயிருக்கும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, எம்பிரான் அங்களை ஆகுக, என்று சொல்லி ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியும் பார்த்து மிகுதியும் மோஹிக்கும்படியான திருவுருக்கொள்ள, தேவர்கள் யாவரும் உருத்திரமகசமகத்தோடு ஆகம விதிகளிற் கூறியபடி, வெகு ஒழுங்காக அபிஷேகம்செய்து, பட்டாடைகளும், மின்னும் நவரத்திபாணங்களும் சாத்தி, நெற்றியில் விபூதி சந்தனம், திலகம் முதலிய பொட்டுகளினால் அலங்கரித்து, ஈசனின் திருவுருவின் அழகுக்காக திருஷ்டியுங் கழித்து நாரணனாகிய வாசுதேவர்கள் யாவரும் செப்பநூந்துதி செப்பினார்கள். பின்னர் ஈசானைத் தெருவில், பலனி வரவேண்டும் என்று சொல்லிப் பொன்கிமானமொன்று கொண்டு, சந்திதானத்தின் முன்பு வந்தார்கள். இவ்வித சமாசாரத்தைக் கேட்டு தேவர்கள் யாவரும் அங்குப் போந்து சூழ்ந்து நின்றார்கள். முாசு, தண்ணுமை, தடாரி, மொந்தை முதலிய நரபடி, தோல், தொலை முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட பற்பல வாத்தியங்களும், கடலொலிபோல் அரசு முறைக்கேற்ப முழங்காநிற்கவும் கொடி குடை ஆலவட்டம் முதலிய விருதுகளும் முன்னே மங்களகரமாய்ப் போகாநிற்ப, நெடிய வன், பிரமன் முதலியவர்கள் பாதுகைகள் நீட்ட அவற்றின்மீது அடிவைத்து கருணைமூர்த்தியானவர் நடவாநின்றனர்.

‘மறைமுடி யமர்வான் வந்தான் மாயூரநாதன் வந்தா
 னறைபெருங் கமலக் செல்வி யஞ்ச நாயகியை வேட்டு
 முறையுடன் மனாள் வந்தான் முவுலகாளி வந்தா
 னிறைபவன் வந்தான் வந்தானென்று சின்னங்களார்ப்ப’

இங்ஙனம் வாத்தியசோஷங்கள் பல முழங்காநிற்கவும் பழைமறைகள் பின்னின்று முறையிடவும், தேவலோகத்தவர் பல்லாண்டு பாடவும், குற்றமற்ற முனிவர்களெல்லாரும் சிங்களில் கைகளை முகிழ்த்து ஹாஹ வென்றார்ப்பரிக்கவும், நவரத்தினகசி தயான பொன்விமானத்தில் ஆரோகணித்து நகர்வலம் வராநிற் றுகையில் சந்திரனையொத்த முத்துப்போன்ற தந்தவரிசைகளையுடைய மடநல்லார் யாவரும், ஆங்காங்கு கூடி ஈசுவரன் உலாவருங் கோலத் தைக் காணமிருந்த ஆசைகொண்டு நின்றனர் இப்படியாக ஈசுவர தரிசனம் செய்து நின்ற இளம்பெண்களை மனமதனும் பார்த்து, அவர்களின்மீது பாணப்பிரயோகம் செய்வானாயினான். இப்பாணம் பொறுக்கலாற்றாது கருமையான கூடதற் பாரமும், இதயமும், பிளந்து, இப்பெண்களுக்குக் காமமதிகரித்து இடையும் உயிரும் மிகுதியுடைய துன்பமுற்றது. இரேகைகளையுடைய கைகளைகளும், மோதிரங்களும், தம்மாடையும் ஒருங்கே நழுவிவிழ, மாதர்கள் தங்கள் உயிரிழப்பதற்குமாணர்கள். மடமைத்தன்மைமிக்க மயிலேபோலும் சாயையும் வணப்புமுடைய உமாதேவியாரைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகும்வர், மங்கைப்பருவமுடைய எங்களையெல்லாம் மயக்கத்திலாழ்த்திப் போதல் வேண்டிவதவசியம்தானோ? இதுவும் எமது தலையில் அன்று பிரமன் எழுதியிருந்த விதமோ? கலியாண சுந்தரனே! சொல்லுவீரென்றார்கள்.

ஈசுவரனைக் கண்டு காழற்ற ஒரு பெண், எம்மண்ணலை விளித்து, உம்மைப் பார்த்து மையல் கொண்ட நான் விரும்பியவற்றை நீவிரோ கொடுக்கமாட்டாத சிறப்பு லாய்ந்திருக்கிறீர், நீவிரோ தரித்திராயுமிருக்கவில்லை. உமக்கு யாபுள்ளல் என்று பேர் கொடுத்தார்கள்? அப்படிப் பெயர் தருகிறதவர்களை நான் கண்டு உமமைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய ஸூஷயங்கள் பல இருக்கின்றன என்றாள். பக்தர்கள் நினைத்தன யற்றை யெல்லாம் நினைத்தபடியே ஈயவல்லவர் நீவிரீர், என்று பெரி யோர் சொல்லுவார்களாயினும், யான் நினைத்தபடி யென்னவோ தாங்கள் அருள் புரியக் காணும்! என்னெண்ணப்படி சிறிதே னும் எனக்கு கொடுத்தருளமாட்டீர் என்றாள் ஓர் மாதா. இன்ப சாக்ரஸுபமாகிய நீவிரீர், ஏதோ ஓர் பெண்ணின் இன்பத்தைக் கருதி,

அவனைப் பாணிக்கிரகணம் செய்யக்கருதிப் போகின்றீர். எம்மைச் சேர்ந்தின்பந்தாருங்கள் என்று கேட்பாராகிய எம்போலியர்கட் குச் சிற்றின்பம் தந்தருளமாட்டாத தாமோ, பேரின்பத்தைக் கொடுக்கப் போகின்றீர்? என்றான் ஒரு நங்கை. கொங்கைகள் பொருமிடவும் இடை துடங்கவும் ஓர் மாத சென்று ஈசுவரன் முன் தோன்றி, ஏ! ஐய! கௌரிமாயூரக்ஷேத்திரத்தில் வந்து நும்மைத் தரிசனம் செய்தோர், அஞ்ஞானந்தகாரம் ஒழிய, மற்று ஞானமார்க்க மடைவர் என்னும் புராணம் கூறும் மொழி என் மட்டில் பொய் யாய்ப் போய்விட்டதேயோ என்றான். விருஷபவாகனாருடான பரமேசுவரன் முன்னமொரு தெரிவை போந்து நின்று, என்பு மாலையணிந்த முகூர்த்தத்தோடு எம்மிடம் வந்து, நனவி லேயே சேரீராயினும், கனவிலேயாவது நள்ளிரவில் எம்முடன் வந்து கூடமாட்டாரோ? அப்போது நீவிர் அனுஷ்டிக்கும் விரதம் எங்கேயாவது பறந்துவிடுமே! என் சேய்வீர் என்றான். ஒரு மங்கை, தந்தையாகிய தக்ஷப்பிரஜாபதியினிடத்துப் போதல் கூடா தென்று சசிதேவிக்கு யாது சொல்லியும் கேளாளாய் சென்று, அன்று உம்முடைய சொல் தவறியதனால் யோகாக்கினியில்த் தன் னின்னுயிரைத் தானே பாய்த்துக்கொண்டனள். அப்பேர்ப்பட்ட வளை இன்று நீரே போய் விவாகம் செய்துகொள்ளப்போகிறீர்! உம்முடைய உத்திரவுக்கு எள்ளளவேனும் பிசகாமல் நடக்கிறேன்; எம்மை வதுவைசெய்து கொள்ளுமென்று என்று கெஞ்சிக்கேட் டிக்கொண்டாலும் சம்மதியீர்! இதுவும் தக்கதோ! என்றான் ஒரு தையல். சகல புலனங்களுக்கும் கர்த்தாவாகியிருக்கப்பட்ட சாம்ப ழுர்த்தியாகிய தங்கனையன்றி மன்மத விரக துக்கத்தினின்றும் எம்மை நீக்குபவர், யாவரேயிருக்கிறார்கள்? என்று நங்கையொருத்தி கூறினாள். மான் போன்ற கங்கா தேவியைச் சிரத்தினிலும், உ மேழந் தரும் மான் போன்றவளை இடப்பாகத்தினிலும் வைத், னிய நீவிர், ஏன் எம்மை மற்றொருபாகத்தில் வைத்துக்கொள் ளுதோ? எம்முடைய உடம்பு காம விரகத்தினால் பசந்துபோ ற்று கண்டீர்! ஒப்பற்றவரே அநுள் செய்வீராக! என்றான் ஒரு தெரிவை. உம்மிது வேட்கை மிகுதியுங் கொண்டவளாய் எம் உடை முதலானவை யாவையும் இழந்தேன் இவ்வழகுடைய எம்மைக் கடைக்கண்ணுள் டீர்த்துக் கிருபை புரிமின்! அங்கனம் நீவிர் கரு

பையை பாவிக்க மாட்டேரோமாதில், உம்முடைய முன்றாவது கண்ணையாவது விழித்து, எம்மை எரித்துப் பொடி சூர்ண பாக்கி விடுங்கள்! வென்றி மழுப்படையிரே! என்று விளித்துக் கோப மாய்க் கூறினள் ஓர் பூவை.

இம்மாதிரியாக பேதை அரிவை தெரிவை மங்கை பேரிளம் பெண் பருவம் முதலான பல்வேறு வகைப்பட்ட பருவமுடைய பெண்களும், காழுற்றுக் கருத்தழிய எத்தகையோரும் கைமுடி மீத்து ஸ்தோத்திரம் செய்ய, சடைப் பெருமானாய் பரமேசுவரன் தன் கோயில் வாயிற்படியை அணுகுவாராயினர். வீமானமுற்று இழிந்து, சபா மண்டபத்தில் போய் நவரத்தின கசிதமான சிங்கா தானத்தில், மம்பன் வீற்றிருந்தானாக, அம்மையர்களை யொத்த கணிகை மாதிரிப் பல்லோர், ஒருங்குகூடி பாத சாஸ்திரப்படி ஈசன் முன்னே நாட்டியஞ் செய்வாராயினர். இவ்வுசமி தேவி முதலாய மற்றைய தேவஸ்திரீகள் கம்மம்மைக்குக் கையில் டொண்டாப்புக்கடி மங்கள் ஸ்நானஞ் செய்ய, திருமஞ்சனசாலைக்கு அழைத்துப்போவா ராயினர். ஜாதீசுவரிக்கு உன்னதமான தைலாதிகளினால் அப்பிய ங்குன ஸ்நானத்தை மங்களகரமாகச் செய்வித்து, ஆடை தரிப்பித் தார்கள். பின்னர் தந்தச்சீப்பினால் அன்னவளது குழலை வாரி, சடை பின்னி, சடைக்குவந்த அநேக ஆபாணங்களிட்டும, நெற்றிக்குத் தக்கதோர் திலகம் தீட்டியும், கண்ணுக்கு மை தீட்டியும், அரையில பட்டாடையை கலியாண கோலத்திற்கேற்ப கொய்து கட்டியும், கோங்கைகளாகிய மலைகளின்மீது சரிந்து விழுவுன்ற நதியே போல முத்தாரங்களை மார்பிலே புனைவித்தும், வளை கடகம் முதலிய வளை களை முன்கையிலே அணிந்தும், ஒவ்வொரு வீரனுக்கும் பொன் மோதிரங்கள் பலவற்றைக் கோத்தும் ஒட்டியாணம், மேகலாபா ணம், முதலியனவற்றை இடுப்பில் சேர்த்தும், பாத சாலங்கள் பல வும் சேர்த்தும், தேவியைக் கலியாண கோலத்திற் கேற்பத் தவ்வா லங்காரம் செய்வித்தார்கள். சோதிட கணித சாஸ்திரம் வல்ல நிபு ணர், இது தக்க முகூர்த்தம், தேவியை யழைத்து வாருங்கள்! என்று சொல்ல அமர மடந்தையர் சர்வாபரணலங்கார பூஷிதையை அழைத்துக் சொண்டு வந்து எம்மையனும் ஈசனின் பக்கத்தில் உட்கார வைத்தார்கள். சூரியனும் அதன் கிரணமும் லேறு வேறிரு

ந்ததுபோல் முறையே வீற்றிருந்த பாமனையும் பாமேசுவரியையும், அயன் மாலாதி ஈண்ணீணர்கள் பார்த்து, இப்போது தான் நாங்கள் பாக்கியம் பெற்றவரானோம் ! ஆனோம்!! என்று சொல்லித் துதியா நிற்க, செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி சந்தோஷ சித்தராய் எழுந்திருந்து தம்பிகளுக்கு மதுபர்க்கம் கொடுத்து, பூஜைகளை வழுவுற நடத்தி எந்தையாகிய எம்மையன் உமாதவன் காதலில் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி தாளை வார்க்கவும், அவனியிலுள்ளாரெல்லாரும் ஹா! ஹா! ஹா! என்று சிவநாம சங்கீர்த்தனங்கள் செய்துகொண்டு முகிழ்த்த கையினாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யலானார்கள். செம்மலராளுபையன் ஓம குண்டத்தில் செந்தீயிட்டி, சமித்துக்களையும், நெய்ப்பையும் ஆகுதி செய்ய, அக்கினியும் வலஞ்சுழித்துச் சுவாவித்து எரியா நின்றது. அநேக விதமான வாத்தியங்கள் கடலொலியிலும் மிக்கொலிப்ப, அந்தணர்கள் மகதாசீர்வசனங்கள் கூற, சுவர்க்க மத்திய பாதலத்திலுள்ளார் யாவரும் மிகுதியும் போற்ற, மங்களமாகத் திருமாங்கல்யத்தை சுந்தானம் வள்ளலார் தம் திருக்கையில் தாங்கி எம்மம்பிகளை திருக்கமுத்தில் கட்டினார். இச்சமயத்தில் அநேக வாத்தியங்கள் மிக்கொலித்தன. முனிவார் பல்லோரும் ஆசீர்வசனங்கள் கூறினர். வேத கோஷங்கள் அப்போது மிகுதியும் பலத்திருந்தன. மாயூர நாதரும் அம்பிகையின் பாணிக்கிரஹணம் செய்த வண்ணமாய் அக்னியை வலம் வந்து, அம்பிகை சமேதராய் அதில் லாஜ ஹோமம் செய்தார். பின்னர் அம்மி மிதித்தல் முகலியன சடங்குகள் முறைபெற நடந்தேறி, அபயப்பிரதாம்பிகா சமேதராய் மாயூரநாதர் வீதிகளில் மீண்டும் திருவுலாப் போவதானார். இப்படி அம்பிகை சமேதராய் எழுந்தருளுவதைக் கண்டுவகை பூத்த மடவார் பலநூர், வேதமுடிக்கும் எட்டாணுபிருக்கும் ஈசரனின் திருக்கோலமே சிறந்ததென்பார்; அகனைக் காட்டிலும் ஈசவரியின் அழகை மேம்பட்டதென்பார் சில்லோர். இருவருடைய அழகும் ஒன்றுக்கொன்று தோல்வியில்லை என்பார் மற்றும் சிலர். பூமியிலுள்ள நாம் பார்க்கக் கொடுத்து வைத்ததுவே சிறந்த தென்பார் சிலர். நாம் நேத்திரமடைந்ததற்குப் பாரியோசனம் பகவத் தரிசனம் கிடைத்ததே, அது தான் சிலாக்கியமான தென்பார் சிலர்; இச்சன்மம் மிகுந்த ஸாபல்யம் பெற்றுவிட்டது; ஏதோ

நல்ல ஜன்ம மெடுத்ததின் பயனோ என்னவோ? துன்பேர்ப்பட்ட பகவத தரிசனம் பாக்கியங் கிடைத்தது. இந்த ஜன்மம் பூர்வததில் செய்த பூஜா பலன் தானோ? நாம் கொடுத்து வைத்த பாக்கியம் தான் இதற்குக் காரணபாயிருக்கலாம் என்றும் சொல்லிக்கொள் வார்கள் சிலர். நகர் வாழ்வோர் பல்லோர் ஏராளமான புட்பங்களை வாரியிறைப்பார். சிலர் ஏராளமாய் பொரிகளை எடுத்து பாங்கள கரமாய்த் துவாவுவார்கள்; பலர் பலி நீர் பொருநசிப நறுபணங் கம மும் சந்தனச் செற்றினை அள்ளியிறைப்பார். பலர் பென்காசுகளை அங்கு மிங்கு மிறைப்பவர். ஈசுவரன் வரக்கண்டவர் பல்லோர் தூடி வீட்டு வாயிறற்றிண்ணைகளில் தீபம் ஏற்றி வைப்பார். பல்லோர் மஞ்சளுடன் சுண்ணாம்பு கலந்த நீரைப் பாத்திரங்களிலிட்டுச் சுழ ற்றிக் கவிழ்ப்பவராவார்கள். இவ்விதமாய் நகரார மகிழ்வையும் வண்ணம் திருவுலாப் போந்த பாம மூர்த்தி அம்சிகைபோடு சுவ ர்ண மயமாப்க் கோபுரச் சிகரங்கையுடைய தம கோயில் வாயில் வந்துற்றா. ஆங்கு நிறைவேற வேண்டிய சடங்குகள் யாவமுடிந்த பின்பு, மாயூரநாதர் கீர்த்தியினால் மிககோங்கும் விருஷப தீர்த்தம் சேர்ந்து ஸ்நானஞ் செய்யப் பெற்று, தன் கலியாணத்தின் பொருட்டு வந்த ஸ்ரீமநாராயண மூர்த்தி, பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் ஹிருக்களும் உபகாரங்களும் செய்து அவரவர் யதாஸ்தானங் கள் போய்ச் சேருப்படி ஆளுநாபித்து இலிங்கத்தில் அந்தர்த் தானமாய் மறைவதானான், மயிலியலாகிய அபயப் பிரதாம்பிகை யும், அபயாஸ்தமான கையொன்றுடனும் இடுப்பிலொரு கையுட னும் உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் ஜீவன்களெல்லாவற்றிற்கும் இன்ப வாழ்வை யளித்து அமர்ந்திருந்தான். இததையை கலியா ணத்தை வருஷவாரியில் ஒழுங்கு பெறவும், விசேஷமான செலவு டனும் நடாத்தவோர் இலட்சுமி க்டாக்ஷம் நிறையப் பெற்றவராய் வெருகாலம் இவ்வுலகத்தில் ஜீவதகையோடிருந்துக் கடைசியில் சிவசாயுச்சியத்தை அடைவார் என்பதும் திண்ணம்.

(திருக்கலியாணச் சருக்கம் முற்றிற்ற)

15 கஜ ஸம்ஹாரச் சருக்கம்

சகல ஜீவப் பிராணிகளும் மற்றைய யாவும் விசேஷமான இன்பத்தை யதுபவிக்கும் மாகாத்மியம் உடையதாகிச் சிறப்புந் றோங்கும் மாயூரம், என்னும் கேஷத்திரத்தின் தென்மேற்றிசையில் தாருகாவனம் என்றோர் வனம் உள்ளது. இவ்வடனியில் வாழும் முனிவர்கள் பல்லோர்களும், கரும மார்க்கமே பிரதான மென்று அநுசரித்தவர்களாய், சத்தறிவிற்பருபத்தனிமுகல் வேறில்லை என்று கருத்துள்ளவராய், சசுவரணை மிகுதியும் அவமதித்தவராயிருந்தனர். இவர்களுடைய இல்லற வாழ்க்கையைக் குறைவற நடாத்துவதில் உதனியாயுள்ள இவரது மனைவியரும், தம்மைக் காட்டிலும் கற்பிற் சிறந்தவர் இப்பூமண்டலத்திலிலொன்றும் மிகச் செருக்குக் கொண்டவர். இப்பேர்ப்பட்டவர்களின் கர்வ பங்கத்தைக் கருதி ஸ்ரீநாரதமாமுனிவர் மாயூரநாதரின் திருமுன்தோன்றி, அன்னவர்களின் குணாதிசயத்தைப்பற்றி அவருக்கு அறிவித்தலும் உமேசன், முகுந்தனைநினைத்தலும், அவரும் திடீரெனத்தோன்றினார். அவரை கோக்கி, எம்பெருமானும் ஏ! நாராயண! மோகினிப் பெண் வடிவங்கொண்டு தாருகாவன இருஷிகளின் செருக்கினை யடக்குகி! என்னப் பணித்ததற்கு, ஒமென வணங்கினன் முகுந்தனும், முகுந்தன் மோகினிப் பெண்ணைத் தாருகர் வனத்து முனிவர்களெல்லாரும் கண்டு, மன்மதன் அம்பு பட்டுத் தம் தவத்தினின்றும் தவறினார்கர். சில இருஷிகள், அம்மோகினியின் முலை யொன்றையே கண்டு மயங்குவாராயினர். சிலர், அவளது புருவத்தை மட்டும், சிலர் சிற்றிடையிற் கட்டப்பட்டுள்ள கலைபொன்றை மட்டும் கண்டு தவங் குலைந்து மயங்கி நிலைகுலைந்து வீழ்வாராயினர். இப்படிச் கரும மார்க்கத்தை யே சிறந்ததெனக் கொண்ட முனிவர்கள் கோலமிவ்வாறாக, சடைப்பிராணியை மாயூரநாதர் சந்தியாச வேடங் கொண்டவராய், அம்முனிவரின் கற்புடைப் பத்தினிகளிருக்கும் தெருவிடை, காவி வஸ்திர தாரியாய், திருக்குறுக்கை என்னும் தலத்தில் அங்களை உருவமின்றி, நெற்றித் தீயால் எரித்த பின்னர் தானே அவனுடைய வேலைபைச் செய்தற்கு ஒப்புக்கொண்டவர் போல், வேட மெடுத்துக்கொண்டு கோடி சூரியர்கள் பிரகாசித்தாலொப்ப அழகு வாய்ந்தவராயும், களங்க மற்ற சந்திரன் போன்ற முகத்துடனும்,

பொன்னாற் கடையப்பட்டாற்போல தோளுடனும், அழகிய நறுமண மலர் மாலையை யணிந்த மார்புடனும், கருணா ரஸம் வழிந்தோடும் திருக்கண்களோடும், பரிசுத்தமான வெண் மூலைத் தோற்கச் செய்யும் திருவாயுடனும், ஆஜானு பாஹுவாயும், மலர்க்க முகத்துடனும், யாவர் மனதையும் உருக்கும்படியாய் மனதிற்குள்ளோயே இரம்மியமாய்ப் பாடும் கனிவான கீதத் தொனியுடனும், நெற்றியில் மகிமை பொருந்திய விபூதியுடனும், காதில் இலங்கும் குண்டலங்களுடனும், முனிவரை மயங்கச் செய்த மோகினியும் மபக்க மடையும் படியான திருக்கோலம் தாங்கி, வேதப்பாதுகையில் காவ வைத்தேறி, ஒரு கையில் தமருகத்தை ஒலி செய்துகொண்டும் மற்றொரு கையில் பிட்சை கொள்ளும் கபாலத்தைத் தாங்கியும், முனிவரின் இல்லறக்கீழகதிகள் வாழும் பெருஞ் சேரியிடம் பிட்சை பெடுப்பான போல் அணுகி, துடியென்னும் வாத்தியத்தை முழக்கலும், வீணா காணம் ரஸமாய்க் கேட்டு இன்புற்று அசை யாமலிருக்கும் அசுணப்பட்டிகள் போல, தம் கையிற் பிச்சையோடு ஸ்திரீகள் வெளிவந்துற்றார்கள். பிட்சையிட வந்த ஸ்திரீகள், பரா பரனின் முகத்தையும், கண்ணையும், புயத்தையும், மார்பையும், செங்கைபையும், காலையும் முதலாய எல்லா ஆவபவ இலக்கணங் களையுங்கண்டு காமம் கொள்ள, இது தான் சமய மென்றுணர்ந்த மகனன இந்நங்கைகளின்மீது தம் பாணப் பிரயோகம் செய்வானபி னான். தன்னுடைய வஸ்தியம் அவிழ்த்து வீழ்த்ததைக் கவனிக்காமல் பிச்சை யெடுக்க வந்தீரே! உம்முடைய ஆடையை எங்கே வைத்து வந்து விட்டீரென்னலும், பிட்சை போட வந்தனையே! நீ என்ன தினுசாய் வந்திருக்கிறாய் என்றார். இதைக் கேட்ட ஸ்திரீ நாணம் கொண்டாள். ஏ! அடியவரே! நான் தனப்பிச்சை யெடுக்காடுப்பேன்! கலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளும், என்றொருததி கூற வாரும், கருணை வள்ளல் கூறுவார். எ! அடிமே! நீ இரண்டு அர்த்தம் குண்டாகுமபடியாய்ப் பேசுகிறாயே! என்றார் கருணையாம் கபா டியின் உருவெளித் தோற்றத்தைக் கொண்ட மற்றொரு மங்கை, ஏ! கருணாகரனே!! பிட்சைகொள். என்று தன்கையிலுள்ள பிட்சை யைப் போடவும் அது மண்ணில் விழுந்ததைக் கண்டவள், என்ன பிட்சா பாத்திரம் ஓட்டையோ, என்றாள். ஆலகால விஷத்தை மறைத்துப் பிட்சை யாண்டி வேடம் புனைந்து வந்த எம்மாண

நோக்கி பக்தர்கள் கொடுக்கும் பஸியை ஏற்றுக்கொள்ள வந்தீரோ, அல்லது என்னுடையே அப்படியே பிட்சையாகக் கவர்ந்துபோக வந்தீரோ, சொல்லுமின்!” என்றான், காமமயக்கத்தால் உடம்புமுழுவதும் மெலிந்தாளோர் மாதா. பிட்சையிடப்போன வோர் மாதா தன் வளைகள் கணையாழிகள் முதலாயினவற்றை பிட்சா பாத்நிரத்தில் நழுவி விட்டாளாக் யான் மாலானேன்; தயவு செய்து அவ்வளைகளையும், மோதிரங்களையும் எனக்குக் கொடுத்தாயென்றால், எனக்கு வேறொரு மனக்குறை யென்னலும் ‘உன் இடைக் குறை குறைபாய்த் தானிருக்கும் அது மாறாததே’ என்றார் ஈசுவரனும் காமமிக்க வளொருத்தி “ஐயனே! என்னுடைய குறிப்பறிந்த, உடன்படமாட்டீரே! நீரிர்க்கமனமில்லாதவனே” யென்னலும், இரக்க மனங்கொண்டே வந்தேன் கங்காய்!” என்றனன் புனித மூர்த்தி. ஐயனே! நின்னையடையுமாறு உன்னருகே சேரவும் அறியக்கூடாதவரா கிருக்கிறீர்; ஏன்! மாலநியாயோ? என்றான் ஒரு மாதா. ‘மாலநியானே யான், அதற் கென்ன செய்வதென்றான் எம்பிரானும். இவ்வாறாக, முனிவரின் இல்லறக் கீழத்திகள் யாவரும் ஒருங்கே வந்து ஈசனாகிய பிச்சை யாண்டி முன் தோன்றி நிறையழியப்பெற்றார்கள். இப்படி முனிவரும் பத்தினிகளும் தம் நிலை கெட்டழிந்த பின்னர் கிழித்துக் கொண்டவர்களாய், ஒங்கு வான் மாயூர நரத்தனே! நம்மை இக்காலம் கண்டதென்றுன்னிச் சினமீக்கூர்ந்தவராய் ஓமகுண்டத்தில் ஒரு பெருந் தீவைய வளர்த்து மந்திரோச்சாரணங்களோடு ஆகுதிகள் முதலாயின செய்ய, அக்குண்டத்தினின்றும், ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், புஷ்ப தந்தம், சார்வ பௌபம் முதலிய அட்ட திக்கயங்களும் டயப்படவும், கடலும் பூமியில் பொங்கி வழிதரும்படியாயும், அந்தகனும் டயப்படும்படியாயும் மிக்க கோரஸுபத்தோடும், கோபத்தோடும், நீலப்பெருமலை போலவும், பிறைச் சந்திரன் போல வக்கிர தத்தங்களையும், நீண்ட துதிக்கையையுமுடைய ஓர் யானை உற்பலித்தது. இவ்வேழத்தை முடிவார் ஈசுவரன் மேலேவலும், அது வேகமாய்ப் போய் ஈசனை ஒரே வாயில் விழுங்கிவிட்டது. இது கண்ட மறைகள் தேவதைகள் யாவரும் கூக்குலிட்டன. எல்லாரும் வெருண்டனர். ‘இஃதென்ன விபரீத காலமென்னத்தயங்கினார்கள். சுப்பிரமணிய மூர்த்தியோடு அணைந்த பார்வத்தேவியே, இனியாம் என் செய்வது என்று

ஒருவாறு பப்பப்பட்டாளென்றால், மன்பதைகள் என்ன பாடி பட்டிருக்கும்? இக்கோலத்தைக் கண்டு என்பதையும் ஒருவர் எடுத்து மொழியவும் வேண்டுமோ? பக்கி வலைப்படுவோனாகிய எம்மானையாரே யுணர்ந்து சொல்லவல்லார்?

மதம் பொருத்திப் தந்தியின் வயிற்றிலுள்ளவன், அதனைக் கறித்து அக்கஜத்தின் கோலைத் தன்னுடம்பில் போர்த்துகொண்டு மழை மூடிய கதிர் போலவும், நீறு பூதத நெருப்புப் போலவும் வெளிப்பட்டு விருஷபாருடராய்க் காட்சி தர, எம்மைப்பனை ஸ்தோத்தரித்த வண்ணமாய், தேவர்கள் தங்கள் அருகிலுள்ள கற்பகத் தருமலர்களைப் பறித்துப் பறித்து ஏராளமாய்க் தூசினார்கள். பூவுலகினரும் ஈசனின் மீது புஷ்ப மாரி பொழியலானார்கள்.

கரும மார்க்கமே விசேஷமாகக் கொண்டவராகிய முனிவர இப்போது மிசவும் வெட்கினராய். விருஷபாருடனின் சந்திராணம் வந்து சேர்ந்து அவருடைய பாதார விந்தங்களில் விழ்ந்து நம்ஸ்கரித்து! ஈண்ணரும் புவணநாத! நாவகளறியாது தவறு தங்களுக்கிழைக்கப் படுமாம்' இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கத் தயை செய்யவேண்டும் எனலும், 'கிருபாகர மூர்த்தி நம்மைப் பரம்பொருளாகக்கொண்டு, நீவிர் கொளரி மாயூர கோஷத்திராதத்திற் சென்று, பிரபு தீர்த்தத்தில் விழிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து தவஞ் செய்யின்' என அப்படியே செய்த எல்லாமுனிவர்களும் கெடுதலிலலாப்பேரின்ப வீட்டை யடையலானார்கள். முழுமறைவராம் முனிவரும், அவர் பத்தினிகளும் கொண்ட எண்ணம் மாறுபட்டு விட்டமையிலே, இப்போதும் அப்படி இவர்கள் கொண்ட காரியத்தினின்றும் முனிய விடம் வழுவூர் என்றும், கஜ ஸம்ஹாரம் நடந்த விடமா பற்றி வீரட்டகாசத்தலமென்றும் பெபர் கொடுத்தழைப்பர். தபசிகளால் புகழ்ந்தோதபப்பட்ட பறியல் வீரட்டானம்போற் றது விளங்கும் வழுவூரில் திருக்கோயில்கெண்டிரா நிற்கும் பாங்குராம்பா ஸமேத ஸ்ரீகிருத்திவாஸேச்வர சுவாமியைத் தரிசும் செய்வார், இம்மையிலும் மறுமையிலும் பெரும பாக்கியம் அடைந்து சிவ சம்பிராப்சிபத்தை யடைவார். இப்போபட்ட தல தரிசன மடைந்தோர் அடையும் பேற்றினை, எவாறிந்து கூற வல்லார்? முனிவர் வாசஸ்தானம், ஓமகுண்டம் ஸ்தாபித்த இடம்,

விசேஷமான கர்மாக்களுடன் அவர்கள் பயின்ற விடம் இப்பேர்ப்பட்ட இடங்கள் பலவும் ஆங்காங்கு இன்னமும் பார்க்கக் கிடைப்பதாகும். இம்மாயூரத் தெல்லையைச் சூழ்ந்து ஏழு யோசனை எல்லைக்குள் சேம்பொன்பள்ளி, நனிபள்ளி, பறியல் முதலிய லூர்களோடு முனிவர் பயமாயிருக்கப்பட்ட வழுவூரின் பெருமையும் இவ்வளவு மிகுதியாகுமானால், மாயூரத்தின் புகழைப் பற்றிப் பின்னும் பின்னும் விரித்துக் கூறலும் வேண்டுமோ?

(கஜ ஸம்ஹாரச் சருக்கம் முற்றிற்று)

16 கவுண்டின்னியன் பிதிரர் முத்தியடைச் சருக்கம்

கீர்த்திகளாற் சிறப்புற்றோங்கும் கங்கைக் கரையில் வேத வித்காகிய கவுண்டியனென்னுமோர் இருஷி தன பர்ணசாலையில் வசித்து வருவாராயினார். அவர், அக்னிஹோத்திரம் முதலாயவை செய்தற்குத் தேவையான ஹோமச் சமித்துக்களும், புச இலைகள் முதலிய கொண்டுவருதற்கும், மரங்கள், செடிகொடிகள், மனிந்துள்ள அடர்ந்ததோர் காட்டினிடத்தில் புக்கு, பல்விதச் சமித்துக்களை ஒடித்துக் கொண்டிருக்கையில் கூ கூ வென்ற கூக்குரல் திடீரென அருகில் கிளம்புவதை இருஷி கேட்டார். இச்சபதம் ஆங்குள்ள ஒரு பாழங்கிணற்றிலிருந்து எழுந்தது போலும் என்று உணர்ந்தார். பின்னர் முனிவரும் ஆங்கு அணுகிய அவரும் கிணற்றினைக் குனிந்து பார்த்தலும், ஆங்குள்ள பிதர்ஸ்வரூபமாயுள்ள தொமை முனிவரை நோக்கி! ஐய! உம்முடைய பிதர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்! எம் வாழ்நாள் ஒருவருக்கு ஒரு தானமும் கொடுத்ததில்லை! அநேகரிடமிருள் எண்ணிறந்த தானங்கள் பலவாங்கி மஹா பாபியாய்ப் போய் நான், சிவ நாம சங்கீர்த்தனத்தை மறந்தாவது, எம்மிப்பதிலே யாதலின் நான் கொடு நரகுக்காளாகி யலமந்து தவிக்கின்றேன்! என்கள் சூலதனில் ஜனித்தவன் நீ யோருவனே, அருமருந்தே போலிருக்கின்றாய்! நீ எம்மான் முக்கணப்பன் இனிதமரும்

தலமொன்றிற் சென்று எங்களுடைய நாக விமோசனார்த்தம் செய்ய வேண்டிய பிரதீர்க்கடன்களைச் செய்து கடைத்தேற்றுவாய்! என்று அப்பிரதீர் பூதஞ் சொல்லக் கேட்ட துண்டின கோத்தரத்தான், தன் ஆச்சிரயம் புக்கு, தன் பிரதீரைக் கரையேற்றுவான் கருதி, எத்தலத்தில் சென்று, தான் தருமங்கள் செய்யலாமென யோசியாநிற்கு மளவினில், மகதியாழ் முனிவன் ஆண்டுத் திடீரெனத் தோன்றினான். இம்மாதிரி பிரசன்னமாய் முனிவனைக் கண்டு அடிபணிந்தெழுந்த கௌண்டினிய மகருஷி ஏ! நாரதபகவானே! எம் பிரதீர் கொடிய நாகில் அகப்பட்டு வருந்தா நிற்கின்றனர். அன்னவர்களை கரையேற்றுவதற்கு எத்தலத்தில் போய் எவ்விதம் செய்தால் தகுதியாயிருக்கும் என்று கருதிய எமக்கு, புண்ணிய ஸ்தலம், அப்பேர்ப்பட்ட கார்யத்திற்குத் தகுந்ததேதென்று தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளல்வேண்டும், என்னலும் நாரதர், ஏ! கௌண்டினிய! நீ விரைவின் கௌரி மாயூரக்ஷேத்திரம் சேர்ந்து வள்ளலார் சந்நிதியின் எதிரிலிருக்கிற சிவ கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து, அங்குள்ள ஈசுவரனை வழிபடு, நின் இஷ்ட சித்திகளெல்லாம் தானே நிறைவேறும் என்றார். கௌண்டினியன் மாயூரக்ஷேத்திரத்திற்குக் கடுகிச் சென்று பிரமதீர்த்தத்தில் இனிதாடி ஸ்தலோபவாசம் ஓர் நாளிருந்து அபயப் பிரதாம்பிகா ஸமேத மாயூரனாதேசுவரரை மனமொழி மெய்களால் தொழலும், இவ்விருஷியின் பிரதீர்கள் யாவரும் தாங்கள் பாபம் நொடியில் தொலையப் பெற்றவராய் சிவ சாயுச்சிய மடைந்தனர். இப் பிரதீர் தங்கள் சிவலோக சாதனமாய் மாயூரக்ஷேத்திரத்தில் போந்து சத்தகாரியங்கள் செய்த மகளை நோக்கி! ஓ! 'கௌண்டினிய! பிள்ளை என்றாலும் இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப் பெறவேண்டுமப்பா! இத்தலத்தில் உன் சிறந்த தவத்தால் நாங்கள் உள்ளங்கை நெல்லிக் கிபோல மேம்பதவி யடைந்தவரானோம்! இத்திருத்தலத்தைப் பால புண்ணியத்தை எளிகில் ஈவது இவ்வகன்ற பூரண்டலத்தில் வருகு தலமில்லையே யென்னலாம்; இனி நீ தலைமுறை தலைமுறையாக நல்ல சந்ததியோடு சுக ஜீவியாக வாழ்ந்து கடைசியில் 'நீவன் முத்தலவாய்' என்று அப்பிரதீர் கவுண்டினியனுக்கு அருள் செய்தார்கள், இப்படி சொல்லிய பிரதீர், கௌண்டினியன் பார்த்திருக்க சிவலோக பதவி யடைந்தார்கள். பூமியிலுள்ளோர் காணுமாறு தம் பிரதீர்க்கடன்களை நாரதமுனிவருளால் முடித்த கவுண்டினியன்

ஐனிய மஹருஷி ஸந்தோஷ சித்தஞய மாயூரக்ஷேத்திர வாஸத் தையே பெரிதும் அவலம்டுத்து நெடுநாளங்கிருந்தான்.

நீம் பிதிரர் தனக்குரைத்தபடி அநேக தானதருமங்களை அத்தலத்திலேயே வேதநெறி முறை வழுவாது செய்தான். விசேஷ மாய்ப் புராணங்கள் சிறப்பித்துக் கூறும் சிவராத்ரி வருதத்தையும் பெரிதும் அனுஷ்டித்து பூர்த்தி செய்தான். தன் பேர் சொன்ன மாத்ரித்திலேயே பாபங்களெல்லாம் நீங்கும் மஹா தபஸ்வியான கௌண்டினிய மஹருஷி பல விரதாநுஷ்டானங்களுடன் அந்தக்ஷேத்திரத்திலேயே நெடுநாள் தாமஸிக்கலானார்.

ஒரு தினம் செய்கின்ற தபஸினுலேயே தம் பிதிரர் பலர் தாம் கருகிய நல்லுலகம் சேர்ந்தின்பமடைவதற்குக் காரணமாய இம்மாயூரக்ஷேத்திரம் விளங்கிற்றேல், இந்த ஸ்தலத்திற்கு ஒப்பாக எந்தக்ஷேத்திரத்தை ஒப்புக் கூறலாம். இதற்கு வேறோர்க்ஷேத்திரம் நிகரில்லை என்றே கூறவேண்டும். இப்படிப்பட்ட புனித ஊனக்ஷேத்திரத்தில் நெடுநாள் வாஸமாயிருந்து பின் கௌண்டினியமஹருஷி யதாஸ்தானம் சேர்ந்தார்.

(கௌண்டினியன் பிதிரர் முத்தியடைச் சருக்கம் முற்றிற்று)

17 சுசன்மன் முத்தி பெற்ற சருக்கம்.

நால் வேதங்களையும் அறுபத்து நான்கு கலைஞ்ஞானங்களையும் ஐபந்திரிபற உணர்ந்து அநேக விதமான யாகங்களை செய்த சுசன்மன் என்னும் பெயரிய அந்தணனொருவன் சூரத்தி யில்லாதவனாயிருந்தான். சகல கலை ஞானங்களையும் மறிகள் பலவற்றினையும் ஆற்றியும் தான் மனத்தாய்மை பெற்றிராவிடப் பற்றி மிகுதியும் வருந்தியவனாய், இந்திரனைக் குறித்துத் தலையிப்பற்றினான். இவனுடைய தவத்தினைப் போற்றிய இந்திரன் பிரசன்னமாய், அந்தணனை நோக்கி “நினக்கு வேண்டியது யாது?” எனனும் சுசன்மன், ஐய ! தேவலோகாதிபதியே ! இம்மைக்கும்

மறுமைக்குமுரிய எல்லாக் கர்ம காரியங்களை விதிப்படி யான் ஆற்றியும் மனத் தூய்மை யில்லாது தடுமாறுவதினின்றும் நீக்கி, நல்வழியிலுய்க்கும் நல்லுபாய மொன்று தயவு செய்து திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்க, ஏ! சசன்ம! நல்ல கேள்வி கேட்டனை! இதோ சித்த சுத்தி யடைவதற்குத் தக்கதோர் உபாயங் கூறுகிறேன் கவனமாய்க் கேள். பூவுலகத்திலுள்ளோர் பலரும் ஏத்திப் போற்றிக் கொண்டாடும்படியான கௌரி மாயூரக்ஷேத்திர மொன்றுளது! அஃது யாவர் எது நினைத்தாலும் எளிதில் கொடுக்க வல்லதாயுள்ளது. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் தேவாகிய பிரமதேவனுக்குச் சிருஷ்டித் தொழிலை முன்னம் கொடுத்தது, தக்ஷப்பிரஜாபதி தனது யாகத்தில் செய்த அபராதத்தினைப் பறியலுரிடை அவன் செய்த தவத்தினால் பறித்துப் பின்னர் மாயூரஞ் சேர்வித்து அவனை நல்வழியிலுய்த்தது; மகா விஷ்ணு முதலாய தேவர்கள் பல்லோரும் இத்தலத்தில் எம் பெருமானை உள்ளங் கணிந்துப் பூசனைகள் பல புரிய அவர்கள் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்தது; அம்பிகையே மயிலுருவம் பெற்று ஈசனைப் பூசனை புரிந்து, சுய உருவம் பெற்றது. தாருகா வரத்து இருஷிகளும் அவரது பத்தினிகளும் செருக் கொழிந்து முத்தி பெற்றதும் இத்தலத்திலேயே! தக்ஷப் பிரஜாபதியின் புத்திரர்கள் பலரும் நாரத மாமுனிவர் அதுக்கிரகத்தால் பிரமஸிங்கா துக்கிரகம் பெற்று முத்தியடைந்த தலமுமிதுவே! யோகவித்தமன் என்னுமந்தணன் சிற்றின்பங்களை நீக்கிப் பேரின்ப மடைந்ததும் இத்தலத்திலேயே, கவுண்டினியன் என்னும் இருஷிச் சிரேஷ்டனும் தன் பித்திரர்களைக் கடைத்தேற்றிய விடமும் இதுவே! சாந்திராயணம் முதலிய பல விரதாநுஷ்டானங்களினால் பல தலங்களில் வசித்திருந்து பெறும் பாக்கியத்தினை மாயூரத்தெல்லையை மிதித்த மாத்திரத்தினால் அடையலாகும். இத்தலத்தினைக் கீட்டிலும் சிறந்ததோர் தலம், சொர்க்க மத்திய பாதாள மென்னுமிடங்களில் எவ்விதம் தேடினும் கிடைப்பது அபூர்வமேயாகும். அபயம் பிரதாம்பிகையோடு கூட வள்ளலார் என்னும் சீரிய பெயர் வாய்ந்த சிவபெருமான் பக்த பரிபாலகராய் வீற்றிருக்கும் நகரும் மாயூர ஸ்தலமே யாகும்.

ஸ்ரீவள்ளலார் எதிரில் அமுதம் போல் விளங்கா நிற்கும் பிரம தீர்த்தத்தைத் தியானியாத எவனாயும் உலகத்தவரும் மனிதனாக மதிக்கமாட்டார்கள்; அங்ஙனம் தியானியாதவர் பேரின்ப சாகரத்தில் முழுநாதவரே யாவார்; பாபகிளசம் செய்யும் அத்தகைய பிரம தீர்த்தத்தில் முறைப்படி படிந்தாடி பேராந்தம் அதுபவிப்பவராய் முத்தியடைந்தவரேகெடுவனின், அப்பிரமதீர்த்தத்தின் மகிமையினை ஒரு நாவினால் சொல்லலாம் தகைமைத்தோ? காவிரி நதியின் மத்தியில் கிறப்புற்றோங்கி விளங்காநிற்கும் விருஷப் தீர்த்தத்தின் மகிமையைத் தான் சாதாரணமாய்ச் சொல்லி விடலாமோ? வல்வினைகள் பலவும் சிதைக்கவல்லதாயிருக்கும்படியான அவ்விருஷப் தீர்த்தத்தின் மகிமையைப் பகுத்துப் பகுத்துக் கூறுவதென்றால் ஆயிரம் நாவு படைத்த ஆதிசேஷனாலும் முடியாது என்பது நிச்சயம். இத்தகைய மகிமை மிக்க கௌரி மாயூரக்ஷேத்திரத்தினை நீ விரைவின் அடைந்து அத்தீர்த்தங்களில் படிந்தாடி ஈசுவரனை உள்ளன்பு கூப்போற்றுவாயானால், நீ கருகிய மனத் தூய்மையை யடைந்து பேரின்பத்தை யடைவதில் கிறித்தேனும் ஆட்சேபனையில்லை என்று கூறி லீராவதத்தன் தன்னுலகம் புக்கணன்.

தேவேந்திரன் தன்னுலகு போய பின்னர் சுசன்மப் பெயரினோன் மாயூர மாத்தலம் சென்று நீறு பூசி, மாமறைகளினால் கிறப்பித்தோதப்பட்ட கண்மணி போலும் அக்கமணிகள் பல பூண்டுப் பிரம தீர்த்தம் முதலியன படிந்து கபர்த்தம் என்னும் சடையையுடைய எம்பெருமான் ஸ்ரீமாயூராதர் சந்திதானம் சேர்ந்து உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, கண்களில் ஆரந்தக் கண்ணீர் ததும்ப வாயாற மனதாற ஸ்தோத்திரஞ் செய்து சித்த சுத்தியை யடைந்து ஈசுவர சாந்தித்திய மடைந்தனன். இம்மாதிரி அடைந்த மாத்திரத்தில் சித்த சுத்தியை சுசன்மன் பெற்றான். சம்சார பந்தங்களை நீக்கிச் சித்த சுத்தி தர வல்லதாயிருக்கப்பட்ட இம்மாயூரக்ஷேத்திர்து நிகரான ஸ்தலமொன்று இப்பூமண்டலத்தில் எங்கேனும் உள்ளதோ?

(சுசன்மன் முத்தி பெறு சருக்கம் முற்றிற்று)

18 வாயசம் பூசை புரி சருக்கம்.

பொன் மயமாய் விளங்கா நிற்கும் மகாமேரு பர்வதத்தின் ஓர் ஆலமரப் பொந்தில் புசுண்டன் என்னும் பெயரிய காகமொன்று அநேக யுக காலமாக வசித்திருந்தது. மனத் துய்மையுடனும் அநேக கற்பகாலமளவு வசித்திருந்ததைப் பார்த்தார் வசிஷ்டர் முதலாய பல்லாயிர இருவிச் சிரேஷ்டர்களும், இப்படிச் சிரஞ்சீவியாக வசித்திருந்த காகத்தைத் தரிசனம் செய்யவேண்டி வசிஷ்டர் முதலான பெருநல்லோர்களும் ஆங்குப் போயுற்று வாயசத்தைக் கண்ணுற்றார்கள். காகமும்! இப்படித் தம்மைப் பார்க்கவந்தவர் களை நோக்கி ஸ்வாகதமா? வாருங்கள்? பாகவதோத்தமர்களே! ஸத்தியம்வத! தர்மஞ்சர! என்றித்தியாகி விதமான இனியநல் ஷசனங்கள் பல கூறிற்று. வாயஸத்தை நோக்கிய முனிச் சிரேஷ்டர் கள், ஏ! வாயசமே! நீ நெடுங்காலமாக நல்லறிவினோடும் இங்கு ஜீவித் திருக்கின்றனையே! அதற்குக் காரணமறிவதற்காகவே, உன்னிடம் யாங்கள் பொந்தோம்! அப்பேர்ப்பட்ட தன்மையை எவ்வாறு பெற்றனை என்பதை எங்களுக்கு விளங்க உரைக்க வேண்டும், என்று கேட்க! வாயசம் பின் வருமாறு கூறலுற்றது.

“முனிச் சிரேஷ்டர்களே! தேவர்களே! பகிணன்கு உலகங் களும் நன்கு போற்றி ஏத்தும்படியான சீரும் பேரும் பெற்ற கௌரி மாயூர கேஷத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தங்களில் நன்றாயுமந்தாடி அவ்வீசனுக்குரிய வந்தனை வழிபாடுகளுடனே ஆங்கேயே பன் னாட்காறும் யான் வசித்து வராரின்றேன். இங்ஙனமமர்ந்த என க்கு ஈசுவரன் விசேஷமான அருள் கூர்ந்து என் முன்பு பிரசன்ன மாகி, எனக்கு அளவில் கற்பங்கள் பூவுலகத்தில் சித்த சுத்தியோ டும், மெய்ஞ்ஞானத்துடன் பிரமாதி தேவர்களும் பார்த்துப் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படியாய் வசித்து வருமாறு பெறுத்த வர் தந்தருளினார். இப்படியான மாக்ஷி தந்ததன்றோ அம்மாயூரமென்ற ஆப்பற்ற தலம் என்று பின்னும் அப் பட்சி உரைப்பதாகும்! மன திற் கியைந்த மயூர வடிவு தாங்கிய அம்மை இரண்டு தரம் இம்மாயூர கேஷத்திரத்தில் வந்து பூசை பெற்றுப் பேறுகள் பலவடைந்திருப் பதை நான் கண்ணூரக் கண்டிருக்கிறேன்; மலர்மிசை யேகிண னாகிய வேதன் இம்மாயூர கேஷத்திரத்தில் பஞ்ச முகங்களுடன்

வந்து ஒன்பது தாம் பூசித்தது கண்டிருக்கிறேன். அன்னவனே நாகுன் முகங்களுடன் இங்கு வந்து பத்துத் தடவைகள் போற்றிப் பழிச்சிப் பேறுகள் பெற்றதையும் யான் நன்கு அறிந்துள்ளேன். மாயோனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி தவள ஸ்வரூபத்தோடும் பரிசுத்த மூர்த்தியாம் பரமபதியின் பாதங்களைப் பத்துத்தாம் பணி யக்கண்டுள்ளேன். அத்தகையவனே மீண்டும் நரிய திருமேனியை யடைந்து பன்னிரு தடவை மாயூரேசனைப் பணிந்து போற்றிப் பெறலரும்பேறுகளைப் பெற்ற விதத்தினை என் கண்ணினைகளாலும் தரிசித்தவன் யானேயாவேன்.”

“நாரணன் நான்முகர்களை இப்படிப்பட்ட விதமாய் அநேக விசை மாயூரேசனை விரும்பிப் பூசனைகள் பல புரிந்து நற்பேறு பெற்றுப் போயினார்கள் எனின், தேவேந்திரனை யுள்ளிட்ட தேவர் கள் அவாவர்களின் க்ஷேமார்த்தத்தைக் கருதிப் பண்ணிய பூசைக ளைக் கணக்கிட்டுரைப்பதென்றால் என்னால் முடியாததாகும்; காலையபதியாம் பரசிவ சொரூபனே இத்தலத்தில் இனிது விற்ற ருள்புரிகிறான் என்னில், இந்த க்ஷேத்திர மகிமையை யாரே உரைப் பதில் வல்லவராவார்! அப்பேர்ப்பட்ட ஈசுவரானுக்கிரகம் எனக்கு மிக்கிருந்ததாலே நார்கள் வதியு மிப்பூமி பல்காற் சாம்பராயினமை யும் என்னிரு கண்களால் அநேக தடவை தரிசித்துள்ளேன்; இன் னுங் கேளுங்கள்! இப்பூமி மீட்டும் வேறுருவமைந்ததும் அநேக தடவைகள் பார்த்துள்ளேன். கொடியனாகிய அசுரன் பூமியைக் கவர்ந்ததும் பல தடவைகளில் பார்த்திருக்கிறேன், பூமியை மீட் டும் சரிப்படுத்துவதற்காக அநேக தடவைகள் வராக அவதாரங் களை எடுத்ததையும் நான் பலகாலும் பார்த்துள்ளேன்! ஓ! நீதி தவறாச் சன் மார்க்கத்திலேயும் ஞான மார்க்கத்திலு மன்றி வேறொ ண்றிலும் புத்தியை வீணே செலுத்தாத தவச்சிரோஷ்டராகிய வசிஷ் டரே! உம்மைப் போன்ற வசிஷ்டர்கள் ஏழு பேரை இதற்குமுன் கற்பங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்; காரியாகாரியங்களைச் சீர்தூக் கிச் செய்யவல்ல வேத வியாசர்கள் பல்லோர்கள் அப்போதப்போது ஜுனித்து வேதங்களை விளக்கி உரைத்தவற்றையும் பல விசைகளில் பார்த்துள்ளேன்.”

ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி அமிருத மெடுப்பதற்காகத் திருப்
பாற்கடலைப் பன்னிரு தடவைகள் கடைய யான் பார்த்திருக்கி
றேன். இரேணுகை வயிற்றில் ஸ்ரீமகா விஷ்ணு ஆறு தடவை
ஜனனமாயதை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். ஸ்ரீமகா விஷ்ணு புத்
தாவதாரமெடுத்ததை மூப்பது தடவைகளில் கண்டிருக்கிறேன். எம்
பெருமான் உருத்திர மூர்த்தி அநேக தடவைகளில் திரிபுராசுர
சங்கராங்கள் செய்ததையும் யான் கண்டுளேன். மாயவன் பாண
மாகி எட்டுத் தடவை வந்துளதைப் பார்த்துளேன். பரிசுத்த மூர்த்
தியாம் திருமால் பதினேரு தடவை இராமாவதாரம் எடுக்கக் கண்
டேன். அன்னவனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி யம்சமாக பதினாறு
தடவை அவதரிக்கக் கண்டிருக்கிறேன். அன்னவனே பார்த்தசாரதி
யாக விருந்து எட்டுத் தடவை பாரதப்போர் நடத்தக் கண்ணுற்று
ளேன். சோம சுந்தர மூர்த்தி மூன்றுதடவை மன்மத தகனமும்,
இரண்டு விசை அந்தகாசுர வதமும், எட்டுத் தடவைகளில் வேதக்
கிழவரின் சிர்க்கண்டனமும் செய்துள்ளதை யான் சாட்சியுதமாய்
கின்று பார்த்துளேன்.

இத்தியாதி விஷய தரிசனங்களாலே நான் அடைந்த பிர
யோசனம் என்னவோ சிறிதேனுமில்லை; ஆனால் இவ்வுடற் பாரத்
தைத் தாங்கி இன்னும் இப்பூமியில் நிலவ வேண்டுமென்னும்
விருப்பம் சிறிதேனும் எனக்கில்லை. இனி ஞான மார்க்கத்திலேயே
என் புத்தியை ஒருங்கு செலுத்திப் பரம்பரன் அடியையே சாரும்
அவா பெரிதுமுடையேன். சூதவுடம்பு பெற்றிருக்குமளவும் உறக்
கத்தை நீத்திருத்தலவசியமானது. மடமைத் தன்மை மிக்க இவ்
வுறக்கமுற்றால் அநேக பிறவிகளை யெடுத்து மன்னுலகத்தில்
மண்ணி அவஸ்தைப்பட வேண்டி வருமாதலின் நீவிரெல்லாரும்
கௌரி மாயூர ஷேஷத்திரம் சென்று, எல்லா மாயல்லுமாயிருக்கப்
பட்ட ஸ்ரீமாயூர நாந் தரிசனம் பெற்று கிருதார்த்தராகக் கடவீர்
என்று முனிவார் முதலாயினோர்களுக்கு வாயசம் விரிவாய்க்
கூறிற்று.

வாயசம் உரைத்த வார்த்தையைக் கேட்டபோதே எல்லோ
ரும் சந்தோஷ சித்தர்களாகி, சிறப்புற்றோங்கிய கௌரி மாயூர
ஷேஷத்திரத்தைச் சேர்ந்து பிரம தீர்த்தம் விருஷப தீர்த்தம் முதல்

லாய தீர்த்தங்களிற் படிந்தாடி மகமேரு கிரியை வில்லாகக்கொண்ட
சசுவரரின் பாதத்தை மெய்யன்புற ஸ்தோத்தரித்து பேராணந்த
சாகரத்திலாழ்ந்தவராயினார்கள். இத்தகைய கீர்த்தி மிக்க மாயூர
ஸ்தலத்தின் புகழைப் பற்றி ஆதிசேஷனையாகிலும் எவருக்காவது
நன்கு கெடுத்துரைத்தலும் முடியுமான காரியமோ? தவத்தினால்
சிறந்த இருஷிச் சிரோஷ்டர்களே ! இத்தலத்தினைத் தியானியாத
வர் யாவரேயாயினும் அவர் புகையரென்று வேதங்கள் கூறு
மென்னில், மாயூர ஷேத்திரத்தைத் தியானியாதவர் பாபம் அந்ந்
மல் துயர்க்காளாவார் என்பதும் சொல்லவேண்டுமோ?

(வாயசம் பூசை புரி சருக்கம் சூற்றிற்று)

19 வையிரவர் பூசை புரி சருக்கம்.

நினைத்தவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கே தரவல்லதாயுள்ள மாயூர
ஷேத்திரத்திலுள்ள மாயூரேனின்னருளால் சிருஷ்டித் தொழிக்
கையடைந்த பிரமன் தனக்கு மேலானவரொருவருமில்லர், என்னு
மசருக்கினை ஓர்சாலத்தில் அடைவானாயினான். சசுவரரின் வரப்
பிரசாதத்தினால் எல்லாச் சிருஷ்டிகளையும் யாமே செய்து நம
தாணைப்படியே பூமியை அரசு புரிவோமென்னும் கருத்துக்கொ
ண்டவனான பிரமனது தந்தையாம் திருமாலும் அவனிலும் மிக்க
கர்வம் கொண்டவனாயினான்.

வீஷ்ணுவைப் பிரமர்களின் மனக்கோளகள் இவ்வாறிருக்
கையிலோர் நாள் திருமால், பிரமனதிருப்பிடம் சென்றான். இவர்
வருகையைக் கண்ட நான்முகனும் எழுந்திராமலும் வந்தவனை
விசாரித்துபசார மொழிகளும் கூறாமலும் மௌனியாயிருந்தான்.
இஃதறிந்த நெடியவனும் பிரமனை நோக்கி என்னே ! நான்முக !
ஏன் இன்னமை இருக்கின்றனை ! வந்தால் மரியாதைக் குறிப்புடன்
எழுந்து நீ போற்றுவதுமில்லை; நல்வழவேற்றாயுமில்லை; பேசினாயு
மில்லை. இன்று என்ன உனக்கு நேரிட்டதெனப் பிரமன் ஏ
ழிஷ்ணுவே ! நான் தான் பெரியவன் என்பதை ஏன் நீ நன்குணை

ஈந்திலை! என்னைத் தேடி வந்த நீ என்னகம் புக்கதும் என்னை வந்திப்பதை விடுத்து, என்மேல் குற்றமும் சுமத்தி நிற்கின்ற னையே! தும்பாற்றம் நன்று! நன்று!! என்று கர்வமேலிட்ட பறையவன் கூறினான். இது கேட்டலும் புருஷோத்தமன், இப்படித் தான் இதுவரையில் நடந்து வந்ததோ? உனக்கு எததுணைத் தாம் வந்தனை யான் செய்துனேன்? மொழிதி எனலும் பிரமன், ஏ! விஷ்ணுவே! சகல உலகங்களையும் உன்னையும் கற்பங்கள் தோறும் நவநவமாகப் படைக்குமாற்றல் மிக்குடைய என்னை நீ வந்திப்பதற்கென்னை? உனக்கு முறைமை தெரிந்ததில்லை என்றான் சதுர்முகன். இவ்வாறு கூறிய பிரமனை நோக்கி முராரி, ஏ! பிரம! முந்தி உன்னை என் நாடி கமலதத்தில் முனைத்தெழும் தாமரையில் உற்பவிக்கச் செய்ததை நினைக்காமல் வாயில் வந்தவாறெல்லாம் பிதற்றுகின்றனையே யெனலும், கோபம் மூண்ட தாமரைக்கிழவன், நீயேயோ என்னைப் படைத்தாய்! உன்னுரை நன்றாயிருந்ததென்று சொல்லிக் கொண்டே நாரணனின் கதுப்பிற் டொட்டெனப் புடைத்தனன்.

அறை பட்ட நாரணனும் பிரமனிடம் தேவ்லவியுறைய அவனுடைய கதுப்பில் இவனும் பல அடிகள் கொடுப்பானாகி, வாய்ச் சண்டையிலிருந்து கைச்சண்டைக்கு வந்துவிட்டது. கைச்சண்டையினால் இவ்விரூ திறத்தாரும் அலுத்துப்போய் தண்டமெடுத்தடித்துக் கொள்ளவும் புக்கனர்; இந்த கோர யுத்தத்தைத் தாங்காத தேவேந்திரனை யுள்ளிட்ட தேவர் யாவரும் இச்செய்தியைப் பற்றி கைலாச கிரீசனிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளத் தனது குறு நகையினால் வயிரவக் கடவுளைச் சிருஷ்டித்து, பிரம விஷ்ணுக்களினிடையில் விளைந்திருக்கும் கலகத்தை யடக்கவாவன்று பரமேசன் அனுப்பினார், வயிரவக் கடவுளும் அன்னவர்களிடம் சென்றான். இப்படி வயிரவக் கடவுள் இவ்விருவரிடம் செல்வதை யுளவினாலறிந்த மயோன் அவ்வடுக நாதர்க்கு அஞ்சி ஒரு வருடனும் எதுவும் சொல்லாமல் தன் லைகுந்த நகரமேயடி ஒளித்துக் கொண்டான்.

வடுக ப்புத்தேள் வருவதைப் பார்த்தும், சிறிதேனும் இலகூதியம் செய்யாத பிரமன், ஏ வடுக! என் மகளை! வருதி! வருதி!

இவ்விடம் வருகி!! சுண்டை இருக்கி! எனலும் கோபம் மிக்க வடுக நாதன் ஞெரோலெனப் பிரமன் மேற் பாய்ந்து, அவர் அழகிய தலைகளிலொன்றனைத் தன் கையிலுள்ள உகிரினால் பறித்த விடலும், நான்முகன் பதறிக்கதறி வீழ்ந்தழுதனன்.

வீழ்ந்த பிரமன் கடைத்தேறுமாறு அருள் செய்து கொப்த தலையினையும் கையகத் தேர்தி விரைந்து வைகுந்த நகரம் புருந்து ஆசார வாசலிற் காப்போனான விஷ்வக்ஸேன மூர்த்தியைத் தனது முத்தலைச் சூலத்தினால் ஒருவாறு தேய்த்துக் கொண்டே உள்ளே சென்று திருமலைக் கண்டித்து அவனது உதிரத்தைக் கபாலத் தேற்றான்.

திண்டிஞ் செய்யப் பெற்ற மகாவிஷ்ணு மூர்ச்சித்து வீழலும் மாங்கல்ய பிட்சைக்காக வடுக நாதரிடம் முறையிட்ட இலட்சுமீ தேவியின் பொருட்டுத் திருமலையும் விஷ்வக்ஸேனனையும் மீட்டும் ஜீவ பிட்சை கொடுத்தெழுப்பி, அவருக்கு முன் போல இறைமாகி நல்கிக் கங்கா நதியாற் சூழப்பட்டுள்ள காசி மாநகரம் விரைந்து புக்கனன்.

காசி சென்றுற்ற வடுகப்புத்தேளும் கங்கை மாநதியில் விதிப் படி படிந்து ஆங்குள்ள அன்ன பூர்ணி விசாலாக்ஷி ஸமேத விசுவேசரை மனமொழி மெய்களால் உள்ளன்புடன் போற்றி செய்ய, விசுவேசரும் பிரசன்னமாகி, இத்தலத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த தலம் ஸ்ரீ கௌரி மாயூர மென்பர்; அத்தலத்திலேயே அம்மை விசாலாட்சியோடு நாம் இனிது வீற்றிருந்து பக்தர்களுக்கு வேண்டிய அருள் பாலிப்போம்; ஆதலின் அந்தக்ஷேத்திரத்தினை விரைவின் அணுகிப் பிரம தீர்த்தத்திலும் மற்றுமுள்ள தீர்த்தங்களிலும் விதிப்படி படிந்தாடி எம்மை அர்ச்சித்தேத்துகி! அப் பொன்னி சூழ் மாயூரத்தில் உனக்குவேண்டிய வரங்களை வேண்டி யாங்கே சேவாம்' எனலும், வடுகப்புத்தேள், மாயூரக்ஷேத்திரப் புடைந்து வள்ளலார் என்னும் புனைவு பெயருடைய அபயப்பிர தாம்பிகா ஸமேத மாயூரேசரைத் தரிசித்து அவரது கிருபாநுகங்கி கத்தாலும், அவர் சந்நிதானத்துள்ள தீர்த்த மகிமையாலும், தன் பூர்வ சன்மார்திர வினைப்பயத்தாலும், நற்பேறு பெற்றதோடு, சசுவான் வடுக நாதன் முற்றேன்றி, ஏ! வடுக! நீ இன்று முதல்

இந்நகர்க் காவலனாக விருந்து நின்னைப் போற்று வர்களுக்குத் தேவையான வரங்களைக் கொடுத்து வாழ்வாயாக' என்று அருளிச் செய்யலும் வடுகனும் ஒமென வணங்கி ஆங்கே வதிவானபிஷன்.

(வயிரவன் பூசை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

20 திருமாலவதார மூர்த்திகள் பூசை புரி சருக்கம்.

சோமகாசுரன் வேதங்களனைத்தையும் கவாந்து சமுத்திரஞ் சென்றொளிக்கையில், பாமேசுவரானுக்கிரகம் பெற்ற திருமால் மச்சாவதார மெடுத்துக் கடலிற் புகுந்து அசுரனைக் கொன்று நால் வேதங்களையும் மீட்டுங் கொணர்ந்து, அதனால் செருக்குற்று நான்கு திக்குகளும் பூமியும் பிறவும் நிலை கலங்குமாறும் பிலத்துவாரங்களுட் புகுந்து உபத்திரவப்படுத்தும் சமயத்தில், இந்த அநர்த்தத்தைக் கைலாசபதிக்கு அறிவிக்க, அவர் மஹா சாஸ்தா வை ஏவினார். அவரும் மீன் பிடிக்கும் பாவனையாய்க் கடலில் தம் வலையை எறிந்து இமமீனைப் பிடித்து நன்கு சுவட்டி விழி யெலும்பைக் கழற்றி மோதிரமாக்கி எம் சிவபெருமான் கையினில் மோதிரமாகத் தரிப்பித்தலும், புவியிலுள்ளோர் விண்ணுள்ளோர் தங்கள் பயம் தீர்தார்கள், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும் தம் பாபத்தைத் தொலைப்பானெண்ணி மாயூர ஷ்லோத்திரம் புகுந்து தீர்த்தங்களிற் படிந்தாடலும், மாயூரேச னனுக்காகததினால் மீட்டும் சிருஷ்டித் தொழிலும் வைகுண்ட நகராட்சியும் பெற்றுப் போனார்.

திருப்பாற்கடலை அமிருதம் வேண்டி திதி அதிதி மைந்தர்களுடன் முறையே மேருகிரியைக் கொண்டு கடைந்த போழ்த்து ஆமை யுருவடைந்து திருமால் மேருகிரிபைத் தாங்கிப் பின்னர், அதே வலிகொண்டு, அக்கடலைப் பெருங் கோபததுடன் கலக்கி உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கு ஆபத்து விளைப்பதை யோர்ந்த பிரம ருத்திராதிகள் கையையக் கிரி புக்கு உமாபதியிடம் தங்கள் குறைகளை யிரக்க தந்தப்பிரான் முகத்தை ஈசன் நோக்கலும், அன்னவிலும் விரைவினெழுந்து சென்று கமடத்தைக் கசக்கிக் கொணர்ந்து அதனை மாதேவன் மார்பிலணிந்தான். பின்னர் இப்பிழை

பொறுக்க மாயூரத்தில் வந்து தவஞ் செய்ய மகிழ்ந்த மாயூரேசன், அன்னவருக்குப் டண்டைப் போல வைகுண்ட லோகத்தையும் அரசு முறையும் ஈந்து விடையளித்தனுப்பினார்.

ஓர் காலத்தில் இரணியாட்சன் பூமியைப் பாயாச் சுருட்டிக் கொண்டு போயதை மீட்டும் கொண்டுவர சுவேத வராஹ ஸ்வரூப மெடுத்த ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி பிலம் புக்கு அச்செம்பொற் கண்ணனைக் கொண்டு தன் கொம்பின் நுனியில் பூமியை எடுத்து மீட்டும் கொணர்ந்ததுமன்றி அவ்வழி பெற்ற தன் கொம்பின் வல்லமை கொண்டு பூமியிலுள்ள வரைகளையெல்லாம் எடுத்துப் பந்துபோல் விளையாடியதனால், மாதுட மாக்களுக்கும், வாதுடர் களுக்கும் துன்புண்டாய், மீட்டும் அவர் கைலாசபதியை யணுகலும், உமாதவன் தம்மைந்தனும் குமா வேளினை நோக்கி யருளினார்; அவரும் விரைவிற் சென்று அவ்வேனத்தின் ஆற்றலை யடக்கி, அப் பன்றியின் எலும்பை ஈசன் மார்பில் அணிவித்தான். ஸ்ரீபுருஷோத்தமனும் தான் செய்த மறம் களைவான், மாயூரம் நகரம் புக்கு மேலவதாரங்கள் போல முறைப்படி மாயூரேசனை வணங்கலும், அன்னவரினன்னருள் பெற்றுச் செல்வானாயினான்.

ஹிரணியன்றனது மைந்தனது பக்திக்கு வியந்து, நர மடங் கலாய் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி தூணினின்று உதித்து ஹிரணி வாக்ஷனது வயிற்றைக் கீண்ட பின்னர், விஷ்ணுவுக்கு இரத்த வெறி மேலிட்டு உலகுக்குத் தொந்திரவு விளைத்தலும், உலகினர்க் குள்ள உபத்திரவத்தை நீக்குவான், வீர பத்திரனை சரப வுருக் கொடு ஏவினர் சிவபிரானும். அன்னவனும் நரமடங்களைக் கொன்று உலகிற்கு நன்மை பயக்க, விஷ்ணு தெளிவுற்றவராய் மீட்டுமொப் பற்ற மாயூரமடைந்து அபயப் பிரதாம்பிகை ஸமேத மாயூரேசனைப் பெரிதும் போற்றி நற்பேறு பெற்றனர் என்பர்.

வாமனவுருக்கொடு மாவலியிடம் முன்றடி மண் யாசித்து நெடிய திரிவிக்கிரம ஸ்வரூப மெடுத்து மாவலியின் செருக்கையடக் கிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி செருக்கு மிக்கோனாய்ப் பூமிக்குத் தொந்தரை விளைப்பதை யுறிந்த கைலாசபதி வடுகநாதனை ஏவலும், அப்பிரான் கடுகென வந்து நெடியவனின் தோலை யுறித்து சட்டை

போல் அதனைத் தன் மேற் போர்த்துச் சட்டை நாதனைப் பேர் புனைந்தான். அந்நெடியோனின் முதுகெலும்பந்தண்டினை கையிலே தனி யெடுத்ததுத் தாங்கிய தன்மையினால் தண்டபாணி பென்னும் சீரிய பெயரை இவரே பெற்று உலகத்தை இரட்சிப்பாராயினார். அத்திரிவிக்கிரமப் பெருமானின் குதிகால் நரம்பினைத் தனி யெடுத்தது மாலை போலணிந்ததாலும், நரம்பணியன் என்னும் நாம தேயமுடன் ஒளிர்வானாயினான். இப்பேர்ப்பட்ட மகாபாதகங்களைத் தணிப்பதற்காக ஸ்ரீவாஸுதேவமூர்த்தியும் மாயூரக்ஷேத்திரமடைந்து உருத்திராக்ஷமாலை விபூதி முதலியன முறைபெற அழகாய் அணிந்து ஈசுவாசந்திதானத்தில் முன்னாடிப்பாடுப் நின்று, வண்மயிலைப் பெருமானே, வள்ளலெனும் பெயராணை, யொண்மயிலோர் புறத்தானை யுவந்தேத்தி வழிப்பட்டான். நெற்றிக் கண்ணினையுடைய சிவபிரானும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் பேரில் அன்பு மிக்கூர்ந்து 'ஓ! திருமாலே! இதுவரையில் நீ அறிபாது செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தனம்' இனிபாவது அற்ப புத்தியுடையோனாய் ஒழுகாதிருக்கக் கடவாய் என்று நற்புத்தி புசுட்டிய ஈசனை நோக்கி நாராயண மூர்த்தி, எம்பிரானே ! எல்லா நினதருளோபன்றி, வேறில்லை என்று தொழுதேத்தி, தன் யதாஸ்தானம் சேர்ந்து திருமாமக ளோடும் இனிது வீற்றிருந்தான்.

நெடுமாலவதார மெடுத்துச் செய்த பிழைகளைக் களைவதே மாயூரக்ஷேத்திரமென்னில், இப்பேர்ப்பட்ட தலம்போன்ற சிறந்த தலம் விண்ணகரில்தேடினாலும் கிடைக்காதென்றேறியுதிட்டமாய்ச் சொல்லலாமாதலின் ஓ! முனிவர்களை! இந்தக்ஷேத்திர மகிமையைப் பற்றி நான் சொல்லிய விவ்வாறான வசனத்தையும் கவனமாய் மனதில் பதித்து வைத்துச் சிந்தியுங்கள் என்று நைமிசாரணிய வாசிகளை நோக்கிச் சூதபுராணிகர் கூறினார்.

(திருமாலவதார மூர்த்திகள் பூசனை புரி சருக்கம் முற்றிற்று.)

21. இயம தருமன் பூசனை புரி சருக்கம்.

மேதக்க முனிவர்கள், தேவர்கள், பிரமன், மால் முதலியவர்களாலும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் பெருமை வாய்ந்த திருக்கூட

ஹ்ரீ என்னும் சிறந்த கேஷத்திரத்தில் மார்க்கண்டன் என்னும் மழ முனிவன் லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து தினந்தோறும் சுகந்தமூள்ள பல்வகைத்தான பத்திர புஷ்ப தூப தீப நைவேத்திய சகிதமாய் சமந்த தேவோபசார இரஜோபசாரமாக அன்பு மீக்கூர்ந்து எம் பரமேசனைப் பரிந்து பூசித்து வாரீரநிற்கையிலோர்நாள், வைவசுவத மன்னனும் இயம தரும ராஜன், இம் மார்க்கண்டேய முனிவனது வாழ்நாள் குறுகினமை கண்டு தன் அங்குச பாசக் கயிறுகளுடனே கறுத்துப் பருத்த உருவத்துடன் மகிஷ வாகனாருடராய் தன் ஸூடைய படர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர ஈசவாபூஜை புரியாநிற்கும் பரம இளைஞன் சிவபக்தனும் மார்க்கண்டேயன் முன்பு தோன்றினான். கூற்றுவன் எதிர்நின்றலை யுணர்ந்த மார்க்கண்டேயன் அஞ்சாநெஞ்சுடன் எம்பார்வதீசனை நோக்கி,

‘கூற்றுவார்க்கண்டு சங்கரவோ! கொநெஞ்சமுண்டு
போற்று பிரமன் முதலோர்க் குயிர்த்த புண்ணியவோ!
வேற்றுமிசையுவர் தொள்ளடியாரை யெதிர்பவவோ!
தோற்று பயந்தவிர்த்தான் புகலென்று துதித்தனனே.’

17

இவ்வாறு துதியாநின்ற மழவிளங்குபரனைக் காப்பான் கருதி இலிங்கத்தினின்றும் பார்வதீசன் ஆளர்ப்பவித்து கூற்றுவனை மண் விழுந்து மாண்டுபட உதைத்து வீழ்த்தினன். இவ்வாறு மாண்ட நமன் ஈசவாநுக்கிரஹம் பெற்றுப் பின் கதை என்னும் ஆயுதந் தாங்கிய கையுடனெழுந்திருந்து எம்மானைப் பணிந்து எமக்குத் தாங்கள் அருளும் பணிவிடை யாடுதென்ன, தூயவனும் பரமேசனும்! ஏ! கூற்றவ! நீ யாம் இனிது வீற்றுப் பக்த பரிபாலனஞ் செய்யும் மாயூரம் புகின், நின் குறைகள் யாவும் நிறைவேறுமென லும், உடனே தாழாதெழுந்து இயமன் அத்தலம் நோக்கி விரைந்து சென்றான். அங்கு சேர்ந்து பிரம தீர்த்தம், விருஷப தீர்த்தங்களில் படிந்து விபூதி ருத்திராட்ச தாரணங்களுடன் சிவ பிரானையும், அந் பிகை அஞ்சனாகியும் பணிந்தேத்திப, பின்னர் அம்மேன்மை பெற்ற மாயூர கேஷத்திரத்தின் ஈசானிய திக்குில் ஓரிலிங்கம் ஸ்தாபித்து, ஆங்கு ஓர் தடாகமும் உண்டாக்கி அவ்வி லிங்கத்தினை கன்கு வழிப்படலானான். தான் பிரதிஷ்டை செய்த லிங்கத்திற்குப் பூசனைகள் முதலியதும் நன்காற்றிய பின் கௌரி மாயூர கேஷத்தி

கத்தில் வீற்றிருக்கும் மாயூரேசன் கோவில் புக்கு அம்மைபாராயண
பணிந்து பின் வருமாறு போற்றுவானாவான்,

‘அத்தாவெனி லவர்தன்மை யெண்ணு மலருள் சுரக்கும்
பித்தா கொடிய வெணையுன்காண்டருள் பேசரிய
சுத்தா தொழும்பர்த மெய்ப்பில்வைப் பேசுடரார் மனியே
முத்தா செழும்பொழின் மாயூர மேயமுழுமுதலே!

18

காவாயெனி லவர்தன்மை யெண்ணுது கடைக்கணிக்குங்
கோவாயெனை யுக்குறித்தாண்டுகொள் கொடியஞ்ச முண்டு
சாவாய் மறைமுடிக்கெட்டாய் மெய்ஞ்ஞானத் தனிச்சுடரே
மாவாய் செழும்பொழின் மாயூர மேயமுழுமுதலே!

19

அன்னேவெனிலவர் தன்மையெண்ணுமலருள் சுரக்கும்
பொன்னேவெனுஞ் சடையாய் யடியேனையும் பொற்புறவான்
பன்னேககவுந் தவிர்தராயாரும் பரிந்துதொழு
முன்னேப் செழும்பொழின் மாயூர மேயமுழுமுதலே,

20

என்றிவ்வாறு தோத்தரிக்கும் இயம தரும ராஜனுக்கு உமாம
கேசன் பிரத்தியட்சமாய் ! ஏ! நமனை ! இனி நமது பக்தரிடத்து
மட்டும் நீ போதல் தவிர ! அப்படிப் போனாயெனின் நீ இறந்து
படுதல் திண்ணமென்றுணர் ! இனியுன் பாபம் யாவும் இம்மாயூர
கேசத்திரத்தை நீ அடைந்த மாத் திரத்திலேயே போய்விட்ட
தென்னலாம் ! நீ இனி நினைந் புதுந்து நினது தொழில்களை வழு
வறச் செய்து வருவாய் ! என்று பணிததார். பின்னும் ஈசன் அவனை
நோக்கி ! ஏ! தரும ! நீ அன்பினால் ஸ்தாபித்து அர்ச்சித்த இலிங்
கத்தில் யாம் என்றும் வீற்றிருப்போம் ! நினைந் ஏற்படுத்தப்
பட்ட தீர்த்தமும் நகரும், நின் பெயர்கோண்டே அழைக்கப்
படுவதாக என்று கூறி ஈசுவரன் அந்தர்த்தானமாயினார். ஈசுவரன்
பணித்ததைச் சிரமேற்கொண்டு தன்னார் பக்கான் இயமனும்;
தருமன் வரம் பெற்ற காரணத்தால் அத்தலத்தில் விளங்கியிருக்
கும் லிங்கம், தருமலிங்கம் எனப் பெயர் பெற்றது. அவனால் ஸ்தா
பித்த தடமும், அவன் பூசித்துப் பேறுபெற்ற விடமும் முறையே
தருமதீர்த்தம், தருமபுரமெனவே பெயர் பெற்றனவென்பர் அறி
வுடைபோர், ஸீலகண்டப் பெம்மான் நமனைக் கோசித்துப் போரிய
ற்றிய காரணத்தால் அத்தலமும் வீரட்டமாயது.

(இயம தருமன் பூசனை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

22 காமன் பூசை புரி சருக்கம்

ஹரிமோத்கிரி ராஜனுக்கு உமாதேவி கன்னியையாய் உற்ப
வித்த காலத்தில், மாயூர சேஷத்திரத்தில் கடுக்கை, கொன்றை முத
லிய விருகங்கள் நிறைந்ததோர் வனத்தினிடை எம்பெருமானு
டைய சிவபிரான் தட்சிணாமூர்த்தி, யவசரமாக விற்பிறுந்தனர். அக்
காலையில் தேவர்கள் பண்டதைகள் யாவரும் எப்போது நசன்
உடையோடு சேர்வதனால் அசுர வதம் ஆகிச் சுகபடைவோமெனக்
கூத்திருந்தனா. விஷ்ணுவும் தம் பானஸிக புத்திரனாகிய மன்ம
தனை உள்ளித்து, நாயகன் பேல் டாணம் தொடுக்க ஏவினான். தந்
தையின் சொற்சடலா பன்பதனும், டாணம் 'பிரயோகிததலும்
சசனும் தன் நெற்றிக் கண்ணினால் மதலனை சுட்டெறித்தனர்.
இரதி தேவியாய் பதனின் பனைவி, தயாச்சடலாழாத வண்ணமாய்
அநங்கனாகுமாறு பதனனுக்கு வரமளித்தனன்.

நீசனுக்கு இத்தகைய அபாதம் செய்தோமே என்னும்
கசின்த பனத்தினனாகி, தன்னுடைய பத்தினியுடனும் அநங்க
வேள் மாயூர பாகர் சேர்ந்து விதிப்படி நசனை அர்ச்சனை செய்து
இஷ்ட சித்தி பெற்றான். நட்டபாடியாம சிவபிரான், நெற்றிக் கண்
ணிற கிஷ்காகி பன்பதனுடல் சுட்டட்டி, சாடபாக்கப்பட்ட
ஸ்தானம் விட்டபாயது. அதிநுதலத்தை முருதி எவர் பேரற்றி
னாலும், எடபேர்பட்ட அருபையான பேரற்றையும் எளிதிலடைய
லாம்.

(காமன் பூசை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

23 தீர்த்த விசேடச் சருக்கம்

வள்ளலார் என்னும் பெயரீய மாயூர நாதர் விற்பிறுக்கும்
திருக்கோயிலுக் கபிமுகத்திலிருக்கும் தீர்த்தம் எப்பாவத்தையும்
எளிதில் நீக்கலால் பாவநாச தீர்த்தமெனப் பெயர் பெறும். அட்ட
மூர்த்தியாம் பரபேசன் ஆதி-காளில் அழகிய தம் கையினில்
தீர்த்த குலத்தால் கிண்டி யெடுத்த காரணக் கொண்டு குலதீர்த்த

மென்னவும், ஆதி நாள் முதல் விசேஷமான வரங்களை எண்ணி ஷர்களுக்கு ஈந்துள்ளதால் ஆதி தீர்த்தமெனவும் டடும.

தேவாதிதேவராகிய ஸ்ரீவள்ளராத் திருமுன்பு இலங்கு மித்தீர்த்தத்தில் படிவோருடைய பாவங்களைழித்து விடுதல் பற்றி பாவநாசதீர்த்தமென்று எல்லாரும் புகழ்ந்துரைப்பதான பெயர் பெற்றது அத்தீர்த்தம். தருமமார்க்கத்தையும், அருத்த த்தையும், இஷ்டகாமங்களையும் முத்தியையும் முறையே நல்கலா லும் அத்தீர்த்தத்திற்கும் தருமதீர்த்தமென்றும் அத்தீர்த்தகாமதீர் த்தமென்றும், முறையே பெயர்வந்தன. ஸ்ரீமாயுரேசர் கூட்டரை யினைச் சிரமெற்கொண்டு மயிலுருக்கொண்ட அம்மை ஸ்நாநஞ் செய்து பண்டை வருவெய்தியதே, மற்றைய கொடிய பாதகங் களையும் அத்தீர்த்தம் முழுதி எழுந்த மாததீர்த்தத்தில் நிவர்த்திக்க வல்லது என்பதற்குச் சாட்சியாகும்

வாஸிக் கரையிலுள்ள மரங்களிற்குலாவும் மாயில் களின் உருவம் படிந்துத் தண்ணீரில் பிரதீபிபித்துத் தோன் றும் காட்சி, முன்னம் முழிதி எழுந்துத் தம்புருவ மடைந்து போன மயில்களின் தேகங்களை அவ்வாறே தன்னுள் இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருப்பது போலுமுள்ளது. அன்னம் முதலான எண்ணிலாப் பறவைகள் அத்தீர்த்தத்தில் கூடிக் குலாஸிக் களித் திருத்தல், முன்னம் தேவ உருவமடைந்த மயில்கள் போலவே இப்போது நாமுமடையலாமென இச்சைகொண்டிருப்பதுபோலும் உலாவுவது போலுமிருக்கும். இத்தகைய பாபநாசதீர்த்த மகிமை சொல்லப் புகுவோமானால் நமக்குப் படிக்க காலமும் எழுதக்கால மும் போதாதென்னில், அதன் மகிமை எண்ணிறந்த தென்றே சொல்லவேண்டும். இத்தீர்த்தக் கரையில் சிராத்தம் செய்யின் அவரவர் பிரார்த்தனை பத்து நூற்றாண்டு காலம் சிவலோக பதவியை விட்டு நாலோகம் வரார் என்பதும் திண்ணம். வருஷப் பிறப்பு, தட்சிணயன, உத்தராயண புண்ணிய காலங்கள், மாதப் பிறப்பு, கிரகண புண்ணிய காலங்கள், ஜீப்படிப்பட்ட விசேஷ காலங்களில் இப்பாவநாசதீர்த்தத்தில் படிவது விசேஷ பயன் தர வல்லதாயுள் ளது. வேத விதிப்படி சங்கற்ப முதலியன செய்துகொண்டு சத் பிராமணர்களுக்குத் தகஷனையும் கொடுத்து இத்தீர்த்தத்தில் படிந்

தாட வேண்டிவதவசியமாகின்றது. அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நான மாடித் தங்கள் தங்கள் சக்திக்குத் தகுந்தவாறு சத்பாத்திரங்களுக்குத் தான தருமங்கள் செய்து, வேதங்களும் தேடித்தேடி காணமுடியாத வள்ளலாருக்கும் அபயாம்பிகைக்கும், குளிர்ச்சியாக அபிஷேகம் செய்து வைத்தனும் அதி விசேஷமாகும்.

ஈசுவரன் அந்நீரில் பத்தர்கள் எல்லாருக்கும் தீர்த்தவாரி செய்யும் அச்சபதினத்தில் தாமும் அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, குற்ற மற்ற சாலியன்னத்தை அத்தீர்த்தக் கரையிலேயே அடியார்களுக்கு இனிதுதவதலினால், அவர்களடையும் பேற்றை யாரோ நன்கறிந்து சொல்ல வல்லவர்? அத்தீர்த்தத்தை என்றும் அழிவடையாமல் காப்பாற்றுவோரும், கிலமடைந்த காலத்தில் அதனைப் புதுக்கிச் சீர்ப்படுத்துவோரும் அத்தீர்த்தக் கரையில் அளவில்லாப் பொலம் பூச்சொரியும் நந்தவனம் அமைப்போரும், விசேஷமான சாம்பிராச்சியம் பெற்று ஈசுவர பதவிபை இனிதடைவார் என்பதும் திண்ணம்.

இதுவரையில் சொல்லி வந்த தரும மார்க்கங்களில் அறுஷ்டிப் பதில் சில குறைவுகள் நேருமாயினும், அத்தீர்த்தத்தில் படிந்து, அதுசிதம் செய்யாதிருத்தலே மேதக்க அறமாகப் பாவிக்கப்படும். இந்நெறியை யாவது அறுசரித்தால் அவர்கள் மேலான சிவபத மடைவார்.

இத்தகைய மகா மகிமைபொருந்திய தீர்த்தத்தன்னில் எத்தேயத்தவரும் வந்து இனிதமர்ந்தாடி எம்மானருள்பெற்றுப் போகலும் இன்றியமையாததேயாம், அவர்களால் கஷ்டம் நடந்து வந்து இத்தீர்த்தத்தில் படிந்தாடிப் போவது அசாத்நியமென்னில் வாகனங்களிலாவது ஈறிவந்து அன்னணம் செய்து போதலே வேண்டும். அதுவும் முடியாதென்றால் பின்னர் சொல்லியனாறு செய்யின்! அத்திருத்தலம் புக்கு அத்திருத்தீர்த்தம் படிந்தவரிடம் காற்றுவது படியுமாறு எவரும் பார்க்கவேண்டும். அதுவும் கூடாத காரியமாயாகிவிடுமாயில் அத்தீர்த்தம் படிந்து வந்ததாக மனோபாவனையாக சிறிது நேரம் செய்தலே போதுமானதாகும்; இந்தக் காரியம் கூட ஒருவனுக்கு இயலாதென்னில் அன்னவர்க்கு

யாம் சொல்லவேண்டுமென தொன்றுமில்லை. சூலை, காரை, குட்ட நேரம், கரட்டுவாதம், சூன்மம் முதலிய எக் கொடுநோயையுடைய வனாயிருந்தாலும் இத்தீர்த்தத்தின் ஓர் ஆசமனத்தால் இந்நோய்கள் யாவும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் பறந்து ஓடாநிற்கும். இன்ன தன்மையதான சிறந்த மாயூர கேஷத்திரத்தின்கண் பற்பல விடங்களில் ஆங்காங்கே பல் வேறு வகைத்தான இன்னும் பல தீர்த்தங்கள் விளங்காநிற்பதை பின்னர் ஆங்காங்கே சொல்லப் போவதை ஏ! பக்தி வைராக்கிய சீலர்களே! கவனமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்று சூதபுராணிகர், நாயிசாநணிய வாசிக ளுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

(தீர்த்தவிசேடச் சருக்கம் முற்றிற்று.)

24 அகத்தியர் பூசை புரி சருக்கம்.

பொதியமாமலை, மலையாசலம் என்னும் சிரிய பெயர்கள் கொண்ட மலையில் இனிது வசித்திரா நிற்கும் அறிய தவத்தவனாகிய விர்த மடக்கினோன் குடமுனி குறுமுனி என்னும் பெயர்கள் பல வாய்ந்த அகத்திய மாமுனிவன், தொல்காப்பியர் முதலிய தன்னுடைய பன்னிரு சீடர்களை யுடன்கொண்டு அம்மலையிலிருக்கையிலோர் நாள் மாயூரேசன் சன்னிதானம் சென்று போற்றிக் கதி பெறவேண்டுமென்று எண்ணுவானாயினான். அங்கனம் நினைத்த அக்கணமே குடமுனிவன், தன்னுடைய தொல்காப்பிராதிய பன்னிரு மாணவர்களுடன் மலையாசலம் நீங்கிக் கானமும் குன்றும் மதியும், கடுஞ் சாரமும் கடந்து, சகல சாம்பிராச்சியங்களிலும் குறைவற்றதா பிருக்கிற ஸ்ரீ கௌரிமாயூர கேஷத்திரம் புக்குச் சிவத்தலங்கள் பல பலவந்துள்ளும் புகுந்து, மிக இனிமையாய்ப் பால் போற் பெருகி வாராநிற்கும் பொன்னித் தடநதி நீராடி வராக ஸ்வரூபமாயும், ஹம்ஸரூபியாகியும் முறையே அடிமுடிக்கிறத் தேடியும் காணக்கிடக்காத ஸ்ரீவள்ளலாரின் தியான பூர்வகயான தீரியம் பக மந்திரத்தைய உச்சாரணம் செய்து விபூதி தரித்து உரித்திராக்கம் பல புனைந்து, ஈசுவரன் கோவில் புகுந்து விசேஷமான காந்தியை

விசாதின்ற ஒப்பற்ற ஒற்றைக் கொம்பையுடைய விக்னேசுவரின் பிம்பத்தை ஸ்தாபித்து அதனைப் பூசனை புரிவானாயினான், பன்னிருசீடர்களும் அகஸ்தியர் சொற்படி திருமஞ்சனத்திற்கு வேண்டிய வரிய பொருள்கள் பலவற்றை முறையே எடுத்துக் கொடுக்கக், குறுமுனி கணபதிக்கு பூசை பலவற்றை மந்திர பூர்வகமாய் முறைப்படி ஆற்றித் தண்டாசாரமாய்ப் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து தன்னிருவினைகளை நீக்கி ஆட்கொண்ட கிரகருக்கு அகஸ்தியவிராயகர் என்னும் திருப்பெயரிட்டு எழுந்து, கைமுடித்து நின்றுகொண்டு பின்னருமாறு தோத்தரிக்கலாயினான்,

விநாயகர்துதி.

மண்ணவ ராதியர் குழந்தினி தேத்திடு மாமயி லாடுதுறைக்
கண்ணவர் செய்பணி கண்டருள் செய்யும கத்திய வரணமே
கண்ணவ ராகமுன் னுபவை மாற்றிக யகதரு கற்பகமே!
பண்ணவ ருட்கொன்சீர் தாமணி பேசீ பல்லாண்டு பல்லாண்டே! 21

எத்திக்குந் தன்னரை யாடையெ னப்புனை யீசன் திருமகனே
முத்திக்கு வித்தென யாவரும் பேசுந னைத்தவ மொய்யமர்செ
யத்திக்கு ஈங்கிய ருள்பதித் தூர்த்த வகத்திய வரணமே
பததிக் கினிய பராபர னேசீ பல்லாண்டு பல்லாண்டே! 22

வரிசவன் மாமல ரோனெடு மான் முதல் வானவர் தொழுதேத்தப்
பேசரி தாமிடை யூறதவிர்த்துப் பெரிதருள் புண்ணியனே
யாசமை யாச்சிவ யோக ருளத்து னகத்திய வரணமே
பாசமொ டங்குச மேந்திய கையாய் பல்லாண்டு பல்லாண்டே! 23

இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்து அகஸ்திய மகாருஷி கணேசன் அதுஞ்ஞைபைப் பெற்று பூர்வள்ளலார் சந்திரானத்தின் முன்பு சென்று, திருமஞ்சனமாதிப பலவற்றைக் கொண்டு அபிஷேகாதி களை மன்னு முருத்திர நமக சமகத்தாஸ் வானவர் கோளும் எம்பெருமானது திருவுள்ளம் உவக்க நீராட்டி தூப தீப வைவெத்தியாதி கள் குறைவற நடாத்தி, அவர் திருமுன்பு பலமுறை பணிந்து எழுந்து நின்று பின்வருமாறு தோத்தரிக்கலுற்றார்.

நசன் துதி.

ஒருபோது மயங்கிவைக் கொச்சகக் கலிப்பா—தரவு.

‘மாமேவு முகிதவழு வளமேவு பல்சிமயந்
தாமேவு சையமெனூந் தனிமேவு வகாரின்தும்

வியங்குபல மணித்திரளுமால் பாணைக்கோடுகளு
மியங்குகதிர் புரைபொன்னு மெறிவிறைச் சந்தகிற்றுணியு
மிருகோகிஞ் செறிப வெடுத்தெரிந்து துணைத்தெவ்விடத்து
மருகோகும் புனற்பொன்னி யாறுலாஞ் சோனாட்டிற்
காமருபல் வளம்பொலியுங் கவுரிமாரூத்தின்
மா மருவுஞ் சுடர்பரப்புமணிக் கோயில்வீற் றிருப்போய்! 24

அடைப்பது மத்தவண்ணு யன்பினாரதிக்கப்
படைப்பது மற்றுளதென்று பாங்குபெறக் கொடுத்தருளிக்
கலங்கா வலவுண்ணுங் கலவகாமல் வந்திறைஞ்ச
நிலங்காவ லுணக்கின்று கோத்தன மென்றருள்செய்து
புரந்தரன் முனெண்மாதளும் பொருந்துமலர் துமிரப்ப
நிரந்தர மெண்டுகைக் காவ லீர் புரிமினெனப் பேரக்கி
வானோரு மிருகதிரு மண்ணோரும் பாதலம்வா
மேனோருந் தொழுவியைத்த வினீதளித்த வருளாய்கேள். 25

தாழ்சைகள்.

அம்மையொரு பறவையுருவாக வருள்புரிந்தனை
செம்மையொரு பறவையுருச் செறிந்தமைக்குத தகங்குறித்தோ!
மயிலுருவப் பூசையினோ மாதேவிபன்னுளம்
பயிலுருவப் பூசையினோ பரம்பா நிற்கதி விநுப்பம்!
மயிலுருவப் பூசையெனில் வயங்குளின் மேளியிலுமைமுன்
பயிலுருவப்பூசைபோற்பஃ றெழுடிக்கை தோயாதே
தோகையாய் நடித்ததினுஞ் சந்தைக்கு மன்றிடைநின்
னோகையாய் நடித்தது மிக்கோதையாய் முடிந்ததே!
மாவடியின் வீற்றிருப்பாய் வடுவரியே னென்பாய்மென்
பூவடியார் கொடுத்தவகிப் புத்திசெயும் வடுவன்றே,
அநுப யாம்பிகையை மனமாற்றி னுயர்ந்துயெற்
மெருளமறை விதித்த விதி தெளிவிப்பாரிலைவன்றே! 26

அநாகங்கள்.

அநியகன் முதலிய வமரர் பலருமுய
வருவிட மமுதுசெய் மணமலி கருணையை!
இமைபவர் முதலிய வெவருமுன்னுலைய
வமைதா திரிபுர மழல்செயு முறுவலை
வருவது கருதலின் மறையவனி நிவுரை
தருதலை கருமுறுதலை புரியுகிரினை

நிசிர ரிதைவன்மெய் நெறுநெறுநெறுவென
வசியொடு வணர்ந்து வடியொரு விரவினை,

27

தாழிசைகள்.

ஒலிகொண்ட படைததல்புரவுள்ளனவீம் றொருங்கழிக்கும்
வலிகொண்ட நினக்கொருவன் மகமழித்த தொருபுகழே!

சிங்கவிரன் மாய்த்துநிகொடிநலுடைய நினக்கொருமா

தங்கவிரன் மாய்த்துநிமேற் போர்த்தியதூந் தக்கதே! 28

எண்ணில் கூற்றெய்தினுமாய்த் தெழுநின்றோர் ஈமமெனிற்

கண்ணில் கூற்றேன் தனுக்காக்கா லெடுத்த லழகிற்றே

நினைக்குறிப்பார் பல்காமர். நேர்வரினு மாய்த்திடவெய்

வினைக்குறிப்பா ரொருவனுக்கா விழிதிறத்தல் வேண்டுமே! 29

பல்லுயிரை மயக்கிவினைப் பயனாட்டுந் திறலாய்க்குச்

செல்லுயிரை மயக்கி மயத்திற மூட்டலருமைத்தே

இத்தலத்தின் புற்றொருக்கேளியைடா யரிதாந்

கைத்தலத்தா டலகெனைக் காட்சிதருந் கருத்தென்னே 30

அம்போதரங்கம். நாற்சீர்

யோகவித்தமனெனு மொருவன் போற்றவி

வேகவித்தமக் கதிவிழைந்து நல்கினை

குண்டினகோத்திர குமரர்க்காகர

கண்டின பிதிராருக்கான் சுரந்தனை 31

அம்போதரங்கம். நாற்சீர்

அரியவன். முதலியர்க் கரியகாட்டியை

மரிய வெகவுயிரினு மருவுமாட்டியை

பிரியமிக்க வருளம் பிறங்கு மாட்சியை

புரியவொன் பஃதெட்டா ரொருவும் பூட்சியை 32

அம்போதரங்கம் (முச்சீர்). :

மறைமுத லெவையு நவின் தனை

மருவினர் பிரிவற நின்றனை;

யறைபடியவர் பெறுமொன்றனை

யவரிது மலவளி கொன்றனை

கறைதபு முயிரொம தென்றனை

கருதலர் வலிகெட வென்றனை

நிறைதர நடநவின் மன்றனை,

நிகழ்கருணை யொடுகவின் தனை 33

அம்போதரங்கம் (இருசீர்).

இத்துருடினை வந்தகூடினை எதக்கினை பேதபாகினை
பந்தமாற்றினை சந்தமாற்றினை பண்ணெய்யாயினை எண்ணெய்யாயினை
நிர்தைபற்றினை அந்தைசெற்றனை நேயம்முட்டினை மாயம்விட்
[டினை
சந்தாத்தினை யந்தாத்தினை தொக்கசோத்தினை நக்ககூத்தினை 34

இவை பதினாறு மிருசீரோடடி யம்போதரங்கம்.

எனவாங்கு (சுரிதகம்) (நனிச்சோல்).

யாவரும் வழந்து மெண்டோட செல்வ
பாவரும் புகழ்ப யாம்பிகைபாக
மறைமுடி விளங்கு மாழுவோச
நிறைதர வெவையுநிரப்பு பெருவள்ளால்
விழைந்தடியேன் செய்வின்ணப்ப மொன்று
குழைந்த விண்ணடியார் கூட்டம்பொருத்தி
பொன்றியு மொன்றாதுவக்கு
கன்றிசெயின் பகையதளிக்குவே 35

வண்ணம் பொருங்கிய பாசுரங்கள் பலவால் முக்கணப்பனாகிய
பூமீமாயுரேசனைப் போற்றி செய்த அகஸ்கியனார் அபயப்பிரதாம்
நினைவின் சரஸிகானதின் முன்புடி திருமஞ்சனமாதிகளே நிறை
கூடு கொண்டுபோய், அன்னவளுக்கு அநீகேசரிகள் வைவேததி
காரிகள் முதலியன முறை பெற நடாதகியின் குறுமுனிவர் அம்
மையின் திருமுன் தண்டாகரமாய்ப் பலவிசை வீழ்த்தெழுத்து
கின்று மெய்யனபுடன் பின்வருமாறு தோதகிரிக்கத் தொடங்கினர்.

அப்பிகை துதி.

‘கருமுதில் விளர்ப்பக கறுதது நெய்த திறைவண் கண்கவா கருவ
[குழல் போற்றி
வியாகு பரமபரன் செஞ்சடைப் பிறைவிளர்ப்! வறனொளிர திருது
[தல் போற்றி
பெருமறைத துகியோடிழிந்தவென்றுதியும் பிறைகீவற்றகூள்
[செவிபோற்றி:
மருவு டல்லுயிரும் வாழ்தரக் கருணை வழிதரு விழித்துணை போற்றி-
விதல்கேழு மேருவில்லியப் பொருதுவெலும்புருவச்சிலைபோற்றி
யுறல்கெழுக்காமயி யுரிதகிராசியொள்ளிய குமிழ்மலர் போற்றி

யறவிலாதனமந்த நீர்நிலையெண்ண லாகியகபோலங்கள் போற்றி!
விறல்செய்வெவ் விடமுண்டவர் மறைச் செவ்வாய்க்கிண்பஞ் செய்பவ
[ளாய் போற்றி 37]

அழனகைக் குளிருன்னகை யாகவணிகை யெழுநகை போற்றி
தழல்சுகுமுலும் யாழமுமொவ்வாது தமிழ்க்கீர்த் தெழுமொழி போற்றி
கழலரிதார் மங்கலம்பூண்டு கத்தியிற்பொலிகளம்போற்றி
புழல்படுபுகவேயிணைதாழ்வு லுட்புகப் பொலிதோட்டுணைபோற்றி38

ஓரும்பாழ்த் தண்டின்னைப் புறச்சகட்டி மொள்கினர் முன்கரம்
[போற்றி]

யூருவி னென்றபதிய வெவ்வுயிர்க்கு பயந்தபு மொருகரம் போற்றி
சேருமொண் கார்தனி தருனழச் சேந்துதி கழிருகை விரல்போற்றி
சாருவின் மூக்கிற் பொலிந்துசேந்தொளிருந் தண்மலர் விரலுகிர்
[போற்றி 39]

வாருமொன்வடமும் புனைந்து மெய்குஞ்ஞானம் வழிதரத்தருமலை
[போற்றி]

பாருமற்றலகு மடங்கியுந் தேற்றாப் பண்புதரத் தெழில்போற்றி
கூருகல்வனப்பினந்தியாவட்டக் குலவுமுந்திச் சுழிபோற்றி
தேரு மூவுருளிருப்பது தெரித்துத் திகழுமும் மடிப்பெழில்
[போற்றி 40]

செய்வவான் பெரிந்தமின் னனைவுடுத்த செம்பட்டுச் சிற்றிடை
[போற்றி]

புய்ய வெவ்வுயிரும் வெளிவரத்தோற்றியுருக்கினர் கடிதடம்போற்றி
யைய்செம்பட்டான் மறைத்திடப்பட்ட வாய்ப்பையங்க வானெழில்
[போற்றி]

மையகல் காமதேனுவின் மூச்சாமணி முழந்தாளெழில் போற்றி. 41
திருவளர் கணைக்கால் போற்றி யொண்காடாஞ் சிறுதாசுத் துணை
[போற்றி]

புருவளர் கமறப்புடவடி போற்றி யொளி கெழுவிருலுகிர் போற்றி
மருவளர்தளிரிற் சேந்தாடியேங்கண் மனம்புகு முன்னடி போற்றி
குருவளர பயாம்பிகைப் பெருமாட்டி குலாவின் பேரெழில்
[போற்றி 42]

இன்னவிதமாய் ஆபயாம்பிகையை மெய்யன்புற ஸ்தோத்திர
சங்கு செய்த பிண்ணை குன்றமெறிந்த குமரவெளின் கோயில்புக்கு,
அவருக்கு அபிஷேகாதிகள் குறைவற நடாத்தி ஆர்ச்சனைகள் முத
நீயன இனிது முடித்து, பிரதக்கண நயஸ்தாரங்கள் முறையே

னிதிட்டடி செய்து முடித்த வள்ளிபு னுள்ளுசிய ஸ்ரீ கப்பிரமணிய
பூர்த்திபையும் பின்வரும் பாடல்களால் மணங்கூசிந்து சீதாத்தரிக்க
ஹற்றார்.

சரவண பவன் துதி.

வேறு

பூமிமணவாளனு மொண்புண்ட நிகத்தவனு
காமிது செய்குவதென்று நயந்துளத்துட் கூருதித்
தோமிரிய வடைந்தேத்ததுஞ் சுந்தரனை + குமர
சாமிதனை வணங்காத் தலையென்ன தலையெ
சரவணபவனை வணங்காத் தலையென்ன தலையெ 43
முந்தனுயர்க் குயிராய முதல்வனடிய வர்சம்
பந்தன் வல்கெழு புயங்கன் பன்னிரண்டு யுளையுஞ்
சந்தனொரு பிறையனைய தந்தனினையவனெங்
கந்தனுருக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே!
கடம்பனுருக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே 44
கூடியேறு மலரோனைக் கடுஞ்சிறையில் வைத்து
படியாதி யெவ்வுலகும் படைத்தருளும் பிரானே
முடியாத முத்தலானே மூவர் பெருமானே
வடிவேலன்றனைப் பேசாவா யென்னவாயே
வள்ளிபு னுளனைப் பேசாவா யென்னவாயே 45
காவலான் முதற்றேவர்கைவித்துப்போற்ற
வேவலா னுசிய குரேறு யோழியச்சவட்டி
மேவலா னிலிதடையுட் விண்ணோடுபுரந்த
சேவலான் சீர்க்களாச் செவியென்ன செவியே
செவ்வேடன் சீர்க்களாச் செவியென்ன செவியே 46
நந்தானே முகற்கினாய நாயகனை யெமக்கும்
தந்தானேத் தன்சரணந தன்னடிமார்க் கொருதோ
முந்தானே யுலகின்ற வுடையாள் கண்மணியின்
வந்தானே நனைமாத யனமென்ன மனமே
மயவனை நனைமாத யனமென்ன மனமே 47
தின்கோயு யவுணர்குலஞ் சிதைத்தழியமாட்டி
பாங்கேயும மயர்சிறை வீடுத்தருள் பண்ணவனை
காங்கேயுல் பதமடைய நன்று புரிந்தருளங்
காங்கேயன் ரெண்டுசெயாக் கையென்னை கையே
கந்தவே டொண்டுசெயாக் கையென்னை கையே! 48

இவ்வாறு கத் தேய்வயானை மணாளனும் சாமிநாதனை வணங்கிப் பின்னர் தம் மாணுங்கர் கூட்டத்தோடு மீட்டிர் எம்பெருமான் திருமுன்னர்ச் சென்று அவனது நுள் பெற்று மீண்டும் அநங்கர் விட்டு நீங்கி பாபுரத்தின் யோசனைச் சுற்றளவு தூரத்திலிருக்கும் பல பல சிவத் தலங்களிலேயும் சென்று ஆங்காங்கு எம்பெருமாளையும் அம்மிகைப்பையும் வணங்கி திரும்பவும் தன் யதாஸ்தானமாகிய பொதிய மாமலை சென்று தவத்தில் இனிதமர்ந்தனன்.

அகத்திய முனிவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அகத்திய தீர்த்தத்தில் ஸ்காகம விகிப்படி புரிந்த, அன்னவன் அருச்சிதத் அகத்திய விராயகனா யநுச்சித்து வழிபாடு முறைப்படி செப்வான், சம்சாரபந்தங்களை நீங்கி விடுபடுவான் என்பது சிச்சயமேயாம். அகத்தகைய விராயகநுக்கு (சிராதகப) கொழுக்கட்டை முதலியன வேண்டியவளவு நிலைதனம் செப்தி முகிலைத் தூர்வை சாத்தி, மனப்பூர்வமாய் அநாதகைய கணபதியைப் பூசை செய்வோரெவரும் பஞ்சமாய் பாகங்களுட் நீங்கப்பெற்று பாகத்தி செல்லுவாராவார்.

சூறுமுனிவன், விக்கினேசுவரன், உமாமகேசன், அம்பிகை, சுப்பிரமணியக்கடவுள் முதலாயினோரைப் பற்றி ஸ்தோத்திர பூர்வ கமாய்ச் செய்தள்ள பாடலகளை சூறம நீங்கக் கற்ற, அநுதினமும் தோத்திரஞ் செய்யும் மாட்சிமை யடைந்தோர் யாவரேனும், தரித்திர தசையை யடையாமலும் யாடுகாரு துன்பததையும்கடையாமலும் சுகலீனிகளாய் இம்மண்ணுலகத்தில் மன்னிப் பின்னலகத்தில் பேராநாதப் பேரறையே யடைந்துபவர்களுன்பதும் தேற்றம்.

(அகத்தியர் பூசை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

25 கண்ணாவா பூசை புரி சருக்கம்

ஆச்சிரமம் வீட்டுக் காசி யாத்திரைகளுக்கத் தம் தம் பத்தினியுடன் பெயர் போந்த கண்ணாவ முனிவர் கல்வரையும், காண்வாரும், பச்சரமும் கடந்தது போதும் போது, இடைவழியில் மட

மைத் தன்மை மிக்க மாதார மூவர் உடம்பு மிதுவியும் கறுத்தவராய், அவரெதிர்ப்பட்டார்கள். எதிர்ப்பட்ட மடவார்கள் பழி விளைத்த மடமாதர் என்று நினைத்து, வழியிட்டு விலகி வயற்புறத்தே செல்லுங்கள்! என்று அவரிடம் பேசினும் பொலிவாய்ச் சாடை காட்டினார் கண்ணுவமுனிவர்.

நைகச் சைகை காட்டிய மகலாமல், இவ்வாறேயே அம்முவரும் வரக் கண்ட இருவிச் சிவரஷ்டன் கிணம் மிக்கொழிப், ஏ! புலைச்சியர்களே! எம்மிடத்து நெருங்குதலாது! அடாது!! அயற்புறத்தே போவீர்கள்! எனக் கூறலும், மடவா ஐய! நீவிர் யாவர் விளங்க வுரைத்தீர் என்றனர், முனிவரும், தான் கண்ணுவரென்றும், தன்னுடன் வருபவன் தன் தர்ம பத்தினி யெனலும், தான் கங்கையாடப் போவதாயும் புக்கறனர். கண்ணுவனிவரறு கூறக் கேட்ட மடமாதர் கல்லென நகையாடி, ஒண்ணுதலாளாகிய மந்தாகினி யென்பவன் முனிவனைப் பார்த்து, ஏ! முனிவா! கேள். “யான் தேவகங்கை” என் லொருபுடை வடிபவன் ஸரஸ்வதி, மற்றொரு புற மிருப்பவன் காளிந்தியாவான் என்று கூறினான். இதைக் கேட்ட கண்ணுவ முனி, ஓ! பெண்கள் நாயகங்களை! நீவிர் இப்புலையருவ மெய்தற்குற்ற காரணம் யாது எனலும், கங்கை சுதுரை செய்வாள்!—ஏ! புலையாய்! உலகத்து தீர்த மடவா விகளெல்லாரும் எம்முடைய தீர்த்தங்களிற் படிந்தாடியதனால் அப்பாவங்களை யேற்ற யாங்கள் உடம்பு கறுத்திழிவுநீரும். இந்த கைய பாவ விமோசனமாக கௌரி மாயுரத்தில் காவிரியின் விருஷை தீர்த்தகட்டத்தில் ஸ்காந்து செய்து பெயிராலும் மாயுரேசனின் இன்னருள் பெற்றுக் கடைத்தேறப் போகின்றும் என்று தம் வழிச் சென்றார்கள். அம்முன்று மட மாதாரும், இவ்வாறு சொல்லிய மடமாதாரின் கதி பென்னுமோ பார்ப்போம் என்னும் அவாப் பெரிது முற்ற கண்ணுவர், அவர்களின் பின் தொடர்ந்து தம் தர்ம பத்தினியுடன் செல்வாராயினார்.

புலை மாதர் மூவரும் மாயூரத்தை யணுகி, அழகு மிகுந்த இடப் தீர்த்தத்தில் படிந்தாடி புலைச் சரபம் நீங்கப் பெற்று மகாதவ்விய தேஜஸுடன் தய பண்டையருவையடைந்து, எம்பெருமானாயும், அஞ்சநாயகனாயும் உள்ளவருடன் தொழுது தேன்

பொருத்திய மலர்களால் அர்ச்சித்துப் பெரிதும் ஏத்கிப் போற்றித் தத்தம் இஷ்டசித்தி பெற்றவாய்த் தத்தமிடம் போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

சேர்ந்ததைத் தன்னிரு விழிகளாலும் உற்று நோக்கித் தெளிவடைந்த கண்ணுவ முனிவன் தானும் அவ்விடப் தீர்த்தப் புனலாடி அத்தீர்த்த மகிமையை மாநில பாக்களுக்கு இனிதெரித்துப் பின் வருமாறு பகரலுற்றான்.

"எல்லீரும் இது கேண்மின்! கேண்மின்! ஜான்னவி, மந்தாகினி, வாணி முதலாய முவரும் தம் புலேச் சன்மத்தை இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, அச்சன்மம் நீங்கப் பெற்றார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட மகத்துவத்தை யடைந்த தீர்த்தத்தில் அம்முவரும் ஸ்நாகஞ் செய்து நற்பேறு பெற்றதை யானே பார்த்திருந்தேன்! இப்படி இத்தீர்த்தம் மிகுந்த மகத்துவம்பொருத்தியது உமாதேவீச்சகிதனுள்ளுள்ளாரின் கிருபாகடாக்ஷ வீட்சணியத்தினாலே யென்பதும் திண்ணம். இப்படி இத்தீர்த்த மகிமையைக் கண்ணுவரினிமதித்துரைக்கக் கேட்டிருந்த மண்ணாடர் பல்லோரும் அத்தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நாகஞ் செய்து மகிழ் சிறந்தார்கள். விண்ணாடர் பல்லோரும் தம்மநுலே தம் கைக் கெட்டிய மந்தார மலர்களை மாரி போல் இடைவிடாது பொழிந்து ஆரந்தக் கூத்தாடினார்கள்.

விசேஷ களிப்பினை யடைந்த கண்ணுவ முனிவரும் தம் தரும் பத்தினி சகிதராய் அவ்விடப் தீர்த்தத்தில் படிந்தாடி அக் கமணியும் விபூதியும் தன் மேனியிலிலங்க ஸ்ரீபஞ்சாட்சர மகா ஸந்திரத்தை உட்கொண்ட ஹிருதயத்தினையுந் நவரத்தின கசிதமான கோபுரங்களுடன் விளங்கும் ஈசுவரன் கோயிலே யடைந்து, பெரிதும் அவரையும் அம்பிகையையும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கு தம்விஷ்ட ஸூர்த்தி யடைந்து, பல நாள் கடறும் இமமாபூர ஷேத் திரத்தினினிது வசித்து தன் மனைவியுடன் தன்னுச்சிரமம் புக்கனன்.

உள்ளங்கை நெல்லியங்கனியெனவே கங்கை முகலிய முவருடைய எண்ணிறந்த பாவங்களை இவ்விடப் தீர்த்தம் விமோகனம் செய்ததெனில், பெரும் புகழ் பெற்ற இவ்விடப் தீர்த்த

.மகத்துவத்தைப் பற்றி எம்மானாய் எம்பெருமானே யல்லாது
எவரும் சொல்லி முடியாது என்பதும் நிச்சயம்.

(கண்ணுவர் பூசனை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

26 இலக்குமி பூசனை புரி சருக்கம்

இந்திரப் பிரஸ்தமேனும் நகரத்தில் இந்திரத்தனென்
னும் துவிஜனெருவன் அதிசூபவசியான இலட்சுமியென்னும் பெய
ரினளாகிய தன்னில்லறக் கிழக்கிபோடும் இல்லறம் வழுவாது
நடாத்திவரும் நாட்களில், தன் மனைவி தன் குடும்ப சொத்துகளில்
பலவற்றை தன்பிறந்தகம் கொண்டு செர்ப்பதை அறிந்தவனாக அவன்
மீது மிகுதியும் சினங்கொள்வானாறினான். இச்சினங் காரணமாகவே
இலக்குமி தன் கழுத்திற் சருக்கிட்டுக் கொண்டு மாண்டாள். இப்
படி அற்பாபுளால் மாண்டவள் பேயுருவாகிப் பூமியில் சுஞ்சரித்த
வதிப்படுங் காலையிலோர் நாள் இப்பைசாசருபம் சாந்த முனியா
கிய சாபாலியைக் கண்ணுற்று அவன் சேவடி வணங்கிப் பேயுருவம்
நீக்கத் தக்க மாற்றுபாயம் யாதென வணங்கிக் கேட்டது. அன்னான்
அப்பிரேத மாதை நீ யிவண் வந்த விவர முறைத்தி என்னலும்,
அது தன் வரலாறு முற்றிலும் கூறிற்று. ஏ! பைசாசமே! நீ மாயூர
கேஷத்திரமடைந்து அங்குள்ள விருஷப தீர்த்தத்தில் முழுதி, வள்
ளல் நாயகனாயும், நாயகியையும் தரிசித்து இவ்வுருவம் நீங்கி மகா
தேஜஸுடைய பெண்ணுருவ மடைப்பெற்று பிரம தத்தன் என்
னும் மறைபவன் நினை மணப்பச் செழித்து வாழ்வாய் எனச் சா
பாலி முனிவன் கூறினான்.

ஆங்கவன் கூறியவற்றைத் தலைமேற் கொண்டு பேயுருவம்
சாபாலி யிடத்திலிருந்தும் விடைபெற்று மாயூர கேஷத்திரம
டைந்து இடப தீர்த்தத்தில் படிந்து நாயகனாயும் நாயகியையும்
போற்றிப் பணிந்துத் தன் சுய வுருவமடைந்து, பிரமதத்தன் முனி
வன் கூறியவாறே கண்டு மணந்து எண்ணிறந்த புத்திரப் பேறு
களை யடைந்து மண்ணுலகோர் யாவரும் கொண்டாட வாழ்க்கிருந்
தாள்.

(இலட்சுமி பூசனை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

27 விசாலன் பூசனை புரி சருக்கம்.

தெய்வத் தன்மை பொருந்திய சங்கராதி பாயப்பெற்ற அங்குள தேசத்தில் செங்கோல் செலுத்திவந்த விசாலன் என்னுடையார் அரசன் கொலு பண்டபத்திற்கு ஓர் நாள் வந்த வீரவைஷ்ணவர் பல்லோர் தம் வைணவ சமயத்தைப்பற்றிப் பிரசங்கம் பலமாய்ச் செய்து அதனால் அவ்விசாலனும் சிவத் துரோகியாயினன். வைணவர்களை உபசரிப்பதேயே பெருத்ததோர் தொழிலாகக் கொண்ட இவ்விசாலன், சைவர்களைக் காணின் மிச்சு வெறுப்புற்று சிவாயைங்கள் பலவற்றினை இடித்துப் பொடிசெய்துகொண்டு வாழுபவன், பாஞ்சராத்திரக் காராகிய வைணவர்களைக் காணின் மிகுதியும் விருப்புற்று அவரடி மலர்த் துணையையே பெரும் பற்றுக் கொடுனக் கொண்டு வாழுபவனுக்கு மேர் நாள் சாங்காலம் வந்துற்றது.

கூற்றுமன் தம் கிழுள்ள பல படர்களைக் கொண்டு இவனைப் பாசக் கயிற்று கொண்டு கட்டிக் கொடுமைப் படுத்தி தம்முலகம் சேர்த்துக் கொண்டு சித்திர குத்தனைக் கூய இவ்வரசன் செய்த பாவச் செயல்களின் கணக்குகளைக் கேட்டலும், இப்பேர்ப்பட்ட வனைக் கொடு நரசத்தினில் கொண்டு அவ்வதைப்பறிவித்தார்கள். புளிக் கூட்டங்கள் பாய்வது போல் இவ்விசாலனைச் சூழ்ந்து, வான் கைக்கொண்டு இவனைக் கண்டம் கண்டமாய்ப் பலர் ஆந்நரசத்தில் சைதம்பராயினார். பலர் வலிய இருப்புலகையால் மண்டை சுக்கு நூறுகுமாறு புடைப்பர். பல்லோர் இவனைத் தள தள வென்று கொதிக்கும நெய்க் கொப்பரையிற் கொண்டு அழுக்குவார். சில்லோர் இவனுக்கு இத்தண்டம் போதாதென்று சொல்லிக்கொண்டீட, பனங்காய்களிடமிருந்து தாங்குகளை எடுப்பது போல் இவன் கண்களைக் குத்தி எடுப்பார். பலபேர் இவனை டொங்குகின்ற நெய் நிறைந்த பாண்டத்தில் போட்டுப் புரட்டிப் புரட்டி வதக்கி வறுப்பர். பலபேர் இவன் வாயில் ஈயத்தை உருகக் காய்ச்சி ஊற்றுவர்; இப்படியாக இச்சிவத் துரோகியை ரௌவாதி நரசங்களிலே இட்டுத் தொந்தரவுக் குட்படுத்திப் பேயுருவுடன் பூமியில் சஞ்சித் தலைந்தவதிப்பட விடுக்கப் பட்டவன், வீந்தமால்வரைச் சரச

லைச் சார்த்தான், இவன் தாகம் பசி முதலிய பிணிகளுக் காட்பட்டு வந்த கிரிதருங்கால் பூர்வ சன்ம கன்ம பலத்தினால் தெய்வாதீன மாய் அகத்திய முனிவன் வதியும் மலைபாசலம் வந்துற்று அன்ன முனிவன் பதங்களைப் பெரிதும் பாவி தம் கன்ம பலம் மாற்று மருந்து யாசித்து அழுது நின்றான். நின்றவனை கோக்கிய அகஸ்தியரும் சிவத் துரோகியாகிய நின்னுடைய முகத்தில் விழித்தலை தகாத! ஆயினும் என் செய்வது? ஏகோ! ஒரு நிதமாய் உன் சாப விமோசனத்திற்கு ஒருவழி சொல்லுகிறேன் கேளுனாக் குறு முனிவன் கூற வுற்றான்.

பைசாசமே! கேள்! வடநிலைக் கிறையார் குபேரன் மாளிகையிலிருந்த சுசீரவா என்னுங் கத்தருவன் புத்திரி மனோக்கினி என்னுமோர் வளிகை ஓர்கால் நாகி காட்சியின் பொருட்டு ஆகாய சஞ்சாரியாய் வந்தவன் ஓர் நாள், இரதுவாழியின் கணடைத்து, ஆங்கு நற்றவமியற்றிக் கொண்டிருக்கும் அழகு ணத்தினனும் உருசி மாமுனி புத்திரன் மித்திரனைன்னும் பெயரிபு கட்டமுள்ள இளைஞன் தவம்புரியா நிற்பதைக் கண்ணுற்றுக் காழற்றான். தன்மெண்ணத்தை அவனுக்கு எடுத்துக் கூற அன்னவனும் ஈசுவர சங்கற்ப மெப்படியோ யப்படியாகிறதென்று ஈசனிடத்துப் பாரத்தைப்போட, எப்போது தன்னெண்ணம் சித்திக்கும் என்பதையே வெகு காலம் எதிர்பார்த்திருந்த மனோக்கினியும் வெகு காலம் மித்திரனைருகிருந்து காத்திருந்தார், அவன் தன் தவம் விட்டுப் பெயர்க்தானல்லன். இவனோ காம மிக்கவளாய் தவத்திலிருக்கப்பட்ட மித்திரனை வலிதிலே புணருவான் எண்ணி, அன்னவன் மார்பகத்தை யணைத்து முயங்க, அவன் இவனைத் தன்னைருகையினால் விலக்கி, மிகுதியும் சினந்து அவனைப் பேயுருவாகெனச் சபித்தலும், மனோக்கினி மாது பேயுருவமைந்து திரிந்து, தூய்மையுள்ள அசிதன் என்னும் முனிவனைச் சார்த்து அன்னவனுணையால் மாயூர மடைத்து இடப் தீர்த்தும் படிந்து வள்ளலாரையும் அஞ்சாய கியையும் பணிந்து தன்னுருப் பெற்று மீண்டும் மித்திரனை யடைந்து உருசி, அசிதன் இவர்களிருவரும் சேர்ந்து மித்திரனுக்கும், மனோக்கினிக்கும் மணம் புணர்வித்தார்கள். அப்படி அவ்விரு தரும் பதிகளும் பல காலம் ஜீவதனசபோடிருந்து முத்தியடைந்தார்கள்.

மாயூர ஷேஷத்திரம் மேற்கூறிய மாதிரி, தினைத்தவற்றை நினைத் தாங்கே தாவல்லதாதல் பற்றி, அத்திருத்தலம் புகுந்து, உன் சிவத் துரோக நிவாரணமும், பேயுரு நிவாரணமுமடைந்து போதி, எனக் குறுமுனிவன் சொல்லியபடி விசாலன் என்னும் அரசுப்பேய் அவ் வணம் சென்று, இடப தீர்த்தத்தில் புகுந்து நீராடி பாபவிமோச னம் அடைந்து மோட்ச சாம்பிராச்சியம் பெற்றது. சிவத் துரோகி யான விசாலன் அடைந்த துன்பத்தை யறிந்த பின்னராவது எவ் வீர வைஷ்ணவரும், சமத்தவ புத்தியை யடைந்த பேறுபெறும் படியான வழிகளைத் தேடுவர் என்பதும் தேற்றம்.

(விசாலன் பூசனை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

28 யானை முத்தியடைந்த சருக்கம்

தும்புருவோடு நாரதமுனி இய்யால் வரையில் உலவி வருங் காலையிலோர் நாள் ஓர் யானை அவரைக் கண்டு வணங்கி, ஏ! முனி வரே! நான் முன் சன்மத்தில் பாசாந்தன் என்னும் பெயரிய பிரா மண புத்திரன்; விஷ்ணு பக்தனா யிருந்தேன்; அப்போது, அசுத்தி யர் முதலான பல்லோர் சிவ பக்தர்கள் கையாய் கிரிவாசனாகிய உபாபதியைத் தரிசிக்கச் செல்லக் கண்ட யான், அவரை அவமதித் துச் செருக்குற்று அவருக்கு மரியாதைகள் செய்யாமல் அசை வற்று உட்கால், இகழ்தல் முகலியை செய்தமை டார்த்து, அவர் என்னை மதங் கொண்ட யானை யுருவாகெனச் சாடங் கொடுத்த பின்னர், அவரை வணங்கி, சாபவிமோசன தினத்தினை இரந்தேன்; அவரும் கருணைகூர்ந்து “நூறுண்டு போயதின் பின்னர் நாரத முனி வரால் சாப விமோசன பாகு”மென்றான்.

இவ்விஷயம் கேட்ட நாரதமுனி வன், ஏ! இடமே! நீ சிவனடியார் களுக்கு அபராதம் விளைத்தபையால் நீ இச்சாடம் பெற்று இந்நாள் காறும் தொந்திரவுற்றனை! இனி நீ மாயூரம் சேர்ந்து இடப தீர்த்தத் தில் ஸ்நானஞ் செய்து முத்தி பெறுவாய் என்று நாரத முனிவன் கூறி ஓர். அப்படியே யானையும், மாயூர ஷேஷத்திரம் புகுந், விருஷபதீர்த்தத்

தில் இனிதயர்ந்து மாயுரோசனையும் அஞ்ஞாயகியையும் தரிசித்து அவர் வரப் பிரசாதத்தினால் கன்னுந்வு நீங்கிப் பழைய உருவத்தையடைந்து ஈசுவரனைப் போற்றித் தடைசெயில் சிவசாயுச்சியமடைந்தது.

(யானை முத்தி யடைந்த சருக்கம் முற்றிற்று)

29 குதிரைகள் முத்தி யடைந்த சருக்கம்.

அயோத்யாபுரி மன்னன் திரிபுனிடத்துக் குதிரைகள் இரண்டிருந்தன. அவைவசனின் காதுகள் சுழற்றும் கீடம் புகள் விளர்த்து மிருந்தன, இத்தகைய குதிரைகளி லொன்றிற் கொன்று பின் வருமாறு பேசலாயிற்று. ஒரு நாள் மற் றொன்றி னைப் பார்த்து “நம் அரசன் முன் சன்மத்தில் மறைமாயனு யிருக்கையில் நான் வணிகனாக, ஏராளமான பொன்னை இவன் கையில் கடன் வாங்கி மீட்டுக் கொடுத்துக் கழித்தேனிடீலை. அதனால் மகிஷ ரூபமாகப் பத்துத் தடவை ஜனன பெரித்து உழைத்தேன், இப்போது குதிரையாக உழைத்து வருகிறேனென்றது. மற் றொன்று, யான் முன் சன்மத்தில் சூத்திரனாயிருந்து, நம்மரசன் முன் சன்மத்தில் மறையவனாயிருந்த காலத்தில், கடன் வாங்கி மீண்டும் கொடுத்த வானிலன்; ஆதலின், நான் யானையாக ஜன்மபெற்று விவசாயக்கே யுழைத்துப் பின்னு மிப்போது அசுவரூபம் எடுத்தேனாகிலும் நீறன் னன்று இரு குதிரைகளும் தங்களுந் தன் பிரஸபித்துத் துக்கித்த கைக் கண்ட சப்தவேதி சாஸ்திரம் வல்ல கிபுனாகுரிய நிலைப் பதன் ஆகிரியனாகப் வசிப்பனை யனுசரி கடந்தவற்றைக் கூறலும், இவற்றிற்குச் சாப விமோசனம் செய்கிக்க, மாபூர மாநகர் சென்று ஆங்கு இவ்விரு அசுவங்களையும் இடப தீர்த்தத்தில் முழு கு ளித்துக், கடைத் தேற்றுவது நின் கடமையாகும் என்று கூறினார். குரு வாக்கினை மேற்கொண்ட திரிபுனும் அவ்வாறே செய்கித்து அவ்விரு குதிரைகளும் முன்னுருவமடையப் பார்த்து ஈசுவர னைத் தொழுது, ஈசுவராஞ்ஞையின் வண்ணம், அயோத்திமா நகர் பக்கான், தம்முருவ மடைந்த குதிரைகளும் ஈசுவரானுக்கிரகம் பெற்று நெடு நான் இப்பூவுலகில் மன்னிக் கடைசியில் சிவலோகம் சேர்ந்தன.

(குதிரைகள் முத்தி பெறு சருக்கம் முற்றிற்று)

30 கரமும் கமுகும் முத்தி பெற்ற சருக்கம்

மாஹிஷ்மம் என்னும் வளநகராசாள்வொருநிய சித்திர துவஜனென்பாடுருவன் ஓர்கால் காட்டகத்தில் லேவட்டைக்குச் சென்று, பல்லாபிர மிருகங்களை ஒருங்கே வளைத்து வளைத்துக் கொன்று மிகுதியும் இளைப்படைந்து, தாகவேட்டை மிக்கவழிப், ஆரணியத்திலுள்ள பாரத்துவாஜாச்சிரமம் புக்கு ஆங்கு யோகத்தில் வீற்றிருந்த முனிவர் கள் வருகைபைக் கண்டு அலட்சியஞ் செய் திருந்ததாகக் காரணங் கொண்டு அன்னவனை யுதைத்தனன்.

யோக நிககிரையினின் றெழுந்திருந்த பாரத்துவாஜனும், அரசனைப் பார்க்கு, ஏ! சிங்கக் குலவா! ஞான வினாபு என்ன உடைத்து யோகனை யழித்தனை யாகல் பற்றி நீ கழுகையாகு! வெனச சாபமிட்டான் அரசன் சமுதைபாக மாறிக் கண்ட கண்ட விடங்கடோறும் இரிபா நின்றான். மாஹிஷ்மதி நகரத்தார் அன் னவன் பிள்ளைக்கு மரடஞ்சூட்டி, அரசனுக்குக் கொண்டனர்.

கத்தபாகக் கிரிகரா நின்ற அரசனோ ஓர் கன்னான் கையிற் சிக்கியதும், அன்னவன் இரன் முதுகின்மீது அளவற்ற புதுப் பாத்நிரச் சமைகளை யேற்றி எம்பெருமானுக்குக் திருவிழா நடக்கும் ஸ்தலங்கடோறும் வியாபார சிமித்தமாக இக்கமுதை யைக் கைக்கொண்டு போதாநிறகையிலேர் காலத்தில் ஐப்பசி மாதத் திருவிழாக் காலத்தில் ஆக்கன்றா வணிகன் அக்கமுதைமேற் பாத்நிரங்களுடன் மாயூரம் சென்றனன். கமுதை மேற பாத் நிரங்களைக் கீழிடுக்கலும், எத்தபாக மண்ணில் விழுந்து புரண்டது.

கமுதை விழுந்து புரளுகையில், ஓர் கமுது அகனருகில் வந் துற்று, ஏ! கமுதையே! நீ யாரென்ன வினவலும், தான் அவவுருவ மடைந்தாரைபைக் கத்தபம் கூறிற்று. கமுதும்! ஏ! கத்தபமே! என் பிறப்புணாக்குகிறேன், சிறிது சேட்டருள்! என விந்த மலையில் வுதித்த கிராநுன்; ஆங்கு வருவொருடைய பணம் முதலிய பொருளெல்லாம் சுவர்க்கு அவருடைய உயிருடன் அவரைத இன் றும் வந்து நாய் பிறப்பிலும் கடைப் பிறப்பை யடைத்தேன். நான் அகத்திய தரிசன மடைந்தமையான், முதுருவம் இன்ன

தென்றறியும் வரமடைந்துளேன். ஆயினும் முன்னம் செய்த
அகோரமான கிருத்தியத்தினால் பாழ் நாசடைந்து உபத்திரவப்
பட்டுக் கடைசியில் இக்கழுஞ்ருவ மடைந்துளேன். இவ்வுருவர்
போக்கி முதுருவமடைந்து, என் வரத் தியானம் செய்வதற்குத்
தக்க உபாயம் தேடுவான் பொருட்டுத், தலங்கீடோறும் தீர்த்தமாயி-
வருகிறேன்; இவ்வினிய வந்தலத்தை மாபூர மாத்ரஸமென்று எவரும்
சொல்லாநிற்பர்; நீயும் எழுந்திரு! விருஷப் தீர்த்தத்தில் முழுதுவாம்
என்று சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுக் கழுமுடம் பின் தொடர்
ந்து சென்று கழுநதையும், விருஷப் தீர்த்த சட்டத்தில் முழுதிய
தும், திவ்விய சரீரங்கள் பெற்று தேவலோகத்திலிருந்து வந்த
பொன் விமானங்களில் ஏறி இவை பொன்னுலகம் புக்கன.

(கரமும் கமுகும் முத்தி பெற்ற சருக்கம் முற்றிற்று).

31 பாம்பு முத்தி யடைந்த சருக்கம்

இந்திரர் பிரத்தத்தில் யாகத்தின் பொருட்டு ஒரு சுபயம்
போன கண்ணபிரான், வேட்டைக்காகத் துருமனுடன் கூட்டினுட்
சென்றனர். கூட்டிற் சென்றதாம் பாயவன் பாம்பொன்றினைக்
கண்டு இது சிலம்பு கோலோவென மயங்கினன், மலைமேல் பதித்
துறங்கிய பாம்பினை நோக்கிய, புருஷோத்தமனும்! எ! பாம்பே!
நீ இவ்வணம் உறைதற்குக் காரணமென்ன? நீ தேவனோ? அசு-
ரனோ? சாற்றுவாய் எனலும், “சூரிய குலத்திற் றேன்றிய நகுஷு-
கிய யான் முன்னர் இந்திர பதவியை யுத்தேசித்து நூறு அசுவ
மேத யாகம் இயற்றித் தேவலோகம் சேர்ந்து ஸப்த ருஷிகளால்
சுமக்கப்பட்ட பல்லக்கிலேறி மீதவலோகத்தில் பவனி வருங்
காலையில் சசிதேவியைச் சீக்கிரத்தில் சோப் பிசியப்பட்ட யான்,
பல்லக்கு சுமப்போராய முனிவர்களை சாதாரண பல்லக்குப் போகி
களாக மதித்து, ஸர்ப்ப! ஸர்ப்ப!! என அவசரப்படுத்தலும் அவர்கள்
என்னைச் ஸர்ப்பமாகுமாறு சபித்து என்னைப் பூமியில் போசட்டு-
றிய, யான் இச்சர்ப்பமாக மாறிக் கிடந்துழல்கிறேன். இவ்வுருவம் நீக்
கத் தக்க உபாயம் யாது எனக் கண்ணபிராணப் பாம்பு இரந்து
வேண்டலும், நீ மாபூர ஸ்தலம் சேர்ந்து விருஷப் தீர்த்தத்தில்
முழுதுவாயாகில் இவ்வுருவம் நீக்கப் பெதுவாயென்றான். இது

கேட்டபாம்பு வெகு தூரத்திலுள்ள அத்திருத்தலம் யான் போய்ச்
சேருவதெப்படி? மிக்க கஷ்டமாயிருக்குமே! தேவரீரே அத்தலம்
போய்ச் சேருதற்குத் தக்க உபாயம் சொல்ல வேண்டு மென்ன,
கண்ணன் கருணை கூர்ந்து அவ்வுபகதிகளை தன் மலர்க் கரத்தால்
எடுத்து விட்டெறிய, மாயூரத்திலுள்ள இடப தீர்த்தத்தில் விழு
ந்து, பாம்புருவர் நீங்கப் பெற்றது கய உருவ மடைந்து ஈசுவரனைப்
பக்தி செய்த சிவ சாயுச்சியம் பெற்றது.

(பாம்பு முத்தி யடைந்த சருக்கம் முற்றிற்று)

32 நரியுங் குரங்கும் முத்தி பெற்ற சருக்கம்

அழகிய அருந்தி மாளிகில் ஒரு காலத்தில் இரண்டு சூத்திர
நண்பர் வாழ்ந்திருந்தனர் சாலகதியினர் பரிலோகம் புக்கனர்.
இப்படிப்பட்ட நண்பரிருவரும் யமனுலகத்தினின்று ஒருவர்
பின்னொருவராய் மீட்டிப் வரியுங் குரங்குமாகப் பூமியிற் சனித்த
னர். இவ்விரு நரியுங் குரங்கும் ஒரு சபயத்தில் மாதத்தில் குரங்கும்,
கீழே நரியுமாக ஒன்று கூடித் தங்குஞ்ஞே நட்பு கொள்வனவா
யின. இப்படி யிருக்கையிலேர் நான், நகர்பில் வாழும் வாரதம்,
ஏ! சம்புகே! என்ன பரபம் செய்து இவ்வுலகில் இவ்வுருக்கொண்டு
பிறந்தனை சொல்வாபாக எனலுர், சம்புகம் ஏ! கபிபே! பிராமண
தகஷணை கொஞ்சமேனும் கொடாத கிருபணனும் உலகத்து முன்
சன்மத்தில் வாழ்க்கிருந்தேனாகலால் பிணர் தின்னும்படியான
இச்சனமம் லரித்தது. உன் ஜன்ம காரணம் யாது கூறென்று நரி
கேட்கக் கடி கூறலுற்றது! ஏ! நண்ப! சம்புகே! பரத் திரவியங்
களைக் கவர்ந்து முன் ஜன்மத்தில் சுகமாய் சுழித்த வந்த யான்
இவ்வார வுரு டெடுக்குப்படி நேர்ந்தது என்று, இவை யொன்றற்
கொன்று பேசுவ் விலையில் இவ்விரண்டிற்கும் நற்காலம் பிறந்ததை
யொப்ப, காசிப் முனிவன் ஆங்குப் பிரசன்னமாய் இவ்விரண்டினையு
மழைத்து உங்களுக்கு நற்காலம் பிறக்க வழி தேடுகிறேன் என்று
சொல்லி, அழைத்துப் போய், மாயூர இடப தீர்த்தத்தில் விட்டு
முத்தி பெறச் செய்தனன்.

(வரியுங் குரங்கும் முத்தி யடைந்த சருக்கம் முற்றிற்று)

33 கங்கை முத்தி பெறு சருக்கம்

நல்லொழுக்கம் நன்கு வாய்ந்த நிருமேதன், அருச்சேபனென் னு முனிவர ிருவர் தீர்த்தயாத்திரை செய்பத் தமதாச்சிரமம் நீங்கிப் புறப்பட்ட அதே ஸமயத்தில் மாயுரம் விருஷப தீர்த்தத்தில் ஸ்காநஞ் செய்து மாயுரேசனையும் அபயப் பிரதாம்பிகையையும் தோத்தரிக் தலே மேதக்கது. ஆஃதே சிறந்த தென ஆசிரி வாக்கொன்றெழுந் தது. இவ்வாக்கினைக் கேட்ட பனவரும் வினாந்து அந்த க்ஷேத்திரங் குறுகுவாராயினர். இப்படி மாயூரம் வருங்கால வத்யியில் ஓர் பைசாசம் நடுவில் தோன்றி, இவர்களை விழுங்கவிடப் பார்த்தது. இவ்விப்பிரர் சிரேஷ்டர்களோ விழுங்க வந்த அப்பைசாசத்தை நோக்கியோர் ஹுங்கார சப்தமிட அப்பைக்கு ஞானோதயமா யிற்று. ஞானோதயமாய் அப்பைப் இம்முனிவரை கீழ்க்கீ ! ஓப் விப் பிரே! “ யான் கங்கை நென்னும் பெண். என் ிதா என்னை என்னு ஏழாவது வயதான கன்னிநாப் பருவத்தில் கன்னிகா தானஞ் செய்பப், பத்தாவது வயதில் தெருள டைந்து பண்ணீராவது வயதில் விதவையானேன்; கணவ னறிந்த துக்கங் கருநாது நான் பொருளிட் திவதே தொழிலெனக் கொண்டு அதனுள்ளேயே சருக்கதைச் செலுத்தி ஆன்ன சத்திரமான் நேற்படுத்தி, வருபவ் செவராயினும் வேண்டியவளவு பொன் வாங்கிக் கொண்டு ஆன்ன மணிக் கும் தொழிலை ஏற்றுக் கனகத்தை மேன்மேலும் செடினைனையல்லாது எச்சிற் கையாற் கூட, யான் காக்கையை ஒட்டுவதில் பெரிதும் வெறுப்புடையவன்; நான் ஆத்துனைக் கிருபண சிரோன்மணியா னேன்; எள்ளாவேனும் தருமததிற் செலவழிக்காது என் எண் பத்திரண்டாவது வயது காழம் பொருளைத் தேடி வைந்து நிலை குலைந்து மாண்டு போனேன்; இப்படிப்பட்ட மகா பாதகியானதால் இப்ப்பயுடம்பு தரித்துமுலுவேன்; நமது தரிசன மாத் திரத்தில் உல் லறிவு பெற்றேன். ஆகவே, இப்பைப் உருவும் சுழியுமாறு நீசிரி யருள் புரிதல் வேண்டுமென்ன இரந்து வேண்ட, இவ்விரு முனிவரும் இப்பையைத் தம்முடன் கூட்டிச் சென்று மாயூரத் தலம் புக்கு விருஷப தீர்த்த நீராடி, அஞ்ச நாயகியையும், சிவபெருமானையும் தொழுது போற்றி யாவரும் முக்கியடைந்தனர்.

(கங்கை முத்தி பெறு சருக்கம் முற்றிற்று)

34 பூனையுங்கிளியும் முத்தி பெறு சருக்கம்

மந்தானி என்னுள் டெயர் வையத்த கங்காநதியின் பாங்கு
பாரத் துவசன் என்னும் இருஷியாச் சிரமத் தருகேயுள்ள தூங்
கிருள் வெப்பியாற் கொதுங்கிப் புச்சிருந்தாலகன்வ பொழிலொன்றி
னிடத்தே, பல்லாயிரம் பறவைகள் இனிது வசித்துவாரா நின்றன.

இப்பறவைகளுள் அப்பொழிலினில் தம் பெட்டைப் பறவை
கிளியுடன் பெறலரும் கிளிகள் பல்லாற்றைக் கொதிக்கொண்டு பேசு
ழகுவாய்ந்த கிளியொன்றும் இன்பமாய் வசித்து வந்தது. இப்படி
இக்கிளி வாழுமோர் நாள் இஃதுறக்கும் சபயம் பார்த்து பூனையொ
ன்று மெள்ள மெள்ள வந்து இக்கிளியைப் பிடித்து ஹிம்லிக்க ஆரம்
பிக்கையில் கிளியும் “ ஏ! பூனையே! யான் ஒன்றும் நனைக்குத் தீங்கி
ழைத்திலேனாக, நீ என்னை இன்னணம் வருத்துவது நீ கியாமா? இது
நனைக்கடுக்காத! கின்னுடைய முற்பிறப்பும எனக்கு ஞாபகம் வரு
கிறது, வேண்டுமானால் கூறுகின்றேன். எனப், பூனை ஏதோ
சொல் சேட்டோம் எனலும், கிர்த்தி பொருந்திய விதர்ப்ப நாட்டில்
முன்னம் பிருத்த திரிபுப் பேர் வாய்ந்து ஆசாண்ட மன்னனாகிய
நீ, கொடுக்கோல் புரிந்தாயான்கொல், கின் மண்ணத்திற்குப் பின்னர்
அது காரணமாக பல்வகைய கொடு நாகுகளிலேயு முழன்று, பின்
னர் முன்று அயுருவளவு காலங்காறும் பூமியிலே கிருமியாய பல்
பல் வேறு பிறப்புகளு மெடுத்தமுன்று திரிதாலாய். இப்பிறப்பு
களுக் கெல்லாவற்றிற்கும் பின்னர், இப்போது பூனையாக மாறினே
முன் சபைந்தரத்தில் யான் நனைக்குப் புறோகிதல யிருந்த பெருந்
தோஷத்தினாலேயே கொடிய வகை நாகங்களுளும் உழன்று
கடைசியில் கடியினுங் கடையாய பல் பிறப்புகளு மெடுத்தக் கடைசி
யில் இக் கிளையா யுருகெடுத்த இவ்வுருவுக்கோர் விமோசனைத்
தைப் பற்றியும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்னும் இத்தியாதி
விதமான உண்மையை யறிந்து சுகம் கூறிற்று. இவ்விஷய
ங்களை அருகே யிருந தறிநுணைந்த பாசத்துலாஜர் பொருக்
கென இவற்றினருகிப் போந்து தமக்கு இப்பிறப்பு தீர்வுறு
மாறு உபாயம் மாயூர கேஷத்திரத்திற்குப் போய் இடப் தீர்த்தத்தி
லேயாடி மாயூர ஈதரையும் ஞானம்பாள் அபயாம்பாள் என்னும்
அம்பிகைகளையும் தரிசனம் செய்தலே எனக் கூறலும், பூனையும்.

களியும் அவ்வாறு அந்த ஸ்தலத்திற்குச் சென்று விருஷப தீர்த்தத்
தில் புக்கு விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து, தம்முடைய மடைந்து மன
மொழி மெய்களால் எம்மிராணத் தொழுது சிவலோகமசேர்ந்தது.

பூனை களிகள் முத்தி பெறு சருக்கம் முற்றிற்று)

35 சயதுங்கன் முத்தி பெறு சருக்கம்

கண்ணுதற் கிறை களித்தமர்கின்ற காசி நகராரும் பண்புடை
பரணுகிய, சயதுங்க ராசசென்டான் நீதி தெறி'தவமுமல் செங்கோ
லிலாசுத நாளில், பொல்லாத வைஷ்ண னமபங்குநக்குட்பட்டு, சிவ
சுமயம் பொல்லாததென்றும், அபாபச் சினரை வாயில் வந்த வாறெ
ல்லாம் தெழித் துரைத்து சடைமார்க்களி ஓர் சடை மனார் வாந் தீருந்
தும் நாளில், ஆங்குகில் சாத ரேங்கள் பலபுறையும் நன்காபாங்க
நீந்த தேவசாமி என்னும் வேதியன் மைந்தன் எல்லாராலும் மிக்கெ
டுத்துரைக்கப்பட்ட அரிசாமி என்பவன் தன் கட்டபூசிய மனைவியு
டன் ஓர் நாள் பள்ளியறையிற்றுவின்றான். அப்போது அவனு
டைய மனைவி ஆடை தரிதலினால், ஆக்காலர் சில மதன வெகலே
றுங் கந்தருவன் மாய விஞ்ஞைகள் பலவு முணர்ந்தீரான் அரிசாமி யுற
ங்குமிடத்தனுவி, அழகின் மிக்க அம்மங்கைகையக் கண்டு மயங்கி, அவ
ன்மீது வைஷ்ணவ சாசனினால், அவனை வந்தித் தந்திகாண்டி கரந்தேளித்
தான். இவ்விடையிலே அரிசாமி துரிசுநெழுந்தான் துவனப்புவிங்க
மதனாகியைக் காணாது பெரிதும் அவுந்து அவன் தக்குமிடம் எங்
டுவன நகர முழுவதும் தேடி, அலைந்து திரிவாறுகினான். இப்படி,
தீருங்குகில் அரிசாமி மடப படுபிணி மிக்கலைக்க, இவன் பதுமரா
பன் என்னுமா மனையாயிலலக புருஷன், அவன் ம'ரணி 'காமித்த
யுன்னம் மிகாண்டு ஓர் தூகசில வைத்திருந்து புசிக்குங்கால்
காமிக்கிட முள்ள பாய்ந்தைப் புசித்தான் சநடனிடமிருந்து விஷம்
இயல்விசாமி புசிக்குமா அன்னம் சில வீழ்ச்சுருகக் கவலிக்காமலுண்
தான். அதனால் இயமனையவன் கமலாலகு கடி இனிற் செல்லவேண்
வதாயிற்று. இது பலராலும கேட்டுணர்ந்த பதுமநாபன், அன்னவ
னுக்கு அன்னமிட்ட தன் மனைவி பாப மிக்கவளாயினாள் என்று
தன் காதலியுடன அத்திரி இருஷிபினிடம் அனுக்கினான்.

அரவினைக் கருடன் வருத்த அது விஷம் ஒழுக்கிற்று; பசிப் பிணி வருத்துதலான் கருடனும் அவ்வரவினை வருத்திற்று; அவன் பசிப் பிணி தணிப்பான் கருதிய உன் மனைவியும், அவ்வரிசாமிக்கு அன்ன மளித் தனளாகையால் இம் மூவருக்கும் இப் பாவம் சேராது காண் என்று அத்திரி மகருஷி அவர்களைத் தேற்றும் காலையில், “ராஜா ராஷ்டிர கிருதம் பாபம் லபதே நாத்ர ஸம்சய:” என்றவாறு இப்பாவங்களெல்லாம் இந்நகரின் சொடுங்கோன் மன்னனாகிய சய துங்கனைச் சார்வதாக என்னுமோர்வாக்கு ஆகாயத்தினின்றும், தன் மனை எழுவதாயிற்று. இதைக் கேட்ட பன்னன் மிகுதியும் திடுக்கிட்டான், இப்பாவத்தைத் தொலைப்பான் சயதுங்கன் உறுதி புண்டான். இப்பாவத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவரைப் ஹா! ஹா! இதற்கென்ன செய்வோம் என்று மிகுதியும் கிலேசப் பட்டோனாய், துக்கம் சிறிதேனும், கொள்ளாமலும் தன்னுடம்பின் செவ்வியைச் சிறிதேனும் நோக்காமலும் பேய் பிடித்தவன் டோல ஊரூர்கடோறும் திரதரா நின்றான். அந்தோ! அந்நம மார்க்கங்களை அறவே பொழிக்கின்ற சைவ நெறியை மதியா திருத்தல் ஒருவனை இலேசில் விட்டு விடுமோ?

பின்னாட்களையும் இவ்வாறு இத்திலே யடைந்துவருகின்ற சயதுங்கன், கங்கை முதலிய பற்பல தீர்த்தங்களுள்ளும் விசேஷமாகப் படிந்தாடியும், ஸ்தல முர்த்திகளைத் தரிசனம் செய்தும் தானங்கள் பல சற்பாத்திரங்களுக் கீழும் அனுத்துவிட்டானே பொழிய, அவனைப் பிடித்த பாவம் அவனின்றும் நீங்குவதென்ன வேடி மிகவும் அரிதாயிருந்தது. இங்மன மிருக்கையிலேர் நான் கனிகள் என்னும் இருஷி மொருவர் இப் சயதுங்கன் முன்பு போத் தானாக, ஏ! விப்பிரகீ! இப்பாவம் தொலைத்தருளிய உபாயமெனக் கருள வேண்டு மென்ன விரத்தனும், அவர் கொடியோனே! சிவத் துரோகியாகிய உனக்குக் கழுவாயுரைத்தலுமடாது! ஆயினும் எம்மானாகிய நடராஜப் பெம்மானை யடிபணிகலே மேதக்கது; கீர்த்தி மிக்க மாயூரத் தலத்தில் விருஷப் தீர்த்தத்தில் படிந்தாடி அவ்வூரில் திருக்கையில் கொண்டருளியிருக்கும் பெம்மானை யழுத் தாலே மேதக்கதெனச் சொல்லலும், அவ்வாறு மாயூரத்தல மடைந்து காவிரியின் கண்ணுள்ள இடப் தீர்த்தத்தில் படிந்தாடி

‘மறைமுடிவினிடமாகும் உள்ளலார் பதம் போற்றி,
அறைகருணைப் பெருவாழ்வாமஞ்சநாயகியென்னு
மிறைவிபதங்களும் போற்றி யெண்ணில் விழாச்சிறப்பித்து
தறைபுகழுஞ் சயதுங்கன் சைவசிகாமணியானான்’

49

ஆலயப் பணியும், திருவாபரணப்பணியும், பொற்கலப் பரிவட்
டப்பணிகளும், பேரண்பு மேலிட்டினால் ஈசனுக்குச் செய்த சிவ
னடியார்களுக்கு ஸமாராதனைகளும் பல செய்து, விழுதி உருக்கி
ராக்ஷ தாரணங்களும், புனைந்து உமாதங்ளை இயத்தத்தில் பெரிதும்
தியானித்து, கைலாசபதியின் விடைபெற்று தன் காசி நகர் மன்றிப்
பல காலங்காறும் செங்கோலினிதோர்ச்சி சந்தியிடு சைவசபயமே
சிறந்த சமயமென ஸ்தாபித்து வள்ளலார் அருளினால் உயர் சிவ
மேலாகமுற்று நனி வாழ்த்திருந்கனன்.

(சயதுங்கன் முத்தி பெறு சருக்கம் முற்றிற்று)

36 தீர்க்க சங்கை முத்தி பெறு சருக்கம்

அயோத்தியாபுரியை யரசாண்டு வந்த நரசுராமனென்
டான் இராமனா தீயவைச் சங்கராஞ் செய்து பின்னர் அசுவமேத
யாக மொறு செய்தா நின்றான். ஆல்வேளாவி காண்பான் அட்ட
கோண்முனிவன் முதலாய பல முனிவர்களும் வந்திருந்தார்கள்.
பின்னர் உரோமேச முனிவன் வந்தான். இம்முனிவர்களைப்
பார்த்த இராமன் முதலிடோமெல்லாரும் நொழுது அர்க்கிய
பாத்யாசமனங்களை முறைப்படியே சதலகானாகள்.

உரோமசமுனி அப்போது அட்டகோண முனியைப்பார்த்து,
ஓ! முனிச் சிரேஷ்டரே! நீவிர் நூறு கற்பம் பாண்புறக் கண்டு வாழ்
வாய்; யான் அதிறடாதிதான் கண்டுளேன்; ஆதலின் நீவிரே பெரிய
வர் என அட்டகோண்முனி அதனாலேயே உயர்வு தாழ்வு கருதிட
வேண்டாம்; மாயூரத்தில் வருடந் தோறும் இஷ்ட சித்திகளை விசேஷ
மாய்க் கொடுக்குப்படியான விருஷப தீர்த்தத்தில் படிந்து ஸ்நா
தம் செய்வாயாகில் அப்போது என்னைக் காட்டிலும் நீவிரே பெரி

யவராவீர் என்றனர். அவரே பின்னும் கூறுவார்:—திராவிட நேசத் திலே குண்டின கோத்திரத்திலே யுற்பவத்த மேலோனாகிய நற் குணத்தானாகிய விண்ணுசாமி என்போனாகிய ஒருவனுக்கு இரேவை என்னும் மனைவியினிடத்தில் அரி, கவி, சிவன் என்று மூன்று குமாரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களில் அரி என்பவனுக்குத் தகப்பன் கலியாணம் செய்கித்தான் மற்றிரு குமாரர்களும் உழு தொழிற் செல்வராகி தம் முன்னோனிடத்திற் பிரியம் வைத்தில ராகி தனிபே பிரிந்து அப்புறம் போதலானார்கள்.

முன்னோனும் தன் மனைவிகளைத் தன் மாதுலனகத்தேவிட்டு ஐப்பசித் துலாத்தில் மாயூரம் விருடப் தீர்த்தத்தி லாடுவதென்றுள் ளங் கொண்டவனுப் புறப்பட்டு சித்திர கூடம் வந்து சேர்ந்தான். வழிகடந்த இளைப்பினால் மிகப்பெரியோடு வருபவன், ஒரு வீட்டினி ன்று புகை எழுவதைக் கண்டு இங்கு ஏதாவது புசித்திடற் கன்னம கப் படுமென்றுளத்திற் றேர்ந்து, அக்கிருகத்தினை நோக்கி வருகையி ல், அன்னோன் வருகையைக் கண்ட அாக்கி யொருந்தி திவ்விய சுந்தர ரூபத்தோடு முள்ள இளம் பெண்ணுப் சமைப்பதற்கென்று ஏதோ விறகு தேடிவாள் போன்று, அவ்வீட்டினின்றும் வெளிசீய வந்தாள். வந்தவளைக் கண்ட மறைபவனும் 'ஏ கற்புடைக் காரிகாய்! நான் மிகக் களைப்புற்றேன், எனக்குப் பசிப் பிணி தீரச் சிறிதன்னம வரிப்பையேல், என் உயிர் தரித்திருக்கு மெனலும், அவளும் ஒமென விணங்கி, இவ்வேதியனை உள்ளதைத் துச் சென்று, இவனைச் சிறிது நோஞ் சயனிக்கச் சொல்லி, அம்மகன் அடுப்பில் நெருப்பு மூட்டி னான். வழி நடந்த இளைப்பினால் வருத்தமுற்றபர்வுற்றுத் துயின்ற அம்மறைபவனின் இன்னுயிர் கவர்வாள், இவ்வாக்கி தன் மனத் திலெண்ணுவாளாயினாள். இப்படி இவள் எண்ணுங்காலையில் பழி யினஞ்சு மெங்கள் பரம்பரனும் மாயூரேசன் கிருபா கடாட்ச யிட் சணியத்தால் 'ஏ! அாக்கி! அம்மறைபவனைக் கோறவினால் பாபம் நினக்கு வந்து சூழும்; அம்மறையவனாலேயே உனது பைசாச உருவம் நீங்குவதாகும், நின் கொடிய எண்ணத்தைத் தயிர்' என்று மோர் ஆகாய வாக்கு ஆண்டு எழலும், மறையவன் விழிப்பானாயி னான். அாக்கியும் ஞேரேலென வெழுந்து நமஸ்கரித்து மறையவ னின் பாதம் போற்றி, அன்னவனிடம் தன் முற்பிறப்பினப் பின்வ குமாறு காக்கலாயிற்று. ஏ! மறையவ! இப்போது தீர்க்க சங்கை

என்னும் பெயரிய யான் முற் சன்னத்தில் யமுனா தீரத்திலிருந்த
இராமனென்பவனின் அருமைப் புதல்வி, வேங்கடியா நாமம் பூண்
டவள், எம் தந்தை என்னைக் கிருட்டின நென்போனுக்குப் பாணிக்
கிரகணம் செய்கிக்க யான் கிருணியின் காரியத்தைச் சரியாகச்
செய்தலில் சிந்தைப் பூண்டிலளாயினேன்; யான் மாமி பாமன்மார்
களை வைது போராடல் செய்வேன். இவ்வாறு புவிக்கெனத்தோ
ன்றிய தாமகைதுபோலக் கிருந்ததிற் றோன்றிய வென்னைக் கலத்
சப்படாம விருக்கச்செய்ய, என்னையுந் என் புருடனையும் தனியாக
விருக்கச் செய்தனர். யானோ அங்நனமிருந்தும் அகமுடையனை
மதிப்பதில்லை; அவனை உபத்திரவம் செய்வதிலேயே எனது சிந்தை
நாடும்; ஒரு நாளுக்குப் பதக்கு சாதம் சாப்பிடுகேன். இப்பேர்ப்
பட்ட என் கொடுமைகளுக்குப் பயந்து என் புருடன் விண்ணுலகம்
சேர்ந்தான்.

யானும் பின்னர் பைசாசம்போல் உறக்கங் கொள்ளாது பல
விடங்களும் திரிந்து பொருள் மிகுதியும் தேடி வைத்துக் கால கதி
யால் இறந்து கொடுமையான நரகத்துள்ளமுத்தி டல பிறப்பும்
பிறந்துக் கடைசியாக பச்சைப் புலாவனையோ பெரிதும் விருமபி
யுண்ணும் இத்தகைய கொடிய அரசுக்கியாயினேன். இனி எனக்கு
இவ்வுருவம் நீங்கத்தக்கப் பிராயச் சித்தம் சொல்லியருளல் வேண்டு
மென்று இரந்து கேட்கும் அரக்கியை மறையவன் நோக்கி, ஏ !
அரக்கியே! நீ என் பின்னே மாயூரம் வந்து சேர்ந்து விருஷப தீர்த்
தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வாயாகில் சாப விமோசனம் நினக்காகலாம்
என்ன, மறையவன் சொற்படியே தீர்க்க சங்கை அவன் பின்னே
தொடர்ந்து போயினள்.

பிராமணன் ஆஞ்ஞையின் வண்ணம் விருஷப தீர்த்தத்தில்
படிந்தெழுந்த தீர்க்க சங்கை யென்னும் அரக்கியும் முன்னுருவ
மடைந்து பொன் விமான மேறி, பனவனையும், மாயூரேசனையும்,
அம்பிகையையும் தொழுது விண்ணுலகடைந்தான்.

வேதியன் இச்செய்தி கண்டிதழ்ந்தபுகைநதவனாய் தானும்
இஷ்ட சித்திகளைப் பெற்றுப் போயினன். அப்பேர்ப்பட்ட
இடப தீர்த்தத்தில் வருடந்தோறும் நீயே உத்தம வேதியன்.
நின்னை ஒட்டா சொருகும்லை. அத்தகைய உன்னையெயான் மிகு

தியும் வணங்குவேன் என முனிவன் சொல்ல யாவரும் சந்தோஷ
சித்தராநர்; இவ்விஷயம் உண்மையது தான் என்று ஆங்குள்ளோ
ரெல்லா நம் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

(தீர்க்க சங்கை முத்திபெறு சந்நகம் முற்றிற்று.)

37 பார்க்கவி பூசனை புரி சருக்கம்

மனமும் மதமும் பொருந்திய குளிர்ச்சி மிக்க துளசிமாலை
யைப் பூனையும் சக்கிர பாணியாகிய திருமாலினுக்கு திருமகள், புலி
மகள், நீளை பெண்ணும் மூவர் இன்னுயிர்க் காதலிகளுள்.

இம்மூவரில் திருமால் நீளையிடக்கே விசேஷமான காதலினை
யுடையான். முகுந்தன் இவ்வாறு நீளையிடம் காதல் மேலிட்டவ
னாய் ஒழுது நாளொரு நாள் கருமகள் பால் அகிலிநுப்பமுற்று
அவளிடம் சேர்த்துப் போயினான். நீளையிடத்தன்புடைமையி
னாலே அழுச்சுறு மேற்கொண்ட திருமாலினுக்குத், திருமகள்
சிறிதேனும் மகன் கொடுத்தப் போகினாள். திருமகளைத்
திருமால் அன்பு மேலிட்டிக் தழுவுவனும், திருமகள் சினமீக்கூர்ந்த
வளாயும், வெறுப்பு மேலிட்டவளாயும் விலகிக் கொண்டு ஆயற்
புறத்தே நின்று கதிகடுப்பாளாயினாள்; தூங்கு மஞ்சம் விட்டுப்
பெயர்வாளாயினாள். அன்ன காரணனைத் தன் பைகளுள்பொற்
பார்ப்பாளாயினாள்; காரணனும் அம்மங்கையை நோக்கி “ஏ! பெண்
கள் நாயகமே! உண்மையில் உன் மேலேயே விருப்பு மிக்கடை
யன் யான்; பெருஞ் செல்வமே! பேரே! நீ என் கோபித்துக்கொள்
ளலும் நேரிதாமோ” என்னக் கூறினன். அதற்குத் திருமகளும்
“நீளை நினைக்க கோடுப்பான் இங்கு வாராதே அவளிடத்தே
போகுதி; யாது சொல்லியானாலும் என்னிப்பம் நினக்கு மிக்க
கசப்பே! கரும்பினய இன்பமளிக்கும் நீளையினிடம் போகி! போகி!
என மொழிந்தான்” கமலை; எவ்வித குற்றம் செய்யினும் பொறுத்துக்
கிருபைகூர்ந்து ஏ! மலர்ச் செழுந்தோகாய்!! எனக்கு நினின்பளி
த்தி! நின்னின் சுவை வாயுறல் சிறிதெனக்கு அருத்தாயேல் என்
னுயிர் வீந்தொழிவது சத்தியமென வுரைத்தனன்” நெடியவனும்.

நீ யாது கூறினு மேலாது; யானே சிறிதேனும் தினக்கணங்
கேன்; நீ நீளை பாலைகலை மேதகவுடைத்து என்றிசைத்தன்ன் மா
மகள். திருமால்! அற்றன்று! எம்பொன்னே! மாமணியே! நீ
கிணங் கொள்ளல் தகாது! என்று ஆசைமேலிட்டவனாப் அவளடி
விழுந்து நயந்து தொழுதான்.

சேந்தாமரை மலர் மேலுறைவோளாகிய திருமாமகள் புரு
ஷோத்தமனின் இத்தகைய காரியத்தையும் கவனிக்க இலளாகி
தன் தாளினால் அத்திருமாலின் முடிமிகை யுதைத்து அப்புறந்
தகன்றனளாக, மாயவனும் அம்மகளை நோக்கி மனங் கவன்று!
ஈ! காரிகாப்! கொடுத்தொழிலுடைய நீ இனி மாநடவுரு வெடுக்க
வெணச் சபித்தான். பதுமானியும் அச்சாப் மொழிப்படியே
பிருதுவின் பெண்ணை ஜனிந்தான்.

பிருதுவின் புத்திரியாகப் பார்க்கவி என்னும் பெயர் பூண்டு
மன்மகப் பருவமடைந்து தன் தந்தையை நோக்கி எனக்குத் திரு
மால் கொழுநகைத் தக்க உபாயமருளுகி எனலும், இருஷிசு சிரேஷ்
டர் நீ கேளரி மாபூர கேஷத்தீரம் சென்று, காவிரியின் விருஷபதீர்த்
தத்தில் அடித்தாடி வள்ளலாரையும் அஞ்சுநாயகியையும் போற்றி நின்
பிரதிபம்படி திருமாலினை மணப்பாய் என அருளிச்செய்தார்.

அவ்வாறே பார்க்கவி அத்திருத்தல மடைந்து பீடப்பித்துலாத்
தடை விருஷப தீர்த்தத்தில் நோய்த்தாடி ஈசுவரனையும் ஈசுவரியை
யுந் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வாழ்ந்து வரு நாளில் வள்ளலாரின் அது
க்கிரமத்தால் நெடியான் பிருதுவின் ஆச்சிரமம் புதுந்து, நின்மகளை
எனக்களிப்பாயாக வென பிருதுவினைக் கேட்டலும், ஓமெனவிணங்
கிய பிருது, மாயூரம் வந்து பார்க்கவியைத் திருமாலினுக்களித்தான்.

மால்கொண்ட பார்க்கவியோடும் வைகுந்த லோகம் சேர்ந்து
தேவர்கள் போற்றிட வெற்றி தரத்தக்க பஞ்சாயுதங்களோடும்
ஆரசு புரியாநின்றான். ஈசுவானுக்கிரகத்தால் அன்று தொடங்கி
மாந் பாறவுன் என்னும் பெயர் கொண்டு பிருது மாமுனியும் மாயூ
ரோச னின்னருளை வியந்துகொண்டு தனதாசிரமம் புக்கு இனிமை
வாய்க் காலங் கழிப்பாறுபின்.

(பார்க்கவி பூசனை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

38 வாணி பூசனை புரி சருக்கம்

முன்னமொருகால் சத்திய லோகத்திற்குள்ளுந் திய வால கில் வியருருவத்தைக் கண்டு எள்ளி நகைத்த காலையிலவர் சினந்து, எம் பரித்ததேகம் கண்டு நக்க நீ மானிட மாதாகுதி என்ன சபித்தது கண்ட வாணி நயந்து, முனிவரை நோக்கி, அம்மாதாடவுருவமெய்திக் கழியுமாறு திருவருள் புரிதல் வேண்டு மென்றிந்து கேட்க முனிவார் கூறலுற்றார்.

அத்தரி முனிவனாதியர் ஓர் வனத்தில் முன்னொருகால் வந்திருந் காலையில், அவர்கள் யாவரும் நடுகடுக்கமுறக் கொள்ளிவாய்ப் பேயொன்று அவர்கள் முன்னிலையில் தோன்றிற்று. தோன்றியதைக் கண்ணுற்ற முனிவார் நீ யார் என்னைக் கேட்டலும் அது, “யான் பிராமண குலப் பெண், என்னுடைய கணவனோடுமையுங்கால், அவனை மிக்க வமவதிக்கும் குணமே வாய்ந்த தன்மையினால் இக்கொடுமையான கொள்ளிவாய்ப் பேயுருவம் தாங்கினேன்; ஓ முனிவர்களே! இவ்வுருவம், நீங்குபாற்றருளிச் செய்யல் வேண்டுமென, முனிவார், ஏ! பேயே! நீ மாயூரஞ் சார்ந்து, இடப தீர்த்தத்தில் முழுதி இச்சாப விமோசன மடையக் கடவாய் என்னும் இவ்வீர்த்தையைக் கேட்டவக்கணமே அப்பேய் பெயர்ந்து போய் மாயூரத்திருத்தலம் புக்கு விருஷப தீர்த்தத்தில் முழுதித் தன்னுருவமடைந்து, நற்கதி பெற்றது போல், ஏ! வாணி! நீயும் மாயூரமடைந்து நற்கதி பெறக்கடவாய் என்ன வோதிய முனிவன் மொழிப்படியே வாணி கௌரிமாயூரமடைந்து, விருஷப தீர்த்த கட்டத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து ஈசனுக்கும் அம்பிகைகளுக்கும் முறையே பூசனைகள் புரிந்து பிரம லோகம் சேர்ந்தாள்.

(வாணி பூசை புரி சருக்கம் முற்றிற்று)

39 இடப வரலாறு உரைக்கும் சருக்கம்

கூருப்பினு மினிக்குமாறு மாயூர சேஷத்திற் கணிகைசனை விரித்தோதி வராநின்ற சூதமுனிவர் கதைகளில் அத்தியாயந்த வசத்தராய் ஈடுபட்ட ஸைமிசாரணியு வாசிகள் அவரை நோக்கி

“விருஷபதீர்த்தம், விருஷபதீர்த்தம் என்று பஸ்காற் கூறினர் களே! அவ்விருஷபம் பொன்னித்துறையில் வந்தவித மென்னே? என்னக் கேட்பாராயினர். அதற்குச் சூதர், கைலாச கிரியில் உமை யோடும் வசியா நின்ற கண்ணுதல் மாயுரேசன், சகி தேவியார், மயிலுருவமெடுத்துப் பூமியில் வசிக்கும் நாளில், அப்பெம்மான் விகோதார்த்தமாகப் பூமியில் சஞ்சாரஞ் செய்வாடுண்ணி, தம் முடைய விருஷப வாகனத்தின் மீதேறி, மலர்மிசைக் கடவுளாகிய பிரமதேவனும், திருப்பாற்கடலின்கண் வளரும் மாயோனும், தேவேந்திரனும் தேவர்கள் முதலிய பல்லோரும் தத்தம் வாகனா ளுடர்களாய்த் தன்னைப் புடைகுமு, கைலாயகிரியைவிட்டு நீங்கித் திருவுலாப் போவதாயினர்.

இங்ஙனம் போகும் ஈசுவரன் பின்னே அவரதின்குள்ளுள் பெற்ற நாரணன் முதலிய வானநாடர், எம்மானது அடியிணையையே தொடர்ந்து செல்லுவாராயினர்.

ஈசுவரன் ஊர்ந்து வாராநின்ற விருஷபமோ, எம்மானைத் தாங்கும் பெருமையினால், என்னைக் காட்டிலும் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களின் வாகனாதிகள் சிறப்புற்றனவோ வெனவே கர்வ மிக்க தாய் ஒரு கூணைப் பொழுதில் சர்வாண்டங்களையும் பிரதக்ஷணம் வந்து சிறப்புற்றோங்கிய மாயூரப் பொன்னியாற்றிடையினில் வந்து நவாயிற்று.

உரகங்களை யெல்லாம் விறை வினெடுத்தயிதுதலையே தன் தொழிலாக கொண்ட பகிராஜாவாயும், விஷ்ணுவாகனஞ்முள்ள கருடன் விருஷபவாகன கதிக்குச் சரியாய்த் தொடர்ந்து வர முடியாமல் இடபத்திற்குப் பத்து லக்ஷ யோசனைக்குப் பின்னாலேயே தன் இளைப்புற்றுத் தனையில் விழுந்தன்மையுற்றது.

நான்கு இலக்ஷ யோசனை தூரத்தில், விஷ்ணு வாகனத்திற்குப் பிறகுத் திரிபாகிய ஹம்ஸமு, அதிலிருந்து காணாது லட்ச யோசனைக்குப் பின்னால் ஆயிரங் கண்ணையுடையவனான தேவேந்திரனின் ஐராவதமென்றும் வெள்ளையானையும் இளைப்புற்று விருஷபத்தோடு தொடர்ந்து வரமாட்டாமல் பெருமூச்சு செறிந்து நின்றன.

அக்கினி தேவன் முதலாய தேவர்கள் எழுவர்களின் வாகனங்களும், பொன் கழல்கள் பூண்ட மற்றைத் தேவர்களின் வாகனங்களும் இளைத்து வெகு தூரத்திலேய் அப்புறம் செல்லமாட்டாமல் நின்றனவேனின், எம்பிரானும் பரமேசுவரன் ஏறி யருளிய விருஷபத்தின் வேகத்தைப் பற்றி சொல்லாம் தன் பைத்தோ?

இப்படிப்பட்ட பல்லோர் தேவர்களுடைய வாகனங்களைப் பின்னிட்டுத் தோற்று நிற்கச் செய்தமையாலும், உத்தமோத்தமமான பொன்னி நதியின் மத்தியப் பிரதீபசத்தில் தான் தனியாய் வந்துற்றமையாலும் இவ்விருஷபம் மிகுதியும் செருக்குக் கொள்ளா நின்றது.

செருக்கு மிகுதியும் விருஷபம் கொண்டதென வுணர்ந்த கண்ணுதல் மதனை யடக்குவான் கருதி, தன் தாளினால் ஏற்றினை மெதுவாக அழுத்தலும் இடபம் விரைந்து பாதலம் புகாநின்றது.

புகாநின்ற விருஷபமோ மிக்க வெருட்சி கொண்டதாய், யான் அற்பத் தன்மை மேலிட்டும், இறுமாப்பு மிகுதியுடைந்தும் இவ்வாறு இத்தகைய செருக்குக்கொள்ளவானாயினேன். தேவரீரது பாத விர்தமின்றி, பூமியில் விடப்பட்ட நான்மிகுதியும் அவதியுறுகிறேன், என்று கண்ணீர் ததுப்பத் ததுப்ப பின் வரும் பாடல்களால் மனங்கரைந்து துதிக்கலாயிற்று.

அடியனே னறிவிலாயையாற் செருக்குற்றேனோலங்
கொடியனேன்றிங்கு மாய்த்துக் குறிக் கொளல் வேண்டுமோலங்
கடியவானரக்கன் வேண்ட கனிந்தருள் புரிந்தாயோல
கெடியவன் முதலோர் தேரூ நின்மலப் பொருளேயோலம்' 50

‘நினைபவர்தமை யெப்போது நினைபவ வோலமோலம்
புனைதருமஃ திலாரை மறந்தருள் புராணவோலம்
மினைதரு மிலங்கை வேந்தற் கின்னருள் புரிந்தாயோலங்
கனைகட னஞ்சமுண்டு கடவுளர்ப் புரந்தாயோலம்’ 51

‘செறிதருமடியார் செய்த தீமையை மறப்பாயோல
குறிதரு. மேனோர் செய்யுங் குணங் கொள்ளாயோல
முறியுட விலங்கை வேந்தற் கின்னருள் புரிந்தாயோலம்
கெறிதருபுகழ் மாயூர வித்தக வோல மோலம்’ 52.

[illegible]

தரமாயுறப் பேர் புணையும், இவ்வியின் வடநாடு அந்தந்தப் பகுதி
மீதான்னமனோம்! ஆத்தனம் அருமுகம் அந்நாடு மீதும் பெயர்
பெயர் பெறும்; ஆத்தனத்தில் கிள்கீப் ஆதே கல்கிர்வ குரு
மூர்த்தி அருளுபத்தேகி உண்ணம் குருனம் அருளியேயர்; ஆப்
போது குருகேயுதய முனக்கு முண்டாபுறம், என்று செல்லு மறைந்த
னன் கருணையுர்த்தி.

இப்பொழுது பெண்ணிடமிருள் நாய்ஞாலைக் பெரும் போகி
 னோமே, அக்காலம் எப்போது வரப்போகிறதென்று எதிர்பார்த்த
 தாய் அளவிருக்க ம் அகமகிழ்ந்து மடிச்செகிதாண்டு டோண்டி னு
 வில் வசியா நின்றது.

அழகுமிக்க தரும கிருஷ்ணம் தங்கிரிநுத்தலால் அச்சீர்த்தம்
விருஷ்ப தீர்த்தமென்றும் பெயர் பெற்றது. சொல்லற்கரிய அப்
பொன்னித் துரையில் முழுகுவோர்கள் விசேஷ செல்வவார்களாகி
கதி பெற்றுயவர் என்பதில் ஐயமின்று. இப்படி இச்சீரிய இடபம்
இங்கு தங்கப்பெறும் தகைமையினாலே கங்கை முதலாய நதிகள்
யாவும் இங்கு துலா மாத்தத்தில் தவறாது வந்து கூடுகின்றன.

விநுஷபத்திற்கு நான்கு கால்கள் நால் வேதங்களாகும். சாத் திரமனைத்தும் மயிர்களாம். வால், கொம்புகள் முதலாயின சிவ சொரூபம், சுருதி ஸ்மிருதிகள் வீத்திரங்களாம். பிரணவம் விருஷ பத்தின் சுவாசம்.

‘மதவிமிலுமை சொரூபம் வாண்முக மலரின் மேயோன்
சுதமிலாக மங்கணெற்றி தொக்கமுன்காலின் மூலம்
பதமிகு தீர்த்தமெல்லாம் பைந்துழாய்க் கொண்டல்கண்ட
முதவுறுசியான முஞ்சமாதியு மோங்குகாது’

53

மற்றுமுள்ள அமரர்களெல்லாம் அவ்விருஷபத்தின் மற்றைய உறுப்புகளிலுள்ளார்கள். இத்தகைய இடப ஏற்றினை நீலமேக சாமானாகிய மகா விஞ்ஞா முகைய தேவர்களும் வந்து வணங்கிப் போயிஞர்களென்றால் இஃது மோர் ஆச்சரியமாகிமா?

பஞ்ச மரபாதகர்களாயினும் இவ்வாறு விஷ்ணு வாசிய தேவர் கள் பல்லோரானும் வியத்தோத்பட்ட விருஷபத்தைக் காணின் அத்நீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்ரோத்ரு செய்து, அவ்வேற்றினைப் பிடி தக்கணங்கள் பல புரிந்து வினோஷமான அபிஷேகாதிகள் செய்து அஞ்சலி செய்தகிலே மேதந்தாகும். இப்படியாகச் செய்து மகா தேவன் கோயில் புக்கு எம்சொனையும் எம்மம்மை அஞ்சநாயகியை யும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தலும் அளவற்ற பயன்றாவல்லதாகும். இது தான் அவ்விருஷபம் காவிரி யாற்றிடை வந்த காரணமென்னச் சூத முனிவன் கூறிப் பின்னும் உத்தரமாயூர மகிமையைப் பற்றி யுங் கூறலுற்றார்.

(இடப வரலாறு உரைத்த சருக்கம் முற்றிற்று)

40 உத்தர மாயூரமான சருக்கம்

முன்னம் விருஷபத்திற்கு ஞானமுதவுவேன் என்றருளிச் செய்தவாறே சோதி விக்ரப் பெம்மான் சார் முதனிய யாவரும் போற்ற காவிரியின் வட பாகத்தில் சுவயம்பு இலிங்க வடிவமாக முளைத்தனன். இப்படி இலிங்கமாக ஆவிர்ப்பவித்த எம்மனைத் தேவர் முனிவர யாவரும் போந்து கொண்டாடினார்கள்.

முன்னொருநாள் பிரம் விஷ்ணுவின் புகழ் முழங்கி வான் முதல்வன் என்று சண்டை மிடுங்கி வந்த வந்தவன் பிரமனின் தலைபாக் கொய்க்கு கலத்ததால், இவ்விருவரும் அப்பும் உணர்ச்சி மிக்கவாய் நினைத்தபடி துரீசராக வந்த செய்தது மிக்க தவறு என்று கண்டிப்பதால், வாய்விட்டு வான் மொழி மெய்களால் பேசமுடியாத அப்பை கொய்க்கு இவ்வன் முன் தோன்றி, 'ஹி! பிரம் விஷ்ணுவின் துரீசரின் புகழ் வந்தவன் இவ்ந்து விருஷப தீர்த்தத்தில் விதிவாடி முழு உலகுமாய் இத்தக ஷித்திகள் பெறுங்' வெனத் திருவாய் பலர்க்கருளினர்.

இவ்வாறு இறைவன் கூறியதை அப்பொருள் பிள்ளையார் இருவரும் அத்தீர்த்தத்தில் படித்தல் பற்றிப் பற்றிப் பஞ்சனை மாதிகொண்டு ஈசனுக்கு விசேஷம் அளித்தவாய், அப்பொருள், ஸவேதனங்கள் பாங்குபெறச் செய்தது செய்த மாயுரமாய் பின்வருமாறு போற்றினுற்றனர்.

‘சராசரமானும் போற்றி தத்து வரதீத போற்றி
பராபரப் பொருளே போற்றி பத்திராதரிப் போய் போற்றி
தராதலம் வெளியியங்க நடத்திய சாமிபோற்றி
யராவணி சடையாய் போற்றி யற்புத லூர்த்து போற்றி’ 51

‘சுத்தறி வில்பருபத்தனி முதற் புராண பேரற்றி
மத்த வெங்களிறு சீண்டுபோர்த்திய வல்லாய்போற்றி
யுத்தர மாயூரத்தி லுளிர்த்தரும் எவ்வாய் போற்றி
பித்தரெந் திமைதீர்த்தம் பேரருள் செய்வாய் போற்றி’ 52

இவ்வாறு உளமுருக ஸ்தோத்தரித்த இவர்கள் முன் கூன் பிரசன்னமாக, அவர்களது தீரையை யறிவே நனைதவர், இவர்களும் உத்தர மாயூரேசனிடமிருந்து விடைபெற்று தரிசு மாயூரேசனின் சுந்நிதானம் புருந்து அவனின்ருள் பெற்றதற், உத்தம லோகம் சேர்ந்து தம் தொழிலைக் குறைவற நடத்தா நின்றனர்.

(உத்தர மாயூரமான சருக்கம் முற்றிற்று.)

41 சத்த புரி சருக்கம்

சுருதிபிரிவு வடிகாசில் தட்சிணாமூர்த்திபிணவரமாயி
ருகலாசை முதலானவர்களுக்குத் தாதுனாதத ரொழிபயடி யே உப
தேசிந்தருதிய பகரபுதியாம் வ மண்ணல் னைலாச பதிபை பிராமி
யாபிப சத்தவாசர்கள் நான் பூசனை புரிபவேண்டுமென்று கேட்ட
னர்கள். அந்நான் வகவாசபதி கண்ணியர்கள்! நீவிர் மாயூரம்
சென்று இடப தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து விதிப்படி ஆர்ச்சித்
தேத்துமன்! என்றார்.

அவ்வார்க்கைப் படியே பிராமி, மஹேசுவரி, கேளமாரி,
வயிணவி, வாராசி, இந்திராணி, காலுண்டி முதலிய ஏழு கண்ணியர்
களும், மாயூரம் புக்கு சகலானுரைத்தவாறே இடப தீர்த்தத்தில்
முறைப்படி படித்தாடி, அபிஷேகம் செய்துக்கொடுப்பவன் முதலியன
ஏராமாய்க் கொண்டு தந்திராந்திரம், கருணாபுரம், கஞ்சாரு
பசுபதி ச்வரம், சுத்திபுரி, திருமபுரம், உத்தர மாயூரம் முதலிய பதி
களில் முறைப்படி பூசித்துப் பொற்றிப் பேறு பெற்றார்கள். இச்சப்த
மாதர்கள் பூசித்த ஏழு தலங்களுள் ஒன்றையாயினும் தியானிப்ப
வர் மோட்சபதவிபை தடைபிடிப்பிப் பெறுவர் என்பதும் நிச்சயம்.

(சத்த புரி சருக்கம் பற்றிற்று.)

* 42 சுகந்த வனச் சருக்கம்

முன்னம் தைத்தியர் குலத்திறேன்றிய விதூா சுரன் என்
பாரிஞ்ருவன், தன் குருவாகிய மழைகோடன் சீர்பாதங்களை வண
ங்கி பணிவிடையா தெனக் கேட்டனும், குருவும் நான் முகப்பிரம
னைக் குறித்துத் தவம் பெரிதியற்றி அவனருள் மிகப் பெற்று,
எண்டிசாமுங்கனிலும் சென்று கடல்குழ மண்ணுலகையும் விண்
னுலகையும் ஒருங்கே ஜயித்தாயானால் விண்ணுடரெல்லாரும்
உனது வலிக்கு மிதுதியும் பயந்து மாயூரக்ஷேத்திரம் சேர்வார்கள்.

* இது மாயூரத்தருகிலுள்ள விஷ்ணுக்ஷேத்ரம். ஸ்வாமியின்பெயர்
பரிமளரங்கர். தேவியின் பெயர் ரங்கநாயகி. திருவிந்தருள் என்று ஆழ்
வார் மங்காசாஸனம் பண்ணின இந்தக்ஷேத்ரத்தையே, இப்போது கிரு
விழந்தூர் என அழையா நிற்பர்.

அம்மலர்க்கில் புருந்து வீருஷப தீர்த்தத்தில் கோடி அஞ்சு
புருகி மையப் பரிலும் வைத்துப் பரிசுத்த மாத்நிரத்தில் உலர்த்தும்
கால கதி தேயிடுவதாம். இது உண்ணாமாதின் அம்மாதூத்
கலத்தில் இவர்கள் புகு கொழல் நீரை அங்கு கொண்டு வசித்
தருத்தி எவனும், குரவள நஞ் குருவள உட்கொண்ட விநலா
கண் மலர்மிதாக்க டவுசிகத் குறித்தும் விப தந்தல மிகழத்தான்.

வேதக் குழைகுழை பிலங்காவும் விநலாசான் தவறவில் மிகுதி
யும் சுத்தேசாஷம் பட்டவராய் அவன் முன்னே தேவன்றி, அவ
னுக்கு வேண்டிய வரங்களை அவன் மன முவக்க ஈடுதார். மகத்தான
வரங்களைப் பெற்ற விநலாசான் வலிநிகவாயும் நீழ்த்திசை முழ
லாக ளட்டித்திட்டு மரிதும் கொன்று ஒவ்வொரு வேதகாரி-மும்
சண்டைபிட்டுப் பூமிநய முழைவ தம் தம் வசப்படுத்தி, பின்னாட்டி
லும் புகுந்து அங்கட்டையும் தங் கிழ்ப்பிக்குவான் எண்ணங்
கொண்டான் இவன் செப்த தவப்பயனும் வானுட்டிற் குப் போய்ப்
பொரித்தி வானகமலை புனைவ குறிஞ்சு, இப்படியாக வானுடு கைக்
கொண்டதன் புண்ணிய கேஷத்திவமாயெழுந்தும் புக்கு இக் தேவர்
கள் முறைநிலைகள் என்று தம் குரவன் உபதேசித்த வாக்னை
தன் மனதுக்கொண்ட விதல்கான், உடனை தானே நன் படை
களுடன் மாயூர கேஷத்திரம் புகுந்து திசைதோறும், முனிவர்கள்
தேவர்கள் முதலியோர் மாயூரத்தில் புகாதபடி காவல்கள் பல
வைத்துத், தான் அந்த கேஷத்திர மகதியில் வதிந்து அங்குள்ள
மாக்களுக்குக் கொடுமைபையே செய்வானுறினான்.

புராணக் குழியில் அச்சினி ஜ்வாலித்து எழாமல் அகித்தான்.
வேதியர் வாவனரும் இவன் செப்த கொடுமைபினால் வயிற்றெரிச்சல்
படும் டி அவர்னை வருத்தினான். வீருஷப தீர்த்தம் புக்கு
அங்கு சின்று ஸ்ரீமம் பன்னுலாசை அது செய்பாமல் தடுத்
தலைத்தான். தான் நஞ் வங்க விநலாசான் கொடுமைபினால் நடக்
காமல் சின்று போயினவாதலால், வானம் மழை வழங்காது போ
யிற்று. பஞ்சப் பிணி உலகனைத்தும் பாசி உலகுயிர் மாக்களைக்
கொள்ளை கொண்டன என்பதே கவி இவனது கொடுமைபினால்,
உலகத்தில் வேறென்ன நடக்கக்கூடிய தென்று விஸ்தாசமாய்ச்
சொல்லக் கூடியது.

வீரனுலகத்தினும், பலை முழைகளில் தயநாச் செங்கொளி வசியாநிற்குப் வானவர்களும்த் தபரிருநம் தத்தமிடங்களினிருந்தே 'அதருமம் பேசெட்டி நாதி செட்டிப்போயகிட்டதே இதற்கென்ன செய்வோம்' என்று மாயூரேயென்று உபாச திருவடிவளை நிலைத்துத் தியானிப்பா மயிருந்தே பலை 'மாயூரேயெடுத்திரம் போந்து கிளர்நனை வணக்காமல் அந்தச் சேக்தத்திதகததர் கழிநிங் கவண்கள் பல வைந் திருக்கிருமே' ஆகத் தருமம் தோகிநுப்பதம் உனது திருவுள்ளம் சம்மதந்தாநேரே என்று இவர்கள் களிந்துருகிப் பவையுனார்கள்.

இப்படி இவர்கள் களிந்துருகும் காலையில் இடர்களைத் தீர்க்கும் மாயூரானுகிய எம்பெருமான் விதல்கொல் கவலையினிகள் அழியாமல் மாயவன் இங்கு வந்துவருமா, என்ன நினைத்தாலும், அங்கு மாயவன் போந்து எகவாய் ஸ்தலம் முன்புந், வின்னவர் கணக்களாய் நம் வலியுடைய மனங்கள் மனமொன்றி போரிட்டுப் பார்த்த அடிணைப்ப டையை வலியுறச் எட்டடி அதருமம் அழிந்து தருமம் நிலைநிற்க காட்டி எம்பெருமானே நோக்கி,

‘இத்தலத்து வந்தபட்சனாக் கெல்லாருந் காழறுவார்
கைத்தலத்தா மலகமெனப் பயவளிக்ஞக் காரணத்தா
லெத்தலத்தும் புத்தப்படுத்த வீரகொள மருமவகை
பைத்தலப்பாப் பணிப்பரம பாங்குபெற வருளென்றான்’ 56

இத்தலம் அவரவன் இஷ்ட சித்திகளை உள்ளங்கை கெல்லியங் கனிகையெபொல எழுந் தல்கொழிந்தகாரால் இதில் வரிக்க எல்லாரு மாகைகொள்ளது சகஜமே. ஆகலின், நானும் இத்தலத்தில் வசித்து அப்பெறு பெறும வகையை அருளிச்செய்ய வேண்டினும், எம்பெ ருமானுளையால் கவந்த மனமென்றும் பரிமளவானம் என்னும் பெயர் கள் வாய்ந்தவிடம் சேர்ந்து பரிசுத்தமான கோயிலொன்று அமை க்து, அன்பு மிக்க திருமகள், விஷ்வத்ஸேனா முதலிய பல்லோர் பருங்க எல்லாக் கவலைகளையும் ஒருங்கே ஒழித்தவனாகி சந்தோஷ நெத்தனும் தனது பாம்பணையில் அரிதுயிலமர்வானாயினான்.

துளசி மாலையைப் புனைந்து இலட்சுமி தங்கப் பெற்ற ஸ்ரீமந் மராயண முர்த்தி திணப்பிசதி திணமும் தானேருன்றிசுவரத்தின்

கண்ணே வயம்பு லிங்கமாப் ஆசிர்ப்பவித்திருக்கிற ஹீமன் மகாதேவனைத் தரிசித்துக் கொண்டு பெருமத்தி யோகி யானி சுகந்த வனத்தில் திருச்சோயில் கொண்டான்.

(சுகந்த வனச் சருக்கம் முற்றிற்று)

—

43 யோக வித்தம் சருக்கம்.

சங்காதிரத்தில் யோகவித்தமன் என்னும் பெயரிய விப்பிரன் தவது தம் பத்தினியாகிய சாண்டி டென்பமளோடு வனித்து வந்தான். இந்தப் பிராமணைத்தாமனாகுப் புத்திரர் பல்லோர் ஜனத்திருந்தனர். யோக வித்தமனென்னும் பெரிபோன் ஸாதுவான தன்மையுடைய வேதியனாரிருந்தாலும், முன் ஜன்மந்திர வினைப் பயனாலும், இந்த ஜன்மத்தில் நாயர்க்கு ஆயார்க்கு மஹா தரித்திரத்துக்குட்பட்டு, விசேஷமான புத்திரர்களானும், சாண்டி யென்னும் பத்தி முதலானவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குண்டான விசேஷமான சிரமத்தினாலும் பட்ட கஷ்டத்திற்கும் ஹக்கத்திற்கும் கங்கு கரையில்லை. மனுஷனுக்குத் தரித்திரத்தைக் காட்டிலும் கொடிய கஷ்டமும் உண்டோ? இல்லையே யென்னலாம்.

இப்படித் தரித்திரத்துக்காட்பட்டுக் கஷ்டப்பட்டுத் தவிக் கும் பிராமணன், கொடிய தபஸ்கள் பல செய்து இத்தரித்திரத்தைத் தன்னிலின்று நீக்க நினைத்து, அவ்வாறே உக்கிர தபஸ் செய்தான். இத்தவத்தினால் உண்டாகிய அக்தி தேவலோகத்திற் புருந்து தவிக் கலாபிற்று. இப்படித் தபாக்கி தம் முலகம் புருந்து வருத்துவதையும், யோக வித்தமன் என்னும் விப்பிரன் தவம் செய்யு மாறற வினையும் வானகாடார்யாவரும் சேர்ந்து தம்முடைய பதியாகிய பிரமனுக்கு எடுத்துரைத்தார்கள். மலர்மேலுறைபவனாகிய வேதாவும், உக்கிர தபஸ் செய்யும் பிராமணன் முன்னே ப்ரணன்னமானான். பிரமன் வந்ததுணர்ந்த பிராமணனும் பிரமனைப் பலவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்து நின்றான். துவிஜோத்தமனை நோக்கிப் பிரமனும் யாது வேண்டுமென்று கேட்க யோகவித்தமனும், தான் வறுமைக் கடலில்

அழுந்திக் கரைகாணாது இருக்குந் தன்னாளை விடுக்காத்து, தன் வறுமையை யறவே வொழிக்க வேண்டுமென்று வணக்கமாற் உரைத்தான் இது கேட்ட பிரமன் புன்முறுவல் செய்த உன் தெண்ணப்படியே வேண்டிய தீரவியம் கொடுத்தான். இதற்குப் பத்தினைக் கைக்கொண்டு அநுபவித்து பிழிக்கு, தேவையாவது கொடுத்தும் ஸுகஜீவியாய் வாழ்வாய் என்று சொல்லிப் பிரமன் அந்தர்த்தானமாயினார். பிரமனைச் சீரேஷ்டனுப ஜிவகர தீவிதா கப் பெற்றுத் தன் மனையுடைய, இவனுடைய முழுநீரைச் சாய்வி இவனை மொய்த்து நெருங்கின. அந்தனைத் தன் பெற்ற செலவப் பெற்றனைப் பற்றி யாவருப அறியும்படியாகத் தான் தான் செய்த விதத்தினையும், பிரமன் ப்ரஸன்னமாயதையும், அன்னவர் வரக் கொடுத்தமையும் விவரித்துக் கூறினான். இப்பொழுது செல்கத்துடன் யோகவித்தமன் என்னுந் விப்ரன் ஸுகமாக மூழ் வாய்த் திட்டுவான்.

இடிந்து உளவே விழுவது, த்வண்டினாய்த், புகை தவனியா தென்றறிய யியன் யோகவித்தமன் அவ்வட்ட மூலிக நடந்தான். குற்றமில்லாத ஜோதியையமான பொன்மேருவே எதிர்ப்பட்டாப் போல, அங்கே பொன் புறையலைக் கண்டான். அப்புறையலதத்தன் யும் யோகவித்தமன் கைக்கொண்டு தன் பகையிற் சென்று, தன் மனையாட்டியினிடம் ஒப்புவிக்க, அவள் பட்டில்லாச் சந்திராவதத் துடன் கணவனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டும் வீதோத்திரம் செய்தும், தன் புத்திரர்களுடன் அதனைத் திரவியத்தையும் மகிழ்ந் தனுபவித்தாள்.

விசேஷமான தீவியத்தைப் பெற்ற அந்தனைச் சீரேஷ்டன், வருவார் யார்க்கும் அன்ன தானம் செய்யவும், அவரவர்கள் வேண்டியன வேண்டி யாங்கு கொடுக்கவும், சாஸ்திரோகத்தமான சிறந்த பலவிதமான தருமங்களை விதிப்படி செய்யவும், பூர்ண மனதுடைய வனாய் இருந்தாலும், அத்தீரவியத்தைப் பெற்றாசண்டியோ தன் கணவனுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தான். குழந்தைகளும் கூட தன்னுடைய பிதா தர்ம கைங்கர்யங்களில் தீரவிய விரயம் பண்ணுவதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இதனால் மனம் பெரிதும் புழுங்கினான் யோக வித்தான். பிரமனருளினால்

கடைத்த மாநிதியம், பிறருக்குப் போகப்படாமற் போமானால், ப்ர யோசனப்படாமற் போகுமே! நம்முடைய பணம் நல்வழியிலுப் போகப்படுவதற்கு ஆஸ்பத மில்லாமற் போய்விட்டதே! என்று துக்கப் படுவான், இதை நினைத்து நினைத்துத் துக்கப்பட்டு வியாவையினால் தேறு முழுவதும் நனைத்துக்கொள்வான் அடிக்கடி உஷ்ணமான பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு தனிப்பானையினான்.

விசேஷமான நன்மையைத் தரத்தக்க கல்வி பயிலாதவன், நோ யற்ற வாழ்வின் யடையாதவன், நல்ல ஸாது சங்கத்தைச் சேர்ந்து பழகாதவன், தான் சொன்ன வார்த்தையை அங்கீகரித்துக் கேட்காத மனைவி மைந்தரையுடையவன், இப்படிப்பட்ட மனுஷன் உலகத் திலே கரகரணிகளுடனே ஸஞ்சரிப்பானாயினும் நீண்ட பெருமூச் சோடுகடிய பிரேதத்திற்குச் சமானனே யாவான் என்பது நிச்சயம்.

வாயிலில் விருந்தினர் காத்திருக்க அவர்களை யுபசரியாது தன் மனைவியும் தானுமட்டும் கதவினைத் தாழிட்டு இன்புறச் சாப்பி ட்டானேல், இல்லற தருமம் அஃதாகுமோ? ஒப்பற்ற வேதவித் துக்களான பிராமணர் அகத்தில் வந்து யாடுக்க அவர்களைத் துறையில் மிகுந்த கோப முகம் காட்டி அவமானம் செய்ப்பும் துர்க்குணத்தை யுடைய இச் சண்டியாகிய மனைவியை நீங்கி, என்று ஸுதமாயிருப் பேன் என்ற கவலை மிக்கவனானான் யோகவீத்தமன். துர்க்குணியா லுப் மனைவியுடன் உலகமெல்லாம் சிரிக்க, உயிர் வாழ்வதைக் காட் டிலும் எந்த உபாயம் தேடியாவது அப்பேர்ப்பட்ட பிராணனை மாய்த்துக்கொள்ளலாம் என்னும் விதி யிருக்கின்றது. அப்படி ஜீவ லயம் செய்துகொள்ளல் துன்மாணமென்று சொல்லப்படாது. வேத வித்துக்களான ப்ராமணாவமானம் செய்தல் வீணாக ஒருநாட் போகாது. அப்படிப்பட்ட பெரியோரும் வேதவித்துக்களைய ரிஷிச் சேஷ்டரான பிராமணாவமானம் செய்தல்லவா அஷ்ட ஸம்பன்னனான நகுஷன் என்னும் மஹாராஜனும் பூருவத் துடன் ஸ்வர்க்கத்தினின்று பூமியில் வீழ்ததப் பட்டார்.

இப்படியாகப் பல பல யோசனை செய்த பிராமணன் யோக வீத்தமன், துஷ்டர்களான தன் மனைவி மக்களுடன் தனிப்பதனால் ப்ரயோசன மில்லை யென்று எண்ணினான். அப்படி அவர்களுடன்

வலிப்பதனால் பரயோசனம் நாகப்ராப்தியே யாதமென்று தீர்மானித்தான் தன் உயிர்க்குறுகி பயக்கும்படியான கார்யங்களைச் செய்துகொள்ளலே சிறந்ததென மதித்துத் தன் மனைவி மக்களைத் துரும்பாய் மதித்தான். தன் கைக்கு வேண்டிய பொருளை எடுத்துக் கொண்ட மறையவன், இல்லம் நீங்கி விருத்த கங்கைக்கு யாத்திரை போய் அத்தீர்த்தத்தில் படிந்தாடினான். பின் அவ்விடம் விட்டு அவாசி என்று கேஷத்திரமடைந்தான். வேத சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியபடி சிறந்த தானங்களெல்லாம் செய்யவாமென்னிஸ், அதற்கு எந்த கேஷத்திரம் சிறந்ததென்றும் ஆலோசிப்பாறியினான். இப்படி யாலோசித்துக் கொண்டிருக்குந் தருணத்தில் ஆகாயத்தில் அசுரீரி வாக்கொன்று, ஏ! “அந்தண! மாயூர கேஷத்திரம் அடைவாய், நீ எண்ணியபடி ஆவ்கு செய்யின் உனதெண்ணப்படி இஷ்ட - சித்தியாகு” மென்றது. இவ்வசுரீரி வாக்கினைக் கேட்ட தன்னெண்ணப் பவிக்கச் சொல்லிய அவ்வற்புத வாக்கினை விபந்து பெரிதும் போற்றினான் யோக வித்தமனென்னும் பிராமணன். முன்னாலேயே இந்த கேஷத்திரம் சிறந்ததென்று பல்லோர் பெரியோர் சொல்லக் காதிற் பட்டிருக்கிறது அதனை உறுதிப்படுத்தியே தெய்வ வாக்கும் எழுந்ததென்றால், அந்த கேஷத்திரத்தின் மஹிமைபற்றியும் பன்னிக் கூறவேண்டிவருகிறது. ஸாக்ஷாத் உமாதேவியே வியந்து அத்தலத்தில் அமர்ந்த பூசனை புரிந்த தலமாகிய அம்மாயூரத்தில், தூயோனும் பரிசுத்த மனமுமுடைய யோகவித்தமன் சென்றடைந்தான்

மாயூரகேஷத்திரம் சேர்ந்து வள்ளல்நாதர் சந்திதானம்சேர்ந்து சிவ கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து, விருஷப தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்தும் மஹிமை பொருந்திய விபூதி முதலிபன முறை முடி அணிந்து, வேதியர் பல்லோர்க்கும் அந்த ஸ்தலத்தில் செய்யக் கிடைய தானங்களை சாஸ்திர விதிப்படி செய்தான். பூகானம் வற்றுக்குச் செய்தான் அழகிய சிறிய வதஸங்களுடன் பால் யாணம் சுரக்கும் கோக்களை சிலர்க்குத் தானம் செய்தான். கல் சாரிகளுக்கு வலி தரும் நடத்த வழி செய்யும்படியான தானங்களைச் செய்தான். வசிக்கவேண்டிய கிரகங்களுடன் அவற்றிற்கு

வேண்டிய உபகரணங்களுடன் சில கிரக தானங்கள் செய்தான். மற்றப்படி தன் விருப்பப்படி பலவேறு தானங்களை பலர்க்கும் செய்தான்.

இப்படியாகத் தானங்கள் டல தன்னிஷ்டப்படி செய்த யோக வித்தமன், அழுக்காகிய அஞ்ஞானத்தாராம் நீக்கப்பெற்ற மனத்தினனாய், ஈசுவரன் மாயூரேசன் மலர்த்தான் வணங்கும் மனமிக் கோளாய், ஈசுவரன் கோயில் புக்கான் எண்ணில் பாவங்களை யிமைப்பாளனில் நீக்கும் மாயூரேசனின் கோபுர தரிசனம் செய்து அவகு முறையாய் வணங்கி, கோயிலுள் வணங்கி, அதனை பாதக்ஷணம் செய்து அகஸ்திய விநாயகரை அஞ்சலியஸ்தனாய் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அவருடைய அனுக்னையுடன் ஈசுவர ஸந்திதானம் சென்று மாயூரேசனின் பாலல் பரிவு கூர்ந்து இளகிய மனத்தாடன் அவர் மலர்த்தானை மலர்ந்த ஹிருதய கமலமுள்ளோனாகிய யோகவிததமன் வணங்கினான். ஈசுவர தரிசனமானபின், ஞானும்பிகை அபயப் பிரகாம்பிகைகளையும் முறைபெற வணங்கினான். உருகிய நெஞ்சுடனும், உரோமஞ் சிலிர்த்த சரீரத்துடனும், இன்பம் பெருநு மனத்துடனும், ஆரந்த பாஷ்பம் பொழியும் கண்களுடனும், பக்தி பரவசத்தினால் நாக்குமுறவும் அம்பிகையை வாயார, மனமார ஸ்தோத்தரித்தான். இந்த சிறந்த மாயூர கேஷத்திரத்திலேயே பல நாள் காலும் வசித்திடும் ஆசைகொண்ட யோகவிததமனென்னும் பிராமணன் விருஷப தீர்த்தத்தில் ஸ்நானத்துடன், பல காலம் அங்கு வசித்தான். இப்படி எண்ணிறந்த தருமங்களும் தானங்களுமா செய்து இடைவிடாத அன்புடனும், பக்தியுடனும் அத்தலத்தில் தீர்க்க காலம் வளித்து வந்ததன் பலன், அவனுடைய தர்ம சிந்தனை யில்லாத இல்லாளையும், அவனது புத்திரர்களையும் முத்தி யுலகத்தில் சேர்த்ததென்றால் அத்தலத்தின் மஹிமையைப் பற்றி வேறு யாது கூற வேண்டும்.

(யோக வித்தம் சருக்கம் முற்றிற்று.)

41 மாயூர வள்ளல் நாற்றிசை வள்ளலாகிய சருக்கம்

ஹரிப் பிரம்மாதிகள் அவுணர்களின் உபத்திரவம் தாங்கமாட்டாது தவித்து எம்பெம்மானாகிய மகாதேவனிடம் அபயம் புகுந்த காலையில், திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபெருமான் மேருவை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணுகவும் ஏற்படுத்தித் தம் வில்லை வளைத்து அம்மைபத் தொடுத்து திரிபுர சம்ஹாரம் செய்யலாயினார்.

இத்தீய கணை தாக்கா முன்னரே ஈச்வரனின் மந்தஹாஸத்தினால் முப்புரங்களும் வேகாநிற்க, இக்கணை போயுற்ற தலத்தினைக் காண்பான் வேட்டு, தேவேந்திரனும், பிரமனும், மகாவிஷ்ணும் போகத் தொடங்கினர்.

திருவதிகையினின்றும் புறப்பட்டவிவர் காடு, காடு, மேடுகள், ஆறுகள், குன்றுகள், மலைகள், வனத்திரங்கள் தாண்டியும் இக்கொடுங் கணைபுக்க விடத்தை நோக்க கில்லாராய் பொன்னியாற்று வடகரைக்கண் வந்துற்றனர். வடகரை சேர்ந்த பிரம விஷ்ணு தேவேந்திரன் முதலிய மூவரும், இனி கடக்கும் வழியை அறியாத வராகி வள்ளலாரை நோக்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்வாராயினார். இப்படி மார்க்கமறிபாது தவிக்கும் இம்மூவர் முன்னல், கிராத ரூபமெடுத்து ஈசரன் தோன்றி “உங்களுக்கு வேண்டியதீவன்” எனலும் இவர்கள் ஈசன் முப்புற மெய்த கணை விழுந்த விடம் தரிசிப்பான் வந்துளே முக்கு வழிகாட்டி யுய்விக்க வேண்டுமெனலும், அவ்வாறே வேடன் பின்னே புன்னாகச் சொலைவரைபிற்போனவர் வேடனைக் காணுமற் சிவக்குறி யொன்றையே கண்டார்கள். தமக்குள் இறங்குதடைந்தார்கள். உடனே ஈசனை வியந்துக் கைகுவித்துப் போற்றுவாராயினார். வழிகாட்டி வள்ளலோ என்று பெயர் கொடுத்து வியந்தார்கள். அத்தானம் வணங்கினவர் பாவமெல்லாம் ஒரு கொடியில் பஞ்சாய்ப் பறந்துபோய். இத்தலத்தில் எம்மம்மையாகிய ஜகதீசுவரியின் விசேஷமான வாய்கள் பெற்ற திருமகள் மகேஷாகுணைச் சங்கராஞ் செய்தான். சப்தமாதர்கள், வசிகள், சூரியன், முதலாயவர்கள் இத்தலத்தில் போர்த்து எம்பெம்மானைத் தூபமலர்கள் கொண்டு பூசித் தேத்திப் பெறலரும் பேறு

பெற்றுயர்ந்தார்கள். மேற்றிசை வள்ளலாரின் மகிமைகளைக் கண்டு ஏ! மக்கள்! தேர்மின்! முன்னாலேயே உத்தர மாயூரேசனின் அருமை பெருமைகளை இனிதெடுத்துரைத்துளோம். விருஷபத் திற்கு ஞானோதயம் வாச்செய்தாற்போல் எண்ணில்லாதவர்களுக் கும் ஞானோதய முண்டுபண்ணி விசேஷ வரங்கள் உதவுந்தன்மை விலாயே அன்னவர் கைகாட்டு வள்ளல் என்னும் சீரிய பெயரும் பெற்றார்.

மோன முத்திரையாகிய சின் முத்திரையுடன், தன்பாலுறு கியவர்களுக்கு அளிக்கும் ஞானாகிரியை விளங்கி அன்னவருக்கு ஞானம் புகட்டும் அச்சிறந்த ஞானாகிரியையும் எம்பெருமான் மகாத் மியத்தை மாறுடரோ அறிந்து சொல்ல வல்லவர்? அப்படி அஞ்ஞா னாகிரியின் மான்மியஞ் சொல்லி வாழ்ந்தான் மகா பெரியவர்; அவரே சிவ சொருபரென்று சொல்லின், அவரது மகிமை அளவி டுப்போமோ?

சீன்மார்க்கமென்று பெரியவர்கள் பலரும் மேற் கொள்ளும் சிவ நெறி தழைக்கவும் பாசமய மென்னும் துன்மார்க்கங்கள் யாவும் அறவே சல்லி வேற்றுப் போகவும், யாழும் சம்சார பந்தங்களின்று கீங்கி நிரதிகயாநந்த மடையவும், எல்லோரும் சந்தோஷிக்கவும், காழிமாநகரில் கவுணியர் குலத்துச் சனித்த பாலஸுவாயனும் கொச் சைப் பாலன் ஸ்ரீஞானசம்பந்த முர்த்தியார், சக்கிராயுதப் படையை மாயோற்கு நல்கும் எம்பெருமானைத் தரிசிப்பான் கருத்துக்கொண்டு மறையோர் தொண்டர் குழாத்தோடும் மாயூரேஷத்திரம் புக்க காலை யில் காவிரியிற் வெள்ளம் மிகப் பெருக்கெடுத்தோடா நின்றது. பூமியின் கணுள்ள எல்லா ஸ்தலங்களையும் ஒழிவற்ற பத்திபால் தரிசித்து மாயூர நாதனாகிய தின்னைக் காணும் அவரவே பெரிதும் மேலிட்டவனாகிய எனக்கு அக்கரை சோமுடியாமல் இப்பெரு வெள் ளம் காவிரியிற் போந்ததே என்று சம்பந்தர் மனமுருகித்தோத்திரம் செய்யாநிற்கையில், எம்மையனும் பக்த ஈகூக பாமேசுவான் மீட்டி மோர் கிராத ரூபனாகி காவிரித் துறையிலிறங்கு துறைகாட்டுவோன் போல் வந்து திரு ஞான சம்பந்தமூர்த்தி முன் தோன்றினார், தோன் றின எம்மையன் சம்பந்தரைத் தன்னுடன் அழைத்துக் காவிரியி னுடே அக்கரைக்குப் போகையில் சலம் இவர்களின் கணைக்காலன்

வேயாயிற்று சில விடங்களில், சில விடங்களில் மணலும் தெரிந்தது. இப்படியாக முப்புரி நூலாகிய ஞான ஸம்பந்தரை அழைத்துச் சென்ற வேட உருவம் புனைந்து சென்றவர் தென்கரை சேர்ந்ததும் திடீரென அந்தர்த்தானமாகலும், வியந்து ஆநந்த வசத்தராய் நின்ற கொச்சைப் டாலனும் சம்பந்தர் ஆங்கு சிவலிங்க வடிவொன்று கண்டு, இங்ஙனம் நடந்தவை யெல்லாம் ஈசுவரானுக்காகமே என வியந்து, இப்பெயர்மான் துறைகாட்டு உள்ளலோலெனத்தொடங்கிப் பதிகம் பாடுவாராயினார். பின்பு பாயூரம் வந்து சேர்ந்த எம் சம்பந்த முர்த்தி நிறைகாட்டே பதிகம் பாடி நிகரில்லாத ஆநந்த முற்று, அம்முறையே பல தலங்கடோறும் சஞ்சாரம் செய்ய பாயூரம் விட்டகன்றார்.

ஆண்டளப்பவன் பாயூரமடைந்து வள்ளல் பாதம் நினைந்து விசேஷமான தலம் இயற்ற, ஈசுவரன் ஆன்னவனுக்கு முன் பிரசன்னமாகி நிகைக்கு வேண்டிய வரம் யாதென்று சேட்டான். விண்ணவர் குரவனாக வேண்டுமென்று விரும்பினேனாதலின் எனக்கு ஞானமருளல் வேண்டுமென்று மா தேவனை இரத்தலும், ஈசுவரன், ஆண்டளப்பவனே! உத்தர மாயூரத்தில் சென்று விருஷப தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, எம் குறியைப் பூசித்தால் ஆன்னைதள்ளிநிறில் அடைவாய் என்று அருளிச் செய்து, சிவலிங்க வடிவமாய் ஈசன் உத்தர மாயூரப்புக்கு வீற்றிருந்தனர்.

அன்னோனை விருப்புடன் பூசையாற்றி ஞானம் மிகுதிபுமடைந்து வாக்கு தரும் வள்ளல் என்று வாழ்த்தி தன்னுலகம் சேர்ந்தனன்.

விசேஷமான புகழ் பெற்ற பாயூர வள்ளல் நூற்றிச்சும் பாரந்த சீர்த்தியை யுடையனாக வேறு வேறுகிய நாமம் புனைதலாலே நூற்றிசைவள்ளல் என்னும் சீரிய பெயர் பெற்றனர். இவ்வற்புதத் தலங்கண்டேத்தும் பெருமையுடையவர் யாவராயினும் பிரமபதம் பெற்று என்றும் மீளா மோட்ச பதவிக் காளாகுவர் என்பதும் திண்ணம் திண்ணம்!!

(மாயூர வள்ளல் நூற்றிசை வள்ளலாகிய சரூக்கம் முற்றிற்று).

45 விசுவநாத மூர்த்தி சருக்கம்

அலைகளை மிக்கு வீசுகின்ற தெய்வக்கன்மை வாய்ந்த கங்கா கதி என்னும் தன் மனைவி மேலுற்ற மோகத்தினாலோ, மாபூர க்ஷேத்திரத்தில் காவிரிபுர கரையில் வசிக்கும் விருப்பினாலோ, சூரியன் துலா ராசியிற் சுஞ்சரிக்கும் ஐப்பசி மாதத்தில் கங்கை தங்கிய பொன்னியாற்றில் விருஷ ஸ்ரீரத்தந்தின் தென்கரைக்கண் இந்தியன் முதலிய தேவர்கள் மகாராஜாலைகளை கையொழியாமல் மாரிபோல் தம் களிப்பு மிகுதியால் தூவவும், துத்துபி முதலிய வாத்தியங்களும் கடலொலிக்கு மேல் முழங்கா திறகவும், னாசி விசுவநாத மூர்த்தியாம் எம்மண்ணல் உலகத்தவர்கள் கடைத் தேறும் பொருட்டு இவ்விங்க வடிவாயமர்த்தனர்.

விசுவநாதப் பெம்மான் விருஷப தீர்த்தத்தையின் தென் பாங்கர் விரும்பி வந்தடைந்ததை யுணர்ந்த அவர் மனைவியர் அன்ன பூர்ணி விசாலாட்சி யம்மை என்ற தோழியர்கள் பல்லோர்களும், தம்மைச் சூழ்ந்து வரா திற்க, எம் அகிலநாதப் பெம்மான் மாட்டு வந்து சேர்ந்தனர். தம் பெற்றோரிருவரும் இங்ஙனம் வந்து சேர்ந்ததை யுணர்ந்த குண்டி யானை முகப்பிரானும், ஆகு வாகன னாய் அக்கானத்தில் வந்து வீற்றிருந்தாள் இருமுதுகுாவரும், விநாயகமூர்த்தியும் அங்கு வந்து சேர்ந்ததையுணர்ந்த வயிரவக் கடவுளும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். சுப்பிரமணியமூர்த்தி கபா, விஷ்ணுபாதம் முதலியவர்கள் சமேதாய் விசுவநாதப் பெம்மான் இக்காவிரியில் வந்ததை யோர்ந்த மாதுடரெல்லாரும் காசி க்ஷேத் திரத்தினமீது வைத்துள்ள விசேஷாபிமானத்தை நீத்தார்கள்.

கங்கைக்கு மேலான பகிமை வாய்ந்த விருஷப தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீகருஞ் செய்து அகில நாயகனையும், அன்னபூர்ணி விசாலாட்சி யம்மைகளையும் விதிப்படி அர்ச்சித்தேத்தி, பிதிரர்களுவக்குமாறு ஆயச் சிரத்தங்களும் செய்து, யாபூரேசனையும் அஞ்சலையாகைய ஆம் தொழுது மகா தேஜஸ்விகளாய் அநேகர் வாழ்தராதிற்பார்.

விருஷப தீர்த்தத்தில் முழுகி அகில நாயகன் ஸ்தோத்திரம் செய்து விசேஷமான சிரத்தாதிகளும், பிண்ட கருப்பணங்களும் செய்வோர் தம் பிதிரர் தம்மைக் கரையேற்றினவராவார்கள். அப்

பேர்ப்பட்டவர்களே எல்லையில்லாச் செல்வவந்தர்களாகி பெருமை யுற்று வாழா நிற்பர்.

(விசுவநாத மூர்த்தி சருக்கம் முற்றிற்று)

46 அட்ட லிங்க சருக்கம்

சோல்ஸற்கரிய பெருமை வாய்ந்த மாயூரக் கோத்திரத்தில் சேர்ந்து மருத நிலத்து வேந்தர்களாகிய வானோர் எட்டுப்பேர், வள்ளலாரிடத்து வரம் பெற்ற காலைநில, அவ்வள்ளலாரைத் தனித் தனி ஸ்தாபித்துப் பூசை புரியலானார்கள்.

பூர்வ திசையில் ஒரு தேவன் சிவ லிங்கம் ஸ்தாபித்து தீர்த்தமும் உண்பெண்ணிப் பூசனை புரிந்து தனக்கு வேண்டிய வாங்கல் பெற்றான்.

ஏழு நாக்குடைய தேவன் ஒரு லிங்கமும் தீர்த்தமும் தன் திசையில் ஸ்தாபித்துப் பெறும்பேறு பெற்றான். மற்றொரு தேவன் மற்றொரு திசையில் ஒரு சிவ லிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூசை புரிந்து தனக்கு வேண்டிய வாங்கல் பெற்றான். பெருவானூரினான். திருநீ திசையில் நைருத லிங்கமென்று அந்தேவன் ஒரு லிங்கமும் தீர்த்தமும் மகிழ்ந்து புசித்துப் பெறும் பேறு பெற்றான். வருணன் தன் திசையில் மற்றோர் இலிங்கமும் தீர்த்தமும் ஸ்தாபித்து இஷ்ட சித்தி யடைந்தான். வாயு திசையில் வாயு தன் பேரிட்டு ஓரிலிங்கமும் தீர்த்தமும் தன் பெயரால் ஸ்தாபித்துப் பூசனை வியற்றி வேண்டிய வரம் பெற்றான். குபேரன் அம்ம கிரியை வடபாலிலோர் இலிங்கம் ஸ்தாபித்து விஜிமுறை பூசனையுருற்றி சகல பாக்கியங்களும்வடந் தனன். ஈசான்ய திசையில் ஈசான் தன் பெயரிட்டு ஈசானிய இலிங்கம் ஸ்தாபித்து ஈசான்ய தீர்த்தமென்று மகிழ்ந்து விசேஷ பாக்கியம் பெற்றான்.

அஷ்ட திக்கு பாலக்களாலும் இவ்வாறு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தீர்த்தங்களில் ஸ்தாபனஞ் செய்து அஷ்டலிங்க நரிசனம் செய்வார் பெறலரும் பேறு பெற்று வீடு பேறடைவதுண்மையேயாம். இங் வெட்டுத் திருத்தலங்களை அப்போதப்போது தீர்த்தோத்தரணம் செய்து புதுக்குவிவாரும் வீடு பேறடைவது சத்தியமேயாம்.

(அட்ட லிங்க சருக்கம் முற்றிற்று)

47 நாத சன்மன் அந வித்தை முத்தியடை சருக்கம்

வெள்ளிய திசைகளைக் கொழித்தொழுகும் கருங்கடல் சூழ்ந்த காசினியில் பெருபையாகிய தெய்வ மறை யொழுக்கம் பயில்கின்ற நாடொன்றில் வேதியர் தம் குலத்துதித்த நாதசன்ம னென்னும் வேதியனொருவன் தன் மனைவி அநவித்தை என்னும் தர்ம பத்தினி யுடன் இல்லறம் நடாத்தி இனி வாழ்ந்து வருவானில் காலகதியால் இருவரும் கைலையங்கிரியில் சாலோக பதவியுற்றனர்.

சாலோக பதவியில் மனைவியுட னிருக்கிற பன்னாட்கள் இந் நிலையிலேயே காலங் கழித்து மஹம்மேருவை திரிபுர சம்ஹார காரணமாகவில்லாக வளைத்தஜடதிச்வானுடன் இரண்டறக் கலப்புற ஆசையுற்று ஈசுவரனை வேண்டலும் பாமேசுவான் கூறுவார்.ஐய!நாத சன்ம என்னடிக் கலப்புற உளங்கொண்டாயேல், நீ நின் மனைவியுடன் பூமியில் நான் நன்கு கிரும்பி இனிதமரும் தல மொன்றில் சார்ந்து என்னை யணைந்து அர்ச்சித்தேத்து தலிலடைவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

மான் கன்றினைக் கையினிற்றரித்துக் கௌரியானவள் கண்களிக்க, கௌரி தாண்டவபென்னும் தாண்டவத்தை மன்றினிலே புரியாநின்ற எப்பெருமனை உணர்ச்சி, அருள்விடைகொண்டு ஓடலை மலையினைத் தன் மலையாகிய அந வித்தையுடன் நாத சன்மன் நீங்கி நிலமடைந்தான்.

பூமியிலுள்ள பிராமனோத்தமன் இம்பண்ணின் மீக்க முதுகுன்றம் என்னும் பெயர் வாய்ந்த விருத்தாசலம் போய் எப்பாவங்க ளையும் போக்கும் மணி முத்தா ரதிசீதன் பூழ்கி விருத்தாம்பா பாலாம்பா சமேத விருத்தகிரீசரைப் பணிந்து விதிப்படி போற்றிப் பணிந்து போற்றி! கடலி லனத்தில் அமர்வானாயினான். விருத்த கிரிப் பெம்மான் நாத சன்மனை நோக்கி, “நீ பஞ்ச நத சீக்ஷத்திரம் சென்று வழிபட்டிட்டு இஷ்ட சித்திப் பெறுவாய்” எனலும் மறைய வன் மனையாட்டியோடும்; அந்நகருக்கு தன் வினைகளைக் களைவான் எண்ணிப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அதருமத்தினை அறவே களைந்து முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் முறையே வளர்த்த தர்ம ஸம்வர்த்தனி சமேத பஞ்சநதேசவாரை மனப்பூர்வமாய்வந்தித்து நானோறு வழிபடாநின்ற நாதசன்மனுக்கு ஈசுவரனும் பரத்தியட்சமாகி நினக்கு வேண்டியன யாவெனக்கேட்க, “நாத சன்மனும், வளம்மிக்க பெருங் கங்கையினு மேலாய் பெருமைபொருந்திய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து பிதிரர்கள் யாவரும் ஒருங்கே கரையேற கயரைய யடைந்து மாகுலிமை பொருந்திய சிரத்தாதிகள் செய்து எழுமாதர் காதலித்த விடங்களாகிய சப்தபுரத்தினைச் சேர்ந்து, சிவ ஞானம் நிரம்பு மனத்தினனாய் இலிங்கம் ஸ்தாபித்து அதனை அன்பினாலாராதித்துக் கடைசியில் நின்னடிக் கலப்புறந்தேற்ற மிக்க உயர்வுற்ற தலவி யாதென்றான்? இதற்குச் சர்வேச்வரன், நின்னிஷ்ட பூர்த்தி செய்யும்படியான தலம் கௌரி மாயூர ஸ்தலமே யொழிய வேறென்றின்று; அத்தலத்தில் வசிக்க எனக்கும் மிக்க விருப்புள்ளதாதலின், நாமும் அவ்விடம் வருகின்றோம். என் பின்னே நீயும் தொடர்ந்து வருவாய்! என சர்வேச்வரன் நடக்கவழற்றார். தர்மஸம்வர்த்தனி ஸமேதராய் எம்மண்ணலுடன், நாத சன்மனும் அவன்றன் மனையாட்டி அன வித்தையும் மாயூரத்திற்குப் பச்சிம திக்கிலே வந்து பொருந்தினார்கள்.

மாயூர மேற்றிசையிலே வந்திருந்த பெம்மான் மறையவனை றோக்கி, ஏ! வேதிய! நின் மனைவியுடன் இம்மாயூரத்தில் இடப தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தென்றிக்கில் வந்து சிராத்தாதிகள் செய்து விசேஷமான தானுதிக் கிரியைகளை வழுவுறச் செய்து லிங்கவ ணாதரை வழிபட்டு பின்னர், உத்தர மாயூரத்தில் தக்ஷிணாமூர்த்தி யவசரமாய்த் திருக்கோலம் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரனிடத்திற் சென்று, பத்தர் தொழும் சிவ லிங்கப் பிரதிஷ்டையை வழுவுற விதிப்படி செய்து பூசித்து நித்திய முத்தனாய் மகேசனுடன் இரண்டறம் கலப்பாயாக வென அருவிச் செய்தார்.

ஐயாறப்பர் இவ்வாறு அருள்புரியப் கேட்ட நாத சன்மன், அத்திருவை யாற்றின் அமர்வதுபோல் தேவரீர் இத்திருத்தலத்தினும் இனிதமர்ந்த காட்டு கொடுக்கவேண்டி மெய்த இரத்தற் கேற்ப, அவ்வாறே செய்துதமனை விடை பகர்ந்த ஐயாறப்பர் பச்சிம திக்கிலேயே புறையாராயினார்.

நாத சன்மனும் ஐயாறப்பர் பணித்தவாறே விருஷப தீர்த்தத்தில் படிந்து தானதர்மம், பிதிர்கடங்கள் முதலாயின முறைபெறச் செய்து ஞானம்பாசமேத வநான் யேச்வரரை வணங்கிப் போற்றி சந்தோஷசித்தராய்தான் ஞென்றீசம், கருணா புரம், கஞ்சாறு, பகபதிச்சுரம், சத்திபுரி, நகுமபுரம், உத்தாமாபுரம் முதலிய ஸப்தம் தானங்களையும் தரிசனம் செய்து ஆசிரிய மூர்த்தியாம் தக்ஷிண மூர்த்தியின்தான் தொழுவும், விருஷபத்திற்கு முன்னம் அருளிச்செய்தபடியே பதி பசு பாசம் என்னும் பொதுச் சிறப்பின் பகுப்புணர்த்தி, மலக் கழித்திட்டருள்காணுதணிபு முதலிய ஞானாமங்களை நன்குபோதித்துணைவனும் மனைவியும் தன்னோடு இரண்டறக் கலந்தின்புறம்படியான உபதேசங்களை நன்கு பெற்று, தென்றிசை மாயூரத்தில் நாத சன்மன் தன் மனைவிபுடன் புதுந்து வள்ளல் அஞ்சலாயகியார் சீர் பாதங்களைத் தொழுது போற்றித் துதி செய்வானுயினான்.

பன்னாளும் இச்செயல் நிஷாநிப்புழி ஓர் நாள் மாயூரேசன் இவர்கள் முன் தோன்றி, ஏ! மறையோப்! நீ இடப் புறத்தே சிவலிங்க குறியொன்று சிறுசி, இடப் பாகத்தின் இனிது விற்றிருக்கும் உமையாளின் வலப் பாகத்தில் அம்மையின் குறியொன்று: சிறுத்திப் பூசனை சரி வரப் புரிவையாயின் நின்னைச் சின்னாட்களில் முத்தியங்கடலில் சேர்ப்பிப்போம்.

விரத்தித்தினைப் பெற்ற நாத சன்மன், என்னால் அர்ச்சித்தேத்தப்பட்ட இச் சிவலிங்க தரிசனம் செய்தோர் முத்தியடைதல் வேண்டும் என்னும் வரத்தையும் ஈசனிடத்திற் பெற்று மகிழ்ந்து ஈசான் குறித்தவாறு பூசனை புரிந்து, அம்மகேசன் ஆவிர்ப்பவித்துள்ள இலங்கத்தினுள் இரண்டறக் கலந்தனர்.

இதனைக் கண்ட மண்ணவர்கள் ஆரந்த பரவசரானார்கள். வானவர் பூமழை பொழிந்தார். நாதசன்மனும் அவனது மனைவி அனலித்தை யென்பாளும் சிவநந்த போகமே அதுபவித்திருந்தார்.

வள்ளனாயகரைக் காணாதவரும் அஞ்சனாயகியின் மலர்ப் பதம் துதியாதவரும் நாத சன்மன் அனலித்தைப் பூசை புரியாதவரும், கிசேஷமாள் தன்பத்தையே யகாமிப்பவராய் வெய்ய வாழ்

கரகுக்குள்ளாவார் என்பது தேற்றம் என்னும் விஷயத்தை ஒ! ஸைமிசாரணிய வாசிகளே! உன் மனத்தி லழுத்தப் பதித்து எம் மாண இங்கிருந்தே மனதார ஸ்மரியுங்கள் என்று சூத புராணிகர் கூறினார்.

(நாத சன்மன் அந் வித்தை முத்தி பெறு சருக்கம் முற்றிற்று)

48 ஐயாறப்பர் சிறப்புச் சருக்கம்

மாதவ னோர்பிள் முதிர்ச்சி பெற்ற நாதசன்மனுக்காக ஐயாறப்பராம் பஞ்சனதேசுவர் மாயூர மணுகலோமீம், சத்தி ஸ்வரூபி வான தரும சமவர்த்தனி பம்மை சததனுக் கேற்றபடி திருவுருக் கொண்டு மாயூரம் வந்து சேர்ந்து எம்பெருமானிடத் துறைவதா யினார்.

தீம் மிருமுது குரவரும் மாயூரம் போந்ததைக் கண்ணுற்ற ஒற்றைக் கோட்டினை யுடைய விக்கினைச்வார், சுப்பிரமணியக் கடவுள், வரிகநாதன், சந்திடம் பெருநாச், பூத கணங்கள், மற்றைய உப தேவதைகள் யாவரும் அர்ப்பித்தவர்களாப் மாயூரம் ஐயாறப்பர் சந்திதானத்திலும் வந வ விளங்கின உத்தர கட்சினை கையலயங்க ளிரண்டு, தாமரை மலர்கள் பூத்து, அன்னப்பட்டிகள் முதலாய பல பரிவைகளுடன் கூடிய தீர்த்தங்கள் யாவும் இவ்வையாறப்பர் சந்தி தானத்தில் ஒவ்வோர் அம்சா பூதத்தினாலே வந்து விளங்குவனவா யினர்.

நாத சன் மாவுக்காக அருள் பாலித்த நம் பஞ்சநதேசுவரை அடியார்க் கெளியமென்றும், மாதசவுடையார் என்றும், போற்றி னார்க் கருள்வாரென்றும், எல்லா உலகங்களும் பெயர்கொடுத்தழைப்பது ஏன் அவருக்குப் பெருந்தாது? அடியார்க் கெளியாகிய இப்பரம கிருபாசிரி இங்கு சோந்துளார் என்பர் சில்லோர்; அற்றன்று; மாயூரக்ஷேத்திர வாஞ்சை மேலிட்டவராய் இங்கு சோந்துளார் என்பார் பல்லோர் இவர்க்குப் பஞ்சரூதக்ஷேத்திரத் தின் கண்ணும் வாஞ்சை மிகுதியு முடைமையி ன்லேயே அத்திரு

வையாற்றிக்கும் பச்சிம் திக்கினையே நோக்கி யிருப்பார் என்றி ன்சப்பாராயினர் பல்லோர். ஸ்ரீ பஞ்சநதேசுவர் மனமர்ந்து வீற் றிருப்பார்க்குப் பைம்பொலையம் முதலிய பற்பல கைங்கரியங்க ளும், பிரமோற்சவ உற்சவ முதலியவைகளும், திருக்கல்யாணம் ஸப்தத்தஸ்தான வுலா முதல் பல உற்சவங்களும் முறைபெறச் செய்து போற்றி பல்லோர் சிவ கதி பெறுகின்றனர்.

பொருள் பெற வேண்டினாலும், புத்திரர் வேண்டினாலும், சிவ லோக பதவியை யடைய வேண்டினாலும், ஞானமடைய வேண் டினாலும், எது வேண்டினாலும் பக்தர்கள் ஐயறப்பரைச் சேர்வாராகி னார்கள். தம் சம்வர்த்தனி யம்மைரின் மனம் விருப்புற அபிஷேகக் திகள் அவட்குச் செய்து கிறப்புப் பல செய்கோர்கள் விசேஷா நந்த போகானுபவம் பெற்றுக் கைலாசபதிபைச் சார்வதும் சத்திய மேயாம்.

ஐயாறப்பர் ஸந்திதானத்திலிருக்கும் தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து தானதர்மாதிகள் செய்வார் அடையும் பேற்றினைப் பற்றி சாதாரண மனிதரால் சொல்வும் கூடுமோ?

நாந சன்மனுக்கு வழிவிட வந்த பஞ்ச நதேசுவரோ மாயூர க்ஷேத்திரத்தினை விரும்பி அங்ஙனே ஆமாந்திருத்தலைத் தெரிந்தும் பொழில்வளம் மிக்க அந்நகரில் இருக்க விரும்ப மிகாத மிகுந்த ப டையர் களுக்கு என்ன சொல்லித்தான் என்ன காரியமாகப் போகிறது.

(ஐயாறப்பர் கிறப்புச் சருக்கம்முற்றிற்று.)

49 விருஷப தீர்த்தமகத்துவ முறைத்த சருக்கம்.

முந்தெரு கற்பத்திலே முன்றரைக் கோடி தீர்த்தங்களும் திரண்டு போய்க் கைலாயகிரியை நண்ணி, யானே யுரியையுடைய திரி நேத்திரனைக் குறித்துத் தவமியற்றின. இவ்வாறு தவ மியற்றிய தீர்த்தங்களை நோக்கி, இறைவன் பிரசன்னமாகி யானு குறித்து இத் தவ முயலுகிறாரெனத் தீர்த்தங்கள், எங்களிடத்தே தம் பாவங்

களைத் தணிப்பா னுமதிபூண்டு எல்லோரும் முழுகுதலினால், அவர் கள் பாவம் நாங்கள் பெற்று உடம்பு மிகுதியும் கறுத்தோம், எனக் கூறலும், உமேசன் “நீங்கள் கௌரி மாயூர க்ஷேத்திரம் புகுந்து விருஷப தீர்த்தத்தில் படிந்தாடி, பாவங்க ளொழியப் பெறுவீர் எனச் சொல்லி அந்தர்த் தான மாயினார்.

ஈசனுரைத்தவாறே இம்முன்றரைக் கோடி தீர்த்தங்களும் ஆண்டு தோறம் பறவைகளின் உருக்கொண்டு பறந்து மாயூர க்ஷேத்திரம் புகுந்து; விருஷப தீர்த்தத்தில் படிந்தாடி வள்ள நாயக ின் சீர்பாதக்களைத் தொழுது எழுந்து உவந்து தத்தமிடம் சார் வனவாகின்றன.

வேதியனொருவன் தன் தாயைப் புணர்ந்ததனால் கொடுமை யான நாகத்தி லாழ்ந்து, பின் பிறப்பின் ஆடாய்ப் பிறந்து மேற் கூறிய விருஷப தீர்த்தத்தில் மயேசன் செய்த யாகப் பசுவாகி, வள்ளலாரின் னின்னருளினால் சிவ பதவி சார்ந்தனன் என்றால் அத் தீர்த்த மகிமையைக் கூறலும் இயலுமோ?

ஈதன்மை என்னும் வனப்பு மிக்க விலைமகளொருத்தி தீராவி யாதிஸ்தையாகிப் பின்னர் தண்டக வனத்து சிவ தாசனருளினால் விருஷப தீர்த்த மகிமை சொல்லப் பெற்று அத்தீர்த்தம் படிந்தாடி அமல நாயகற் பேணி அரும் பதம் பெற்றனள்.

விருஷபதீர்த்தத்தில் சங்கற்ப பூர்வகமாய் ஸ்நானம் செய்து பூதானம் செய்வார் கைலாஸகிரியைப் பொருந்தி இன்பமனுப வித்து வாழாநிற்பார். தண்டுலம், பயறு, உளுந்து முதலிய தானிய தானங் கள் செய்வோர் சததிய லோகம் சேர்வர்.

மிருதங்கம்போல் தடித்தப் பருத் துருண்ட நீறு பூத்த பூச ணிக்காய்த் தானம் செய்வோர் சூரிய லோகமும், ஸர்வாபாணலங்கி ருதையான கந்திகாதானம் செய்வோர் இந்திரலோகமும், அசுவ தர னைம் செய்வோர் சந்திர லோகமும், சேர்வர் என்பதும் சாதமே.

சொர்ண தானம் புரிந்தோர் அரசாய்ப்பிறந்து அரசாளுவர் னாளிகேம், குளப், அன்ன தானங்கள் முதலியன செய்வோர் சிவ லோக பதவியை யடைந்து சிவ சாயுச்சிய மடைந்து பிரமாந்த முத் தி பெறுவர்.

ஆகிலத்தி லொரு கற்பத்தில் பூமிபிலுள்ள உயிர்களெல்
லாம் பெரும் பாவங்கள் பலவற்றை இபற்றினவாதலின், பூமி
மிக்க பளுவுற்றது. இச்சங்கதி பிரமனுக் கெட்ட அவனும் நாரண
னிடம் நண்ணி இவ்விஷயத்தைக் கூறினன்.

பூமி நாராயண மூர்த்தியும் கைலாய கிரி புக்கு யீயாயி வநு
டம் தவபியற்றப் பாசிவன் அவருக்குக் காட்சி கல்கினார். கல்கி
சசன் மகா விஷ்ணுவே! நின்கருத்தென்னவென வினவலும், உயிர்க
ளெல்லாம் பாவத்தில் முழுகினவென்று தாழ்த்தான். சசனும், விஷ்
ணுவை கோக்கி, 'எல்லா உயிர்களும் கதிபடைய வேண்டினான்
பெரியவர்களால் வியந்து கூறப்பட்ட ஆகம புராணங்கள் முதலிய
பருவதாகிருதியமைந்த மறைகளனைத்தையும் நீரின் வடிவமாக்கு
வாம். அதில் உயிர்கள் ஸங்கற்ப பூர்வகமாய் ஸ்ரீரஞ் செய்யப் பாவங்
கள் அழிந்துபோம்' என்றுரைத்து அவைகளை யெல்லாம் நீர் வடி
வாக மாற கிணந்தனன்.

நீசுவானின் இச்சா மாத்ரித்தினால் பூமி முழுதும் விரிந்து
பாந்து அச்சிரிய உதகத்தினை கோக்கி ஆபிரம் யோசனை அகன்று
கீண்டுள்ள புண்ணிய தீர்த்தமாகச் சுருங்குக வென ஆஞ்ஞாபித்
தார்,

இத்தீர்த்தம் ஒரு ஸ்திரீ வடிவமாகி, கைலாயம், வைகுந்தம்,
சத்திய லோகம் முதலிய லோகங்களில் முறையே பன்னிரண்டு வரு
ஷகாலவளவு உலாவி வருங்காலைபில், சத்திய லோகத்தில் குறு
முனிவன் சென்று அத்தேவ கங்கைபை இச்சிக்கப் பிரம தேவன் அத்
தீர்த்தத்தை சின் கடத்திற் கொண்டு போவாயாக என வருளிச்செய்
தான். இவரும் அத்தீர்த்தத்தை கடத்திற் பெய்தெடுத்துக்கொண்டு
பூமியில் சகிய பர்வதஞ் சென்று அதனை ஒரு ஸ்தானத்தில் வைத்
தான்.

அவ்விடத்தில் பலாசுமொன்றில் இருஷிகள் அநேகர் வாழா
கின்றார், அம்மாத்ரி னருகில் போந்த இந்திரன் அம்மாத்ரினை ஓம்
விறகெற்காகவொடியா கின்றான். அதனால் மஹரிஷிகள் இத்திரனை
அரசிழக்குமாறு சபிப்பாநிற்க, தேவேந்திரனும், ஓ! இருஷிகளை நீவிர்
முங்கிலாகுதிர் எனப் பிரதி சாபம் வழங்கினான்,

எங்களுக்கு இப்பிரதி சாபம் எப்போதொழியு மென்னக் கேட்ட முனிவாரை நோக்கித் தேவேந்திரன் கூறுவான். இங்கே ஒரு முனி சிக்கரத்தில் கடத்திற் புனல் கொண்டு வரும்போது அப் புனலின் நீர் பட்டு முன்னுருவம் பெறுவீர்; என்னக் கூறிப் போயினான்.

அப்படி முன்னர்க் கூறியதற்கேற்ப ஸஹிய பருவத்தின்மேல் ஸ்தாபிக்கப்படாரின்ற கடத்தின்மீது காகமொன்று போய் உட்கார்ந்தது. உட்கார்ந்த காகத்தை நோக்கிய முனிவனும் போ! போ! வென்றான். தேவலோகத்திலிருந்து கடத்தில் நிரப்பியிருக்கிற தீர்த்தம் போ! போ! வென்று முனிவன் மும்மைத்தான் சொல்லுகிறாரோ வென வுன்னி, விரைவுடனெழும்பி ஆங்கு வளராரின்ற மூங்கிற்காடுகளில் பாய்ந்து ஓடி கடலிற் புகாரின்றது.

இந்திரன் கூறிய கூற்றின் வண்ணம், பல மூங்கில்களும் இத்தீர்த்த மகிமையால் மீட்டும் தவசிகளுருவம் பெற்றன. விரைவாக வேரோடும் இந்நதி கவேரன் செய் பாதவத்தால் காவேரிப் பெயரும் பெற்றதென்பர். மேலோனாகிய அகஸ்தியர் இவ்வாறு தம் கடத்தினின்றும் எழும்பி தன்னுத்தாவின்றி பேகக் கண்ட பெரும் நீர்வெள்ளத்தை இந்நதிக்ஷணமே உருந்தளவாய்ச் சுருக்கி ஆசமனம் செய்வார் போல் தம்மிருக்கையை விட்டெழீஇ அதனைப் பின் தொடர்வற்றார். அந்நதியின் பின்னே மாயூரகேசுத்திரம் வந்தனாகி, ஸ்ரீ வள்ளநாயகரைக் கண்டு வணங்கிப் போற்றினார்.

ஆகி மூர்த்தியாகிய பரமசிவன் இவர் கருத்தினை யுணர்ந்து லோபா முத்திரையெனும் அணங்கினை இவருக்குக் கொடுத்து அவ் விருஷப தீர்த்தக் களையிலேயே திருக்கலியாணம் செய்த கோலத்தின் ஐதீகம் ஆண்டுகடோறும் இப்போது நடவாரிற்கின்றது.

காசிபன் புத்திரசந்தானத்தை யிச்சித்து விருஷப தீர்த்தத்தில் முழுக காவேரி அவருக்கு நேரே பிரசன்னமாகி, நின்மனைவிமார் யாவரும் வந்து இத்தீர்த்தத்தில் முழுக, விசேஷ புத்திர சந்தான மீவேன்; இவ்வாறு நீ நின்மனைவி மாரோடு ஸ்நானஞ் செய்யும் கட்டம் காசியப் பட்டமென்னப்படட்டும்; இக்கட்டத்திற் முழுதுவோர் யாவ

றும் அளவற்ற புத்திர சந்தான மடையட்டுமெனப் புசன்று காவிரி
யம்மை அந்தர்த்தானமாயினாள்.

அதிதி அத்தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து முப்பத்து
முக்கோடி தேவரைப் பெற்றாள். திதி யென்பவள் ஸ்நானாடி முன்
னையதினம் இரட்டைப் பங்கு அவுணரைப் பெற்றாள். மதியமைக
சைதி நீராடி அட்ட திக்கயங்கள் எட்டையும் சன்றாள். கத்துருவும்
இத்தீர்த்த மகிமையினால் பல்லாயிரம் பாம்புகளையும், பெருமை பெற்ற
விறதை ஸ்நானஞ்செய்து முட்டையோரின்றும் பெற்றாள்.

விறதை பெற்ற முட்டைகளில் ஐயாயிர மாண்டெல்லைப் பொறு
மையாய்க் காவாமல் அதியவசமாய் பென்றினை யுடைக்க தொடை
வரையினுருவமைந்த கோடி மன்மத ரூப சௌந்தரியமுள்ள மைந்த
னைப் பார்த்து, அறியாது செய்தோமே என விறதை மனங் கவன்
றாள். அதனால் அவளே மற்றைய முட்டையை ஜாக்கிரதையாய்ப்
பாதுகாத்துக் கடைசியில் கருடனைப் பெற்று சந்தோஷித்தாள்.

காசிபனுடைய மற்றமுள்ள மனைவியாரும் விருஷப தீர்த்தத்
தில்புகுந்தாடிப் பெற்ற பேற்றைப் பற்றி ஆயிரம் நாவு படைத்த
ஆதிசேஷனும் சொல்லி முடியாது. அட்ட திக்குடாலகரும் இக்காவி
ரியின் இடப் தீர்த்தத்திற் போந்து இன்பமாய் நீராடி விசேஷமான
வல்லமையையும் தேஜஸையு மடைந்தார்கள்.

சூரிய சந்திரருவரும் இத்தீர்த்தத்தில் பூங்கிதம் இஷ்ட சித்
திகளைப் பெற்றார்கள்.

புலத்தியன் இத்தீர்த்த மகிமையினால் விச்சிரவ முனியை
பெற்றான். விச்சிரவன் இத்தீர்த்த மகிமையால் குபேரனைப் பெற்றான்

திராமராமன் மேலுறைவானாகப் பிரமன் இத்தீர்த்தத்தில்
ஸ்நானம் புரிந்து சனற்குமாரர்களைப் பெற்றான்.

வண்டுழாய் மலர்மாலும் இத்தீர்த்த மகிமையால் மன்மதன்
முதலான கைந்தர்களை சன்றான். தசரத மன்னன் இத்தீர்த்த மகத்
வவத்தினால் இராமகுமாரி நான்கு புத்திரர்களை சன்றான். பாடுமுகு

கும் சத்திக் கிரிபான் தக்கீவன் என்னும் பெயரிய இலங்கை வேந்தன் இத்தீர்த்த விசேஷத்தினால் அட்ட திக்கு விஜயத்தையும் மடைந்தான். இத்தீர்த்த மகிமையினால் பாண்டு தம் புத்திரர்களைப் பெற்றுக் கடைசியில் அவர்களிழந்த இராஜ்ஜிய பரத்தையும் பெற்ற தோடு அளவில்லாத எண்ணிறந்த மாக்கள் இப்புணலுண் முழுகி தம் இஷ்ட காமியார்த்தங்களையும் பெற்றார்கள்.

விரீனத்தில் மிளிரும் நட்சத்திரங்கள் பலவற்றிற்கும் ஒரு கணக் கெடுக்கலாம்; ஸப்த ஸாகரத்தின் துண்ணிய மணல்களைக் கூட ஒன்றொன்றாக எண்ணி விடலாம். ஆனால் விருஷப தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவரின் எண்ணிக்கையையோ எண்ணி முடியவே முடியாது! ஈ! நைமிசாரண்ய வாசிகளே!! அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

இங்கு வந்து இப்புண்ணிய விருஷப தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்த பற்பல தேவதைகளும் தத்தம் பெயரால் தீர்த்தமுண்டு பண்ணிப் போயினர். அத்தீர்த்தத்தில் படிபவரும் ஈசுவரனதாரணியினால் முத்தி யுலகம் புகா நிற்பர் என்று சூதமுனிவன் நைமிசாரணிய வாசிகளைப் பார்த்துக் கூறினார்.

(இடப தீர்த்த மகத்துவச் சருக்கம் முற்றிற்று)

50 நைமிச முனிவர் பூசித்துப் பேறு பெற்ற சருக்கம்

தீர்த்தி மிக்க மாயூரேசன் மான்மியத்தை விரிவாய்ச் சூதமா முனிவர் சொல்லக் கேட்ட நைமிச முனிவர், மீட்டும் அம்முனிவரை மிகுதியும் நமஸ்கார பூர்வமாய் அஞ்சலி செய்து வணங்கி, ஓ! சூத மாமுனிவரே! மாயூரேசன் மான்மியத்தைத் தங்கள் திருவாக்கினால் கேட்டு மிகவும் தன்யரானோம். இனி தாங்கள் தயவுசெய்து நித்திய கர்மாநுஷ்டான விதிகளைச் செய்தலைய் பற்றி விரிவாய்க் கூறுமின் என்ன கேட்ட முனிவர், * சவுசம் பற்கொம்பு தேர்ந்திடுதல்தல்,

* சவுசவிதி முதலிய பத்து விதிகளைப் பற்றித் தீனிப் பத்தகத்தில் வெளியிடுவதாக உத்தேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீராமாங்க விதிகள், அதுஷ்டானம், சூரிய நமஸ்காரம், சிவ பூஜை, போஜனம், ஈசுவர தரிசனம், ஜபம். சமாதி முதலியவைகளை பற்றிய பத்து விதிகளை அவர்களுக்கு விரிவாய் எடுத்துப்பேசினார்.

இன்னணம் சூகமேலோனியம்பிய மாற்றங்களை உற்றுக் கேட்ட முனிவர்கள் சொல்லுதற்கரிய மகிழ்ச்சி மேவிட்டவராய் ஈசுவரன் பாதம் காண்டற்குரிய சூழ்ச்சியை இப்போது நன்குணர்ந்தோம், என்றுளத்திற் கருதி தாம் மேற்கண்ட யாகத்தினைச் சரிவர முடித்து, பெளராணிகராகிய சூக மேலோனுக்கு விசேஷ ஆசாரோபசாரங்கள் பல செய்து, அன்னொன்று முடன்கொண்டு மாயூரத்திலுள்ள வள்ளனாயகரைக் காண்பான் விருப்புற்று ஹைதிராபாத் வனம் நீங்கினார்.

சூற்றமும், காடும், நாடும், குளிர்ச்சியான பன்னதிகளும், கடந்து சோழ நாடு சேர்ந்தார்கள். அந்நாட்டிலுள்ள பற்பல சிவஸ்தலங்களைக் கண்டு தரிசித்துப் பேற்றி மிக்க இறும்பூதடைந்தவராய், ஈசன் கௌரிக்காகத் தாண்டவம் செய்யாவிற்கும் மாயூரக்ஷேத்திரத்திலும் புகுவாராயினார்.

ஹைதிராபாத் காலத்தும் அழிதலில்லாத மாயூரக்ஷேத்திரத்தைச் சுற்றி ஒரு யோசனை அளவிலுள்ள பற்பல இலங்க முகூர்த்தங்களுக்கும் ஒழிவற்ற பத்தியால் தரிசித்துக்கொண்டு மாயூரக்ஷேத்திரத்தின் விருஷப தீர்த்தம் புகுந்தார். விதி பூர்வகமாய் சங்கற்பம் செய்துகொண்டு அதில் நீராடினர்.

பின்னர் பாலநாசம், பிரம தீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களிலும் விதிப்படி யிவர்கள் படிந்தாடி கண்மணி பூண்ட களத்தினராய் வெண்ணீரணிந்த மேனியராய், பஞ்சாட்சரத்தை யுட்கொண்ட மனத்தினராய், தொழுதகை, தலைமேலேற மாயூரநாதன் கோயில்புக்கு அகத்திய வாரணத்தைப் பேற்றி யதனனுஞ்ஞா பெற்று, மாயேனும் அரிதற்கருமையாயுள்ள வள்ளற் பெம்மானையும், அஞ்ச நாயகியம்மையும், மற்றைத் தேவர்களையும் அவாவர்கள் சுந்திதானங்களிற் போய்த் தரிசித்து கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரியவும், புளாங்கிதராகி ஸ்தோத்திர பாடங்கள் தனித்தனியாய் இயம்பி வல்

வினைகள் யாவும் போக்கியவராகிக் களித்தி டும்படியான வாழ்வினை யடைந்தார்கள். விருஷப தீர்த்தம் புக்கு நீராடுதல், புராண பிரசங்கி களுக்கு வந்தனைகள் புரிதல், அத்தலவாசம் செய்தல் இம்மூவகை யொழுக்கங்களைச் சிறந்ததென மேற்கொண்டவராய்ப் பன்னாட்கள் காலம் மாயூர ஷேத்திரத்தை விட்டு நீங்காமல் நைமிசாரணிய முனி வரும் வசித்து வந்தனர்.

இப்படியாக வசித்து வந்த முனிவர் பல்லோரும், மாயூரேசன் அஞ்சனையகனின் விடைபெற்று மீண்டும் நைமிசவனமாகிய தம் யதாஸ்தானம் சேர்ந்தனர்.

இவ்வாறு போயவர், தம் தம் ஆச்சிரமங்களில் போகும் இரு ஷிகளை அவரவர தாச்சிரமங்களிற் புகச் செலுத்தி, குத மா முனிவ னையும் அவரதாச்சிரமத்தில் கொண்டு விட்டுப் பின்னர் இவர்கள் தம் சொந்த ஷுறைவ்டமாகிய நைமிசாரணியம் சார்ந்து மாயூர நாதர் பாத கமலங்களுையே அதுதினமும் பெரிதும் போற்றி வாழ்ந்து வரார நின்றார்கள்.

இனிதாகச் செய்யப்பட்ட இம்மாயூர மான்மியத்தை எழுது வேர், எழுதுவிப்போர், அச்சில் ஏற்றுவோர், அச்சியற்றுவிப்போர். மனங் கனிதரப் பல்லோரும் கேட்டின்புறுமாறு காலக்ஷேப பூர்வகமா ய்ப் பிரசங்கிப்போர், இம்மான்மியம் தக்கவர் சொல்லக்கேட்போர், கற் பவர் கேட்பவர்களுக்கு குதவி செய்வோர், இம்மான்மியத்தை மாயூரே சனின் விஷயம் கொண்ட பெருமை கருதிப் பனிமலர் கொண்டு பூச னை புரிவோர், முதலாய ஞானவான்கள் பல்லோரும், இப்பிறப்பில் மனைவி மைந்தர் சங்க நிதி பதுமநிதி யென்னு மிரண்டு நிதிகளோ டும் இன்புற வாழ்ந்த பின்னர், தேவர்களாகித் தெய்வ நாட்டுக் கொம் மைவெம்முலையார் போக மனுபவித்த, யாதுபாகனாகிய ஜகதீசவா ருடன் இரண்டறக் கலக்கும் பிரமாநந்த முத்தி பெறுவர்.

இம்மான்மியத்தினைப் பெரிதும் பெற்றி. நிலை குலையாமலும், தெய்வம் போற் போற்றி உயர்ந்த பீடத்தில் தம் கிருகத்தில் வைத் துப் பூசப்படவர், பெறவுரும் பேசுதலை வள்ளலார் அதுக்கூடத்தால் பெறவது முன்மையேயாம்.

சீர்த்தி வாய்ந்த இம்மான்மியம் தங்கி யிருக்கப்பெற்ற மகிமை பொருந்திய கிருகத்தில் பூதப் பிரேத பிசாசாதிகளும், கொடிய நோயும், தழைவதற்குப் பெரிதும் மஞ்சும். அப்பேர்ப்பட்ட கிருகத்தில் இருநிதிகளும், காமதேனு முதலியன சார்ந்திருந்தாலொத்து விசேஷ சாம்பிராச்சிய முண்டாகி நாடோறும், தழைத்தோங்கி வளரா நிற்கும் என்பதும் சாதமேயாம்.

வாழி வீகுத்தம்.

‘பார் பூத்த மாயூராகர் வாழ்க வருள்வள்ளற் பரமன்வாழ்க
வேர் பூத்த கருத்தடங் கணஞ்சயைகி வாழ்க விவருக்கென்று
நார் பூத்த மனத்தன்பர் வாழ்க பெருஞ்சைவ நெறி கன்கு வாழ்க
சீர் பூத்த வம்பலத் துளானந்த நடகவில் குஞ்சித்தத்தாள் வாழ்க’

(நைமிச முனிவர் பூசித்துப் பேறுபெற்ற சருக்கம் முற்றிற்று)

(மாயூர ஸ்தல மான்மியம் முற்றுப் ‘பெற்றது.)

